

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chỉ nhiệm
Lm CHẨN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Đồng lõa với giặc ! Gian ác với dân !!!

Từ lâu, giữa giới người Việt yêu dân chủ từ trong ra tới ngoài nước, có thành ngữ gán cho đảng và nhà cầm quyền CSVN: “Hèn với giặc! Ác với dân”. Thiển nghĩ thành ngữ này chưa được chính xác cho lắm, khi chúng ta nhìn lại cả một lịch sử dài về mối quan hệ giữa đảng Cộng sản Việt (Việt cộng) với đảng Cộng sản Tàu (Tàu cộng). Không như Nam Tư của Tito đã từng đứng độc lập với anh cả đồ Liên Xô, Việt cộng kể từ thời Hồ Chí Minh cho đến hôm nay, vẫn luôn sát cánh với Tàu cộng. Sự sát cánh này chỉ tạm gián đoạn khoảng hơn thập niên khi Việt cộng phản phé đi theo anh cả để kết án anh thứ (ngay cả trong Hiến pháp) nên bị anh thứ “dạy cho bài học”; rồi sau khi anh cả sụp đổ, lại chạy sang anh thứ quỳ tạ lỗi và khấu đầu tái bái phục (tại Thành Đô, Tứ Xuyên, 09-1990).

Quả thế, khi bắt đầu hoạt động cách mạng, ông Hồ Chí Minh, ngoài việc coi hai lãnh tụ Lênin và Stalin như thần tượng (đúng ra như thần linh), còn sùng bái Mao Trạch Đông và đảng Tàu cộng. Lòng sùng bái ấy đi kèm với lòng hãi sợ (Cộng sản luôn duy trì hai tâm tình sùng bái và hãi sợ song song trong những người của nó), nên HCM đã chấp nhận cuộc mặc cả chính trị giữa Tàu cộng với các cường quốc tại Hội nghị Genève (1954) là qua phân nước Việt (chính phủ Ngô Đình Diệm phản đối điều này). Tiếp đến, dưới sự chỉ đạo của Mao, rập khuôn mẫu Tàu cộng và được các cố vấn Tàu cộng trợ giúp, Hồ Chí Minh phát động vụ Cải cách ruộng đất khiến cho đạo đức phong hóa đất nước, cơ cấu làng xã họ tộc, tiềm lực nhân sĩ lãnh đạo bị phá hoại nặng nề, rồi dựng lên vụ Nhân văn Giai phẩm và vụ Chính đôn Tổ chức khiến cho bao tài năng nhiệt huyết của giới trí thức bị mai một dữ dội. Đây là một sự đồng lõa với âm mưu “tàn hại sinh khí và văn hóa Việt” của Tàu cộng.

Khi Mao Trạch Đông tiến hành kế hoạch mở rộng lãnh thổ Đại Hán xuống Đông Nam Á (như lời ông ta tuyên bố năm 1939, 1959 rồi năm 1965 -xem “Bị vong lục của Bộ Ngoại giao CSVN ngày 15-03-1979”- và lời thú nhận của Lê Duẩn năm 1976: “Chúng ta đánh Mỹ Ngụy là đánh cho Trung Quốc!”), qua việc giúp đỡ Việt cộng xâm chiếm miền Nam, Hồ Chí Minh đã dâng trên giấy cho Tàu cộng hai quần đảo Hoàng Trường Sa của nước Việt (qua Công hàm 1958), đã để cho Tàu cộng chiếm cứ Ai Nam Quan, đồn biên phòng bên vũng vạn niên, đem hơn 300 ngàn quân xâm nhập sâu vào miền Bắc để “giữ hậu phương giùm”, len lỏi vào tận hàng lãnh đạo của đảng Việt cộng để “bảo đảm tình đoàn kết “răng môi” giữa hai chính đảng và chính thể”. Đây là một sự đồng lõa với âm mưu “tàn hại nền chính trị nước Nam” của Tàu cộng.

Khi cuộc thôn tính miền Nam kết thúc, do bị Tàu cộng đòi nợ chiến phí bằng đất đai và quyền lợi kinh tế trên đất Việt, do mù quáng tin tưởng vào tình hữu nghị Trung-Việt (16 chữ vàng và 4 tốt, bắt chấp cuộc chiến biên giới năm 1979 và cuộc chiến Trường Sa năm 1988 đầy cay đắng) cũng như do yếu nhược phải cậy dựa vào đàn anh duy nhất còn lại, Việt cộng đã nhượng cho Tàu cộng gần cả ngàn km2 lãnh thổ qua Hiệp định biên giới năm 1999, trên 10.000 km2 lãnh hải qua Hiệp định vịnh Bắc bộ năm 2000, cả vùng Tây Nguyên yếu huyết qua Quyết định năm 2007 cho Tàu cộng khai thác bauxite; đã cho Tàu cộng thuê hơn 300.000 hecta rừng đầu nguồn và rừng phòng hộ, xây nhiều làng mạc và đô thị Tàu từ Nam chí Bắc, đi vào đất Việt không cần thị thực nhập cảnh, trúng thầu 90% các công trình kinh tế chủ yếu, các dự án trọng điểm quốc gia, tuồn tràn vào Việt Nam vô số sản phẩm văn hóa, kỹ thuật, ẩm thực (đa phần kém chất lượng hay độc hại)... Đây là một sự đồng lõa với âm mưu “tàn hại nền kinh tế và quốc phòng đất nước”. Chính Đỗ Mười đã thú nhận điều này: “Tuy Trung Quốc nó đánh ta nhưng nó cùng là cộng sản”. Nghĩa là tuy bọn Tàu chiếm đất, chiếm biển Việt Nam, nhưng dù sao chúng cũng là đồng chí anh em. Đồng chí hướng lý tưởng cộng sản vô biên giới! Chung tình nghĩa anh em cộng sản một gia đình! Núi liền núi sông liền sông, môi bị hờ răng phải lạnh! Của em cũng là của anh, là của cộng sản! Đây là một sự đồng lõa với âm mưu “xâm hại nền kinh tế và quốc phòng đất nước” của Tàu cộng.

Thập niên gần đây, khi Tàu cộng quyết định mở rộng chủ quyền trên Biển Đông qua yêu sách phi lý “Đường lưỡi bò 9 đoạn”, Việt cộng tiếp tục theo đuổi chính sách ngoại giao lạ đời (dựa trên bảng phân loại các nước thành bạn hay thù, chứ không phải trên quyền lợi quốc gia lẫn tương quan lợi quyền quốc tế) và thái độ ngày càng khiếp nhược trước Tàu cộng dưới mỹ từ “hiếu hòa hữu nghị”, do đó đã bị Tàu cộng liên tục lấn lướt trên Biển đông. Cụ thể là xua đuổi, bắt tù, cướp bóc, bắn giết ngư dân Việt; là thúc giục, bảo vệ, hộ tống ngư dân Tàu vào đánh cá ngay trong thềm lục địa Việt; là hăm dọa các công ty khai thác dầu hỏa ngoại quốc muốn làm ăn với nước Việt; và mới nhất là xâm phạm lãnh hải Việt Nam để phá hoại những tàu thăm dò khoáng sản của Hà Nội, trong mục tiêu muốn biến luôn vùng biển chủ quyền của nước Việt thành vùng biển tranh chấp hầu đòi chia nửa (như đối với vịnh Bắc bộ năm nào)... Thế nhưng, Việt cộng lại chỉ phản ứng bằng cách cho các viên chức thấp trong bộ Ngoại giao lên tiếng rồi thân hành tới gặp đại sứ Tàu cộng trao công hàm “yêu cầu dừng lại”; bằng cách bỏ mặc ngư dân bờ vờ trước sóng biển, lấy cờ tàu quân sự không xen vào chuyện dân sự (lời phát biểu của Nguyễn Chí Vịnh); bằng cách tiếp tục hợp tác toàn diện với Đại Hán xâm lấn, kẻ thù truyền kiếp của dân tộc (từ kinh tế tới quốc phòng, từ pháp luật tới an ninh, từ thông tin tới văn hóa... qua những cuộc trao đổi gặp gỡ cấp cao kể từ tháng 4-2011); bằng cách tiến hành tuần tra chung Trung-Việt trên vịnh Bắc Bộ; bằng cách từ khước liên minh với lực lượng hùng mạnh của các quốc gia dân chủ như Hoa Kỳ; bằng cách giấu nhẹm thông tin về vụ việc trước quốc dân và không trình vụ việc lên Tòa án quốc tế. Đây là một sự đồng lõa với âm mưu “xâm hại chủ quyền quốc gia” của Tàu cộng.

Trước thái độ “hợp đồng” này, đồng bào Việt Nam, đặc biệt tại quốc nội, mấy Chúa nhật tháng 6, đã biểu tình khắp nơi, đặc biệt tại hai thành phố lớn là Hà Nội và Sài Gòn. Lễ ra phải nhận thấy đó vừa là sự nhắc nhở cảnh báo, vừa là sự trợ

**GIẢI NHẬN
QUYỀN VN
2008**



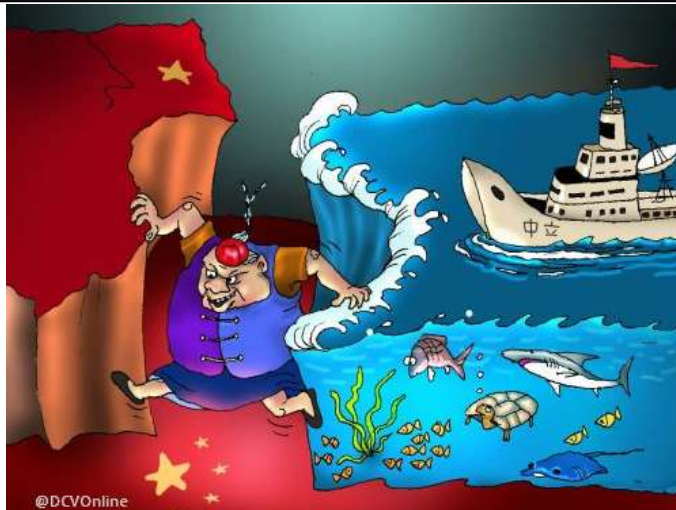
TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ▶ **Đồng lõa với giặc! Gian ác với dân !!!**
- Trg 03 ▶ **Tuyên bố chung nhân các cuộc biểu tình chống Tr. Cộng... -Khôi 8406+Nhóm Lm NKĐ.**
- Trg 04 ▶ **Tuyên cáo về việc nhà cầm quyền Trung Quốc liên tục có... -Người Việt trong ngoài nước.**
- Trg 05 ▶ **Tối hậu thư tổng hợp gửi Bộ Chính trị Ban chấp hành khóa... -Lm Nguyễn Văn Lý.**
- Trg 08 ▶ **Ms Phạm Ngọc Thạch bị công an bắt giữ, hành hung. -Thanh Quang.**
- Trg 10 ▶ **Thương tọa Viên Định bình luận về "Ý nghĩa Pháp lý của... -Phòng Thông tin PGQT.**
- Trg 12 ▶ **Đơn kêu cứu của giáo dân Cần Dầu, Đà Nẵng.**
- Trg 14 ▶ **Sài Gòn sáng 19-06. Từ cuộc biểu tình không thành, chợt hiểu -Phan Nguyễn Việt Đăng.**
- Trg 15 ▶ **Đại biểu làm gì khi người dân họ đại diện đang phân nộ? -Đỗ Hiếu.**
- Trg 16 ▶ **Tháng 6 dậy mà đi và những bài học quý giá. -Vũ Thạch.**
- Trg 18 ▶ **Biển Đông, thế và lực của VN -Nam Nguyên.**
- Trg 19 ▶ **Việt Nam trong cơn thử thách của Lịch sử. -Trần Nam.**
- Trg 22 ▶ **Ý đồ thực sự của Tập đoàn lãnh đạo CSVN đằng sau... -Trần Nam Chân.**
- Trg 23 ▶ **Sau lưng cuộc xung đột của 2 bọn ma đầu Cộng sản. -Vũ Trọng Khải.**
- Trg 25 ▶ **Con đường bán nước: không có ngã rẽ! (Ng. Duy Ân)**
- Trg 26 ▶ **Mệnh lệnh của tình thế: đổi mới hệ thống (Bùi Tín)**
- Trg 27 ▶ **Được đằng đầu, lân đằng chân (Ngô Nhân Dụng).**
- Trg 28 ▶ **Di sản Hồ Chí Minh (thơ) - Ngô Minh Hằng.**
- Trg 29 ▶ **Lý Sơn: con giun xéo mãi cũng quắn (Quỳnh Như)**
- Trg 30 ▶ **Tra tấn cả trẻ thơ, công an CSVN mất hết tính người. -Người Lao Động-Dân Làm Báo**
- Trg 32 ▶ **Cửu Bình lên phim (lời giới thiệu bộ phim Cửu Bình).**

giúp ủng hộ, nhà cầm quyền Việt cộng lại ra tay hạn chế và quấy rối (tại Hà Nội), cầm cân và bắt bớ (tại Sài Gòn), hãm dọa và ngăn chặn trọn vẹn (tại Hải Phòng, Nghệ An, Đà Nẵng)... Thông tấn xã Việt Nam và 700 tờ báo trong nước không dám nhắc đến 2 chữ "biểu tình", đang khi báo chí nước ngoài và báo chí "lề trái" đã phổ biến chi tiết từng hình ảnh "phong phú, sinh động" về các cuộc xuống đường chống Tàu cộng như vậy. Nhiều biện pháp đều cáng và hung bạo đã được tung ra để bóp chết lòng yêu nước và hành hạ người yêu nước. Lẽ ra nhân cơ hội toàn dân muốn đoàn kết để bày tỏ sự phản kháng lũ ngoại xâm, thậm chí có người còn đề nghị Quốc hội xác định quyền biểu tình, ban hành Luật Đoàn kết dân tộc, sau khi một nhóm trí thức ra Tuyên cáo về việc Tàu cộng có các hành động gây hấn, xâm phạm chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ Việt Nam (tiếc là Tuyên cáo này không đề cập đến việc quốc tế hóa, đa phương hóa vấn đề biển Đông), nhà cầm quyền phải trả ngay những nhà dân chủ đã bị tống ngục vì bênh vực chủ quyền và sự toàn vẹn lãnh thổ này (như nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, cô Phạm Thanh Nghiênn, luật sư Cù Huy Hà Vũ...), phải đổi mới hệ thống chính trị theo mệnh lệnh của tình thế. Đau đớn thay, Việt cộng lại càng ra tay hung bạo cách trắng trợn, điển hình là bắt bớ, hành hung, khám nhà và tống ngục Mục sư Phạm Ngọc Thạch hôm 25-06 khi ông đi dán truyền đơn về Hoàng Trường Sa, mang tội "kích động biểu tình, vi phạm pháp luật"!?! Những ai dũng cảm biểu lộ lòng yêu nước, chống ngoại xâm tiếp tục ngồi tù và sẽ tiếp tục vào tù. Thật là chưa từng có trong lịch sử Việt Nam và lịch sử loài người (thậm chí trong "lịch sử" loài vật).

Thái độ đồng lõa với giặc mới đây còn biểu lộ qua việc cùng ngày nói trên (25-06), Thứ trưởng Ngoại giao Hồ Xuân Sơn đã thân hành sang Trung Hoa gặp Ủy viên Quốc vụ Tàu cộng là Đới Bình Quốc (minh là nạn nhân mà lại đi xin "cầu hòa" thì đúng là khiếp nhục, quy lụy và vô liêm sỉ). Cùng nhai lại 16 chữ vàng và 4 tốt, "hai bên khẳng định cần tích cực thực hiện nhận thức chung của lãnh đạo hai nước, giải quyết hoà bình các bất đồng trên biển giữa hai nước thông qua đàm phán và hiệp thương hữu nghị, áp dụng biện pháp có hiệu quả, cùng nhau duy trì hoà bình và ổn định tại Biển Đông, tăng cường định hướng đúng đắn dư luận, tránh lời nói và hành động làm tổn hại đến tình hữu nghị và lòng tin của nhân dân hai nước, đẩy nhanh tiến độ đàm phán để sớm kết ký kết "Thỏa thuận về các nguyên tắc cơ bản giải quyết vấn đề trên biển giữa Việt Nam - Trung Quốc"; thúc đẩy việc thực hiện "Tuyên bố về ứng xử của các bên ở Biển Đông (DOC) và công việc tiếp theo, cố gắng sớm đạt tiến trên thực chất". Điều này có nghĩa là Việt cộng đã chấp thuận thỏa hiệp song phương với Tàu cộng, để ký kết dâng thêm lục địa của mình cho Tàu trước, rồi sau đó cùng đứng chung một phía với Tàu để thảo luận đa phương với các nước trong khối ASEAN và Hoa Kỳ, theo tuyên bố DOC sau. Mĩa mai thay, trong cùng ngày của cuộc gặp gỡ này, viên tướng Bành Quang Khiêm, phó tổng thư ký Ủy ban Chính sách an ninh quốc gia, thành viên Hội Nghiên cứu Khoa học Chính sách Tàu cộng, lại ngạo mạn tuyên bố: "Trung Quốc từng dạy Việt Nam một bài học và có thể cho Việt Nam bài học lớn hơn nữa". Khiêm còn dùng những ngôn từ khích động rằng: "Nếu Việt Nam tiếp tục diễu võ dương oai, múa trên lưỡi dao, sớm muộn có ngày Việt Nam sẽ ngã trên lưỡi dao đó". Nhà cầm quyền Việt cộng không biết tới thái độ nước lớn chẳng bao giờ thay đổi này của Tàu cộng chăng?

Tại sao Việt cộng vẫn mãi "đồng lõa với giặc, gian ác với dân" như thế? Đó là vì đối với Việt cộng sản, độc lập tự do của đất nước chỉ là chiêu bài (nay không cần dùng nữa), Tổ quốc Dân tộc chỉ là những khái niệm vô nghĩa. Việt cộng chỉ biết có một điều duy nhất: quyền lực của đảng, quyền lợi của phe phái; chỉ có một bận tâm duy nhất: giữ ngai vàng bằng mọi giá, dù có phải bán nước, buôn dân! **BAN B.T.**



Tír hải giai huynh đệ (Babui - DCVonline)

TUYÊN BỐ CHUNG

nhân các cuộc biểu tình chống Trung Cộng của Đồng bào Việt Nam trong tháng 06-2011

.....*Khởi Tự do Dân chủ 8406 và Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền 25-062011*.....

Kính thưa toàn thể Đồng bào VN.

Trong tháng 6 năm nay, nhà cầm quyền Trung Cộng đột nhiên gia tăng gây hấn với Việt Nam trên Biển Đông, cụ thể và đặc biệt là đã đi vào lãnh hải đất nước để cất cáp ngầm tàu thăm dò dầu khí của Việt Nam ngày 26-05 rồi 09-06-2011. Hành động ngang ngược này lập tức khơi dậy lòng ái quốc của nhân dân. Nhiều cuộc biểu tình đã diễn ra sôi nổi tại hai thành phố lớn là Hà Nội và Sài Gòn cũng như đã bị cấm cản tại Hải Phòng, Vinh và Đà Nẵng vào các Chủ nhật 05, 12 rồi 19-06-2011. Thế nhưng, y như trong các cuộc xuống đường năm 2007-2008, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam, thay vì tỏ lòng biết ơn và tạo điều kiện thuận lợi cho các hành động của nhân dân chống hiểm họa ngoại bang xâm lược, tương tự tại bao quốc gia khác, lại dùng vô số thủ đoạn, thậm chí đều cang và hung bạo để trấn áp lòng ái quốc.

Trước tình thế đó, Khởi 8406 và Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền nhận định:

Như cụ Nguyễn Trãi từng nói: "Mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, nhưng không phải việc của một ngày", thái độ lạ lùng của nhà cầm quyền CSVN nói trên bắt nguồn từ lâu trong quá khứ, qua một tiến trình dài như sau:

1- Khi người Pháp sắp rút khỏi Đông Dương, với tinh thần Đại Hán tăng cường bởi tinh thần Cộng sản, Trung Hoa tiếp tục dòm ngó Việt Nam và họ đã tìm thấy một trợ thủ đắc lực. Đó là ông Hồ Chí Minh và đảng Lao động (tên đội lốt của đảng Cộng sản VN từ 1951 đến 1975), vốn rất sùng bái, hãi sợ và luôn học đòi Mao Trạch Đông. Trước hết, ông Hồ đã đề hèn chấp nhận sự buôn bán chính trị giữa Trung Cộng với các cường quốc (thông qua vai trò xấu xa của Chu Ân Lai) tại Hội nghị Genève (1954) trên lưng dân Việt. Điều này khiến cho đất nước bị phân đôi và cuộc chiến tranh Đông Dương lần 2 (1954-1975) nổ ra (trong khi các nước trong khu vực có cùng điều kiện địa chính trị như Đông Dương đã tránh được). Đây chính là tội ác lớn nhất đối với Dân tộc. Tiếp đến, dưới sự chỉ đạo của Mao, rập

khuôn mẫu Trung Cộng và được các cố vấn Trung Cộng trợ giúp, Hồ Chí Minh đã tàn hại đạo đức phong hóa nông thôn, cơ cấu làng xã họ tộc truyền thống, tiếm lược nhân sĩ lãnh đạo qua vụ Cải cách Ruộng đất, đã tiêu diệt bao tài năng nhiệt huyết trí thức qua vụ Nhân văn Giai phẩm và vụ Chính đốn Tổ chức. Đây là một sự xâm hại sinh khí và nền văn hóa Dân tộc rất nghiêm trọng.

2- Khi Mao Trạch Đông tiến hành kế hoạch mở rộng đế quốc Cộng sản và nhất là lãnh thổ Trung Hoa xuống Đông Nam Á qua việc giúp đỡ Việt Nam Dân chủ xâm chiếm Việt Nam Cộng hòa, Hồ Chí Minh đã dâng cho Trung Cộng hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa trên danh nghĩa (qua công hàm bán nước do Phạm Văn Đồng ký năm 1958), đã để cho Trung Cộng chiếm cứ đồn biên phòng yếu huyệt ngàn năm là Nam Quan ải, đem quân xâm nhập sâu vào miền Bắc gọi là giữ gìn hậu phương, len lỏi vào tận hàng lãnh đạo của đảng CSVN để gọi là bảo đảm sự đoàn kết giữa hai chính đảng và chính thể. Đây là một sự xâm hại nền chính trị quốc gia hết sức nguy hiểm.

3- Khi cuộc thôn tính miền Nam kết thúc, do bị Trung Cộng đòi nợ chiến phí bằng đất đai Tổ quốc và quyền lợi kinh tế trên đất Việt, do mù quáng tin tưởng vào tinh hữu nghị Trung-Việt (16 chữ vàng và 4 tốt) cũng như do yếu nhược phải cạy dựa vào đàn anh duy nhất hùng mạnh còn lại, đảng CSVN đã nhượng cho Trung Quốc gần cả ngàn km² lãnh thổ (trong đó có nhiều điểm chiến lược) qua Hiệp định biên giới năm 1999, gần 10.000 km² lãnh hải qua Hiệp định vịnh Bắc bộ năm 2000, cả vùng Tây Nguyên yếu huyệt qua Quyết định năm 2007 cho Trung Cộng khai thác bauxite; đã cho Trung Cộng thuê hơn 300.000 hecta rừng đầu nguồn và rừng phòng hộ, xây nhiều làng mạc và đô thị Trung Cộng từ Nam chí Bắc, đi vào đất Việt không cần thị thực nhập cảnh, trúng thầu phần lớn các công trình xây dựng, kinh tế lớn trong đất nước, tuồn tràn vào Việt Nam các sản phẩm văn hóa, kỹ thuật, ẩm thực (đa phần kém chất lượng hay độc hại)... Đây là một sự xâm hại

nền kinh tế và quốc phòng đất nước rất đáng lo âu.

4- Khi Trung Cộng quyết định mở rộng chủ quyền trên Biển Đông những năm gần đây qua yêu sách "Đường lưỡi bò 9 đoạn", Hà Nội tiếp tục theo đuổi chính sách ngoại giao ngây thơ (dựa trên bảng phân loại các nước thành bạn hay thù, chứ không phải trên quyền lợi quốc gia lẫn tương quan lợi quyền quốc tế) và thái độ ngày càng khiếm nhượng trước Trung Cộng dưới mỹ từ "hiếu hòa hữu nghị", do đó đã bị Trung Cộng ngày càng lấn lướt trên Biển đông: cấm cản, xua đuổi, bắt tù, cướp bóc, bắn giết ngư dân Việt; thúc giục, bảo vệ ngư dân Tàu vào đánh cá ngay trong thềm lục địa nước Việt; hăm dọa các công ty khai thác dầu hỏa ngoại quốc muốn làm ăn với Hà Nội; và mới nhất là xâm phạm lãnh hải Việt Nam để hăm dọa và phá hoại những tàu thăm dò khoáng sản của Việt Nam. Đây là một sự xâm hại chủ quyền quốc gia rất trắng trợn.

Thế mà nhà cầm quyền CSVN lại phản ứng bằng cách bỏ mặc ngư dân bơ vơ trước sóng dữ, lấy cớ tàu quân sự không xen vào chuyện dân sự; bằng cách tiếp tục hợp tác toàn diện với lân bang luôn nuôi mộng Đại Hán xâm lược; bằng cách từ khước liên minh với lực lượng hùng mạnh của các quốc gia văn minh dân chủ; bằng cách giấu nhẹm thông tin về vụ việc trước quốc dân và không trình vụ việc lên tòa án quốc tế; bằng cách ngăn cản, sách nhiễu, hăm dọa hoặc bỏ tù những ai lên tiếng chống Trung Cộng xâm lược qua các bài viết hay các cuộc biểu tình. Những phản ứng gần đây như cho phát ngôn viên bộ Ngoại giao lên tiếng, như tới gặp đại sứ Trung Cộng trao công hàm điều chỉnh tỏ tinh thần yếu nhược; như mua thêm khí tài quân sự, như tập trận bắn đạn thật trên biển Đông chỉ là trò đánh lừa dư luận, hóa giải sự phẫn nộ của nhân dân, chẳng mấy may hiệu quả gì.

5- Những động thái trên cho thấy Trung Cộng ngày càng trở thành hiểm họa xâm lăng đối với Việt Nam, nguy cơ Bắc thuộc lần thứ 5 đang đến gần; cũng như cho thấy nhà cầm quyền Hà Nội ngày càng lộ rõ bộ mặt phản dân hại nước, đặt quyền lợi của đảng và phe phái trên quyền lợi của quốc gia và dân tộc, sẵn sàng bán đất biển, nhượng quyền lợi để giúp Trung Cộng có điều kiện tiến lên địa vị siêu cường, bá chủ thế giới, hầu Việt cộng tiếp tục cai trị trên một Việt Nam sẽ trở thành Giao chỉ quận.

II- Trước nguy cơ ấy, Khởi 8406 và Nhóm Lm Ng.K. Điền tuyên bố:

1- Lên án thái độ đồng lõa với giặc - gian ác với dân, lụy phục ngoại thù - phản bội tổ quốc của đảng Cộng sản Việt Nam. Một thái độ không bao giờ thay đổi kể từ khi Hồ Chí Minh và đảng CS cầm quyền trên đất nước. Lên án thái độ dửng dưng của tân Quốc hội, vốn chẳng có thành viên nào tham gia các cuộc biểu tình bày tỏ tấm lòng yêu nước và ý chí chống giặc nói trên. Điều đó tiếp tục chứng tỏ Quốc hội chỉ là công cụ để hèn trong tay Cộng đảng khiếm nhược.

2- Đòi hỏi đảng CSVN, nếu muốn có đường sống và chỗ đứng trên đất nước Việt Nam, hãy trở về với nhân dân bằng cách thả hết các tù nhân chính trị vốn đã bị giam giữ vì lòng ái quốc, chấm dứt chế độ chuyên chế độc tài, bãi bỏ quan niệm "chỉ đảng mới có quyền lo việc nước", phủ nhận Công hàm bán nước 1958 và các Hiệp ước bất bình đẳng với Trung Cộng, kiện Trung Cộng trước tòa án Liên Hiệp quốc, quyết liệt truy đuổi tàu Trung Cộng xâm phạm lãnh hải (như gương Philippin, Hàn Quốc, Nhật Bản...), hủy bỏ các tờ giới Trung Cộng trên đất liền, thôi trấn áp lòng yêu nước biểu lộ qua những cuộc biểu tình hay những lời lên tiếng chống quân xâm lược, trả lại mọi nhân quyền cho toàn dân để có thể thực hiện đại đoàn kết theo tinh thần Hội nghị Diên Hồng.

3- Hoan nghênh và ủng hộ các cuộc biểu tình bất bạo động mà Đồng bào khắp cả nước (đặc biệt các bạn trẻ sinh viên, các trí thức nhân sĩ và các bậc trưởng thượng vị vọng) đã, đang và sẽ còn tiến hành để bày tỏ tấm lòng ái quốc, sức mạnh dân tộc, tinh thần đoàn kết và thái độ sẵn sàng hỗ trợ cho một chính phủ biết đặt quyền lợi Tổ quốc lên hàng đầu. Yêu cầu lực lượng công an quân đội chớ để mình hay tự mình biến thành kẻ thù của nhân dân bằng cách đàn áp những tấm lòng yêu nước theo lệnh các lãnh đạo CS. Bằng không anh em sẽ đắc tội trước lịch sử và sẽ trực tiếp hứng chịu sự trừng phạt của nhân dân khi những kẻ sai khiến anh em bỏ chạy ra nước ngoài.

4- Kêu gọi giới lãnh đạo tinh thần (trí thức dân sự và chức sắc tôn giáo) thể hiện tinh thần sĩ phu yêu nước, đoàn kết nên một, đứng ra lãnh đạo toàn dân, điều hướng sức mạnh của mọi lực lượng quần chúng chống lại nội thù bán nước và ngoại thù cướp nước. Kêu gọi các tôn giáo liên tục tổ chức những buổi cầu nguyện cho Quê hương, cho các tù nhân lương tâm, cho các nạn nhân bị bóc lột, để khơi gợi ý thức và củng cố tinh thần cho tín đồ.

5- Thỉnh cầu Đồng bào hải ngoại tiếp tay với quốc nội bằng cách hỗ trợ các cuộc xuống đường biểu tình của quốc nội, bằng cách xiển dương chính nghĩa cuộc đấu tranh chống ngoại thù và nội thù của Dân tộc trước thế giới, bằng cách vận động quốc tế ủng hộ cuộc đấu tranh này qua việc giúp nhân dân Việt Nam giải thể cho được chế độ độc tài toàn trị Cộng sản...

Làm tại Việt Nam, 25-06-2011

Ban Đại diện lâm thời Khố 8406 và Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền.

1. *Linh mục Chân Tín, Dòng Chúa Cứu thế, 38 Kỳ Đồng, Sài Gòn, VN.*

2. *Kỹ sư Đỗ Nam Hải, 441 Nguyễn Kiệm, P. 9, Q. Phú Nhuận, SG, VN.*

3. *Lm Nguyễn Hữu Giải, Giáo xứ An Bằng, Vinh An, Tổng Giáo phận Huế.*

4. *Linh mục Phan Văn Lợi, 16/46 Trần Phú, Thành phố Huế, Việt Nam.*

5. *Lm Nguyễn Văn Lý, bị quân thù tước tại 69 Phan Đình Phùng, Tp Huế, VN.*

6. *Giáo sư Nguyễn Chính Kết - Đại diện Khố 8406 tại hải ngoại.*

Trong sự hiệp thông với cựu quân nhân Trần Anh Kim, nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo khác đang ở trong lao tù Cộng sản. ●●●●●●●●●●

2. Mặc dù năm 1991, Việt Nam Trung Quốc đã ký Hiệp định Hòa bình, tuyên bố lảng giềng hữu nghị nhưng nhà cầm quyền Trung Quốc vẫn tiếp tục ngang ngược cho tàu ngầm cản, bắn giết ngư dân Việt Nam trong cuộc mưu sinh trên vùng biển của mình; bắt tàu đánh cá, phạt vạ, trấn lột, cướp bóc tài sản của ngư dân Việt Nam. Ngày 26 tháng 5 năm 2011, tàu hải giám Trung Quốc xông vào vùng đặc quyền kinh tế của Việt Nam tấn công, cắt cáp thăm dò dầu khí của tàu Bình Minh, tiếp đến ngày 9 tháng 6 năm 2011, tàu Trung Quốc lại hung hãn xông vào cắt cáp tàu Viking đang hoạt động trong vùng đặc quyền kinh tế của Việt Nam, với ý đồ xấu xa là biến vùng đặc quyền kinh tế, vùng biển của Việt Nam thành vùng đang tranh chấp để thực hiện cái gọi là gác bỏ tranh chấp để cùng nhau khai thác với ưu thế vượt trội của Trung Quốc; áp đặt thô bạo đường lưỡi bò 9 đoạn trên Biển Đông mà không có cơ sở lịch sử, pháp lý nào.

TUYÊN CÁO

**về việc nhà cầm quyền Trung Quốc liên tục có những hành động gây hấn, xâm phạm nghiêm trọng chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ Việt Nam trên Biển Đông
.....Người Việt Nam trong và ngoài nước 25-06-2011.....**

(TDNL đăng để rộng đường dư luận)

**CỘNG HÒA XHCN VIỆT NAM
Độc lập – Tự do – Hạnh phúc
TUYÊN CÁO**

Chúng tôi, những người đồng ký tên dưới đây

Nhận định rằng:

1. Trong quá trình lịch sử, Trung Quốc đã nhiều lần tiến hành chiến tranh xâm lược Việt Nam. Năm 1974 chiếm Hoàng Sa, năm 1979 xua quân đánh 9 tỉnh biên giới phía Bắc, tiếp sức cho bọn diệt chủng Pôn Pốt đánh vào các tỉnh Tây Nam Việt Nam, năm 1988 đánh chiếm đảo Đá Chữ thập thuộc quần đảo Trường Sa của Việt Nam, cho đến nay mưu đồ lấn chiếm ngày càng tiếp diễn thô bạo hơn.

Việc làm này đã ngăn cản tự do hàng hải, đang bị các nước lên tiếng phản đối. Các hành vi nêu trên của Trung Quốc đã vi phạm nghiêm trọng Luật Biển và Công ước về Luật Biển (UNCLOS) năm 1982 của Liên Hiệp Quốc mà Trung Quốc là thành viên Thường trực của Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc, vi phạm tuyên bố về ứng xử trên Biển Đông (DOC) mà Trung Quốc và ASEAN đã ký năm 2002.

3. Mới đây Trung Quốc lại điều tàu chiến Hải tuần 31 qua Biển Đông, tổ chức tập trận để đe dọa Việt Nam, Philippines và các nước khác ở Đông Nam Á. Những hành động ngang ngược, phô trương lực lượng này đã tạo nên không khí căng thẳng, phá hoại hòa bình, ổn

định và an ninh trong toàn khu vực Châu Á Thái Bình Dương và trên toàn thế giới, ngăn cản công cuộc xây dựng hòa bình của các nước trong khu vực Đông Nam Á - Thái Bình Dương, trong đó có ASEAN và VN. Các hành vi nêu trên của Trung Quốc là trái ngược hoàn toàn với những gì mà T.Quốc đã tuyên bố với thế giới và với xu thế phát triển hòa bình, tiến bộ của thời đại.

4. Những lời tuyên bố của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ngày 08-06-2011 tại Nha Trang: “*Tiếp tục khẳng định mạnh mẽ và thể hiện ý chí quyết tâm cao nhất của toàn Đảng, toàn dân, toàn quân ta trong việc bảo vệ chủ quyền, quyền chủ quyền và quyền tài phán của Việt Nam trên các vùng biển và hải đảo của Tổ Quốc*”, đã đáp ứng nguyện vọng chính đáng của nhân dân VN.

Chúng tôi long trọng tuyên bố:

1. Cục lực lên án và tố cáo trước dư luận trong và ngoài nước: Nhà cầm quyền Trung Quốc liên tục có những hành động gây hấn nhằm xâm chiếm Biển Đông với tuyên bố chủ quyền đường lưỡi bò 9 đoạn và Trường Sa, Hoàng Sa của Việt Nam; bắt bớ cướp bóc, phá hoại tàu bè của ngư dân Việt Nam; cắt cáp tàu thăm dò dầu khí của Việt Nam với ý đồ biến vùng đặc quyền kinh tế, vùng biển của Việt Nam thành vùng tranh chấp để Trung Quốc hưởng lợi; diễn tập quân sự, điều tàu chiến lớn đến Biển Đông, đe dọa hòa bình an ninh trong khu vực.

2. Chúng tôi ủng hộ những phát biểu mạnh mẽ, hợp lòng dân của những nhà lãnh đạo cao nhất của nhà nước Việt Nam và rất mong các nhà lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Quốc hội, MTTQ Việt Nam, các tổ chức chính trị và xã hội, các ban ngành đoàn thể Việt Nam nhanh chóng có những biện pháp tích cực và hữu hiệu hơn nữa nhằm bảo vệ ngư dân, bảo vệ các tàu thăm dò dầu khí. Chúng ta yêu chuộng hòa bình, nhưng kiên quyết không để một tấc đất, một vùng biển, đảo nào lọt vào tay bất cứ một nước ngoài nào như Chủ tịch Nước Cộng hòa XHCNVN Nguyễn Minh Triết nhiều lần phát biểu khẳng định.

3. Sự nghiệp bảo vệ Tổ quốc là

sự nghiệp của toàn dân. Vì vậy bên cạnh biện pháp chính trị, quân sự và ngoại giao, biện pháp đấu tranh hiệu quả nhất vẫn là phải dựa vào sức mạnh của toàn dân tộc, của tất cả mọi người Việt Nam yêu nước ở trong nước cũng như ở ngoài nước nhằm chống lại những hành động ngang ngược gây hấn, xâm lấn của nhà cầm quyền Trung Quốc, bảo vệ nền độc lập chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ của Tổ quốc VN mà bao đời ông cha đã gây dựng, gìn giữ.

4. Chúng tôi nghĩ rằng không vì lý do gì ngăn chặn những hành động yêu nước của nhân dân bao gồm các cuộc biểu tình, mít tinh ôn hòa, trật tự của thanh niên, sinh viên học sinh và đồng bào Việt Nam trên toàn quốc.

Trong suốt quá trình lịch sử dựng nước và giữ nước, nối tiếp biết bao thế hệ cha ông chúng ta đã khắc sâu lời thề: “*Quyết tử cho Tổ quốc quyết sinh*”. Dựa vào sức mạnh của nhân dân là chính, nhất định chúng ta sẽ chiến thắng. Chính nhờ vậy mà Tổ quốc Việt Nam chúng ta đã trường tồn và độc lập đến ngày hôm nay.

Làm tại TP.HCM, 25-06-2011

Đồng ký tên

Cập nhật đến 30-06: 1045 người

Theo Anhbasam.wordpress.com

những bằng chứng xác thực không thể chối cãi phản bác. Ngày 30-1 và 26-5-2011, chúng tôi đã yêu cầu Ông Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao trả lời dứt khoát với công luận Quốc dân và Quốc tế (QT) về các Tội đồ Dân tộc ấy và biện pháp khắc phục. Ngày 5-6-2011, chúng tôi đã gửi đến BCT khóa 11 Lời Mời Gọi Tội khẩn lần 36 Hiệp thông Ăn chay Tha thiết Cầu nguyện cho Toàn Dân trong giờ phút Tổ quốc đại chí nguy, biết Đồng tâm Hiệp lực chống Giặc Tàu hiệu quả, như một TỐI HẬU THƯ lần thứ nhất. Với 4 lần tố cáo đặc biệt nghiêm trọng nêu trên, thêm 5 Lời Kết Tội công khai qua 5 Lời SOS Cấp Báo Thảm Chí Nguy lần 37, 38, 39, 40, 41 các ngày 13, 15, 17, 19, 22-6-2011, tổng cộng 9 lần, tất cả các cấp thẩm quyền đều im lặng, cũng không ai qui kết chúng tôi là vu khống, chứng tỏ những ai có trách nhiệm liên quan đã thừa nhận các Lời Kết Tội nêu trên đều hoàn toàn xác thực, như chúng tôi trình bày lần cuối rõ ràng sau đây.

II. 1. Hiện nay, tàu của Trung Cộng (TC) đã và đang thường xuyên xâm nhập, gây hấn, thăm dò nghiên cứu, tuần tra, bắt cóc, đánh đập, giết hại ngư dân, tịch thu ngư cụ tàu thuyền của ngư dân VN bên trong lãnh hải đặc quyền kinh tế 200 hải lý thuộc chủ quyền VN, theo Luật Biển năm 1982 của Liên Hiệp Quốc (LHQ), mà đúng ra chính TC phải công minh nghiêm chỉnh chấp hành. Điều này chứng tỏ TC muốn xác nhận chủ quyền vùng Biển Đông rộng lớn bao trọn cả 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, với cung cách một Nước

**TỐI HẬU THƯ TỔNG HỢP
gửi Bộ Chính trị Ban Chấp hành khóa XI ĐCSVN
Lm Nguyễn Văn Lý, 24-06-2011**

Nhà Hưu dưỡng Nhà Chung Tổng Giáo phận Huế,

Kính gửi :

- Bộ Chính trị Ban Chấp hành Trung Ương Khóa XI Đảng Cộng sản VN.

- Đồng bào Việt Nam thân yêu trong và ngoài Nước.

Kính thưa các Ông và Đồng bào VN thân yêu trong và ngoài Nước,

I. Ngày 21-12-2010 chúng tôi gồm 14 công dân (sau đó đã có hàng ngàn người Việt cùng ký tên) **đã gửi đến Ông Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao tại Hà Nội Đơn Tố Cáo và Yêu Cầu Truy Tố 11 Bộ Chính Trị (BCT) Ban Chấp hành Trung ương ĐCSVN (1930-2011) 2 tội Bán nước và Phản quốc** với

Lớn muốn ngang ngược dùng bạo lực đè bẹp VN và một số Nước ASEAN đang tranh chấp vùng biển-đảo Trường Sa, để chiếm trọn 80% Biển Đông theo một bản hải đồ TC tự vẽ ra.

II. 2. Nhà cầm quyền Cộng sản VN (NCQ CSVN) kháng cự lại quá hèn yếu, chỉ dám gọi tàu của TC là “tàu lạ”, bộc lộ sự đồng lõa với giặc Tàu quá rõ ràng so với các Nước đồng cảnh như Indonesia, Malaysia, Nhật Bản, Philippines thời gian gần đây. Đến nay vẫn chưa thấy NCQ CSVN khiếu nại gì với LHQ.

II. 3. TC đang chuẩn bị dự luận để giải quyết dứt điểm vấn đề Biển Đông Trường Sa, là vị trí chiến lược

bá quyền rất hệ trọng đối với TC, âm mưu thôn tính nô lệ VN mọi mặt như Tân Cương, Tây Tạng, Nội Mông...

II. 4. Từ những năm 1930, TC đã luôn áp đặt và gây ra cuộc chiến tranh vừa tâm lý vừa bạo lực làm các BCT ĐCSVN kế tục nhau và nhiều Quan chức CSVN -vừa sợ vừa tham lợi và quyền- phải nhượng quá nhiều thứ : sự thật, công lý, lịch sử, văn hóa, tôn giáo, chủ quyền, đất, biển, đảo, rừng đầu nguồn 16 tỉnh Bắc biên giới, Ải Nam Quan, Chi Lăng, Thác Bản Giốc, Vịnh Bắc Việt, quần đảo Hoàng Sa và một phần quần đảo Trường Sa, Tây Nguyên, dự án-công trình, nhượng cả việc làm của Dân nghèo, ngày càng tạo cơ thuận lợi cho Tàu đưa dân vào VN ồ ạt, không cần hộ chiếu, ngang nhiên lập thành phố Tàu khắp nơi trên lãnh thổ VN.

Do đâu và bởi ai mà một phần lãnh thổ và lãnh hải trọng yếu của Tổ quốc VN, vốn vẫn nguyên vẹn qua hàng ngàn năm dựng Nước và giữ Nước, tự dưng lại bị mất vào tay TC cách quá dễ dàng từ khi CSVN cướp Chính quyền năm 1954 ? Ai đã ký công hàm xác nhận Hoàng Sa – Trường Sa là của TC ? Ai đã đưa Tàu Cộng vào Tây Nguyên ? Ai đã cho phép Tàu Cộng lập thành phố trên đất VN ?...

Tóm lại là VN đã bị mất quá nhiều về lãnh thổ-lãnh hải-chính trị-ngoại giao-văn hóa-lịch sử. Nghiêm trọng nhất là VN đã mất chủ quyền và quyền Dân tộc tự quyết ! Toàn Dân chỉ còn danh dự, xương máu, mạng sống, giống nòi sắp bị hi sinh nữa mà thôi ! Nghĩa là rõ ràng Dân tộc VN sắp bị nô lệ hoàn toàn, Nước VN trên đường bị xóa sổ !!!

II. 5. Trong khi Đồng bào luôn đặt VN trên trái tim và con mắt mình, luôn hiệp thông cầu nguyện cho Công lý của Tổ quốc, luôn kiên định đồng tâm hiệp lực tìm mọi cách biểu tỏ và xác nhận -dưới mọi hình thức- Chủ quyền của Con Dân Việt trên lãnh thổ và lãnh hải của Tổ tiên từ ngàn năm đã truyền lại cho chúng ta muôn đời, hàng hàng lớp lớp Con Dân Việt, kể cả một số người Việt gốc Hán, đã liên tiếp tha thiết, bằng đủ mọi cách -kể cả bằng máu và nước mắt- lên tiếng cảnh báo ĐCSVN về đại quốc họa này, thì NCQ CSVN chẳng những không nghe, còn liên tục ra tay đàn áp tù đầy triệt hạ những Công dân yêu Nước đó, hèn hạ nhẫn tâm ngăn cấm đàn áp bằng nhiều thủ đoạn ác xấu, cụ thể đã ngăn cấm, đàn áp Dân biểu tình các ngày 5, 12, 19-6-2011 tại Hà Nội, Vinh, Đà Nẵng, Sài Gòn.

Riêng tại Hà Nội, sáng 19-6-2011, CA đã trà trộn vào đoàn biểu tình, độc quyền mang các biểu ngữ cổ súy “tình hữu nghị” với Giặc Tàu, tỏ lòng thần phục quan thầy, minh chứng rõ hơn thủ đoạn hèn hạ của BCT ĐCSVN, mượn danh nghĩa Dân để tỏ bày sự nô lệ của riêng BCT với Tàu Cộng, rồi gán cho “tuyệt đại đa số Dân”, như đã từng làm quá nhiều lần trong quá khứ. Dân VN quyết không bao giờ cúi đầu khuất phục vô liêm sỉ như thế !!!

II. 6. Vì thế, dù đã thấy rõ BCT khóa XI đương nhiệm thực sự đã mất tự do trước NCQ TC, không hi vọng đa số các Ông sớm thoát khỏi gông cùm lệ thuộc vào bạo quyền ranh ma xâm lược phương Bắc, trước giờ phút Tổ quốc đại chí nguy, chúng tôi vẫn lấy hết thiện chí lần cuối đã đề nghị các Ông 4 điều rất thiết thực, nếu trong các Ông còn có ai tự coi mình là Con Dân Việt, thì đã phải thực hiện ngay 4 điều này :

II. 6.1. Tụy các Ông đa số là vô thần, chúng tôi vẫn thành tâm kính mời các Ông sám hối và hiệp thông với Toàn Dân luôn cầu nguyện cho Tổ quốc – Dân tộc sớm thật sự được độc lập, nhất tâm, đạo đức, an lành, văn minh, thịnh vượng, thăng tiến và hòa bình.

II. 6.2. + Thả ngay các Con Dân Việt vì yêu Nước mà bị các Ông đang bỏ tù, chộp cho họ đủ mọi thứ tội chỉ có ở VN và một số Nước -mới nghe qua tội danh đã thấy sặc mùi độc tài rồi- như : Tuyên truyền chống Nhà nước, Lợi dụng Dân chủ, Phá hoại Chính sách đoàn kết, Âm mưu lật đổ chính quyền... dù chỉ vì viết mấy chữ HS.TS.VN... do muốn công khai xác nhận Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam...

+ Ngừng đàn áp, canh gác, bắt bớ và truy tố thêm những Con Dân Việt yêu Nước khác.

+ Tạo mọi điều kiện thuận lợi giúp Dân biểu tình phản đối TC gian ác xâm lược và xác nhận chủ quyền của Dân tộc trên Tổ quốc mình...

II. 6.3. Nộp đơn kiện TC ra LHQ ngay, đồng thời đưa tất cả các lực lượng hải-lục-không quân mạnh đủ để bảo vệ quần đảo Trường Sa và vùng Biển Đông đang bị TC uy hiếp, sao cho công luận Quốc Dân và QT thấy rõ là VN đang quyết tâm bảo vệ hữu hiệu chủ quyền lãnh thổ - lãnh hải của VN.

II. 6.4. Công bố cho công luận Quốc Dân và QT biết tất cả các tài liệu TC đã xảo quyết cướp đoạt lãnh thổ - lãnh hải VN từ năm 1954 thế nào. Riêng việc ngày 4-9-1958, TC tuyên bố 2 quần đảo Hoàng Sa

(hơn 20 đảo) và Trường Sa (hơn 100 đảo) là của TC, rồi chỉ 10 ngày sau, ngày 14-9-1958, Ông Phạm Văn Đồng, theo lệnh của Ông Hồ Chí Minh, đã ký văn thư xin tôn trọng bản Tuyên bố “ăn cướp” của TC, thì VN có quyền bác bỏ tính hợp pháp của văn thư này. Thời điểm ấy, Chính quyền hợp hiến hợp pháp Việt Nam Cộng Hòa đang quản lý 2 quần đảo đó, cả thế giới văn minh đều biết. Hiệp định Paris 27-1-1973 thừa nhận điều này khi xác nhận sự toàn vẹn lãnh thổ của Việt Nam Cộng Hòa. Năm 1974, TC đánh chiếm quần đảo Hoàng Sa, rồi năm 1988, TC đánh chiếm hơn 10 đảo, Đài Loan cũng theo hơi lẩn chiếm thêm 10 đảo khác, thuộc quần đảo Trường Sa, là hành động xâm lược bằng vũ lực, VN phải nhờ Tòa án Biển LHQ đòi lại...

III. Vì không chịu làm 4 việc II. 6.1, 2, 3 & 4 vừa nêu, nên chính các Ông đã tự xác nhận các Ông không còn là Con Dân Việt, luôn coi TC là Quan Thầy, đặt quyền lợi CS và TC lên quyền lợi Tổ quốc VN.

+ **Trái lại chúng tôi đã có Đơn Tố Cáo và Đòi Truy Tố tất cả 11 BCT về 2 tội Phản Quốc và Bán Nước ngày 21-12-2010,** 2 Thư Yêu Cầu Trả Lời Dứt Khoát Ai đã làm mất và làm sao để thu hồi phần lãnh thổ - lãnh hải đã bị TC chiếm đoạt, ngày 30-1-2011 và ngày 26-5-2011, Lời Mời Gọi lần 36 như một Tối Hậu Thư lần thứ nhất ngày 5-6-2011, 5 Lời Cấp báo khẩn thiết SOS Thạm Chí Ngụy số 37, 38, 39, 40 & 41 ngày 13, 15, 17, 19 & 22-6-2011 như 5 Lời Tố cáo công khai. Mãi đến hôm nay, với cả 9 văn bản ấy, các Ông vẫn hoàn toàn im lặng, chỉ tăng cường canh gác tôi thật chặt chẽ như một người tù tại chỗ thực sự.

+ **Vậy nếu chúng tôi không bị các Ông cho là vu khống; còn các Ông lại không chịu làm 4 việc trong tâm trách nhiệm vừa nêu,** tất nhiên công luận Quốc Dân và QT đều hiểu rằng chính các Ông tự xác nhận Đơn Tố cáo và Yêu cầu Truy Tố của chúng tôi ngày 21-12-2010 là hoàn toàn xác thực.

+ **Hơn nữa, chứng tỏ chính các Ông tự xác nhận các Ông không tha thiết và không xứng đáng lãnh đạo Đất nước chống ngoại xâm,** các Ông đang độc đoán lãnh đạo Đất Nước ngoài ý chí của Toàn Dân, không thể lãnh đạo Toàn Dân chống ngoại xâm hiệu quả được, vì vừa đồng lõa với giặc vừa tàn ác với Dân.

IV. Tôi đã khẩn thiết cấp báo là Toàn Dân VN phải hết sức tinh táo, nhận thức cho thật chính xác, kéo giữa hàng vạn điều gian trá CSVN

vấn gieo rắc, cả Nước lại bị BCT ĐCSVN lừa gạt thêm vào giai đoạn thứ 4 này nữa, với các điều gian trá vĩ đại cấp HCM siêu lừa, gây đại họa di lụy cho con cháu muôn đời :

+ Giai đoạn 1 : 1930-1945 : Toàn Dân nô nức hi sinh tất cả vì độc lập dân tộc, nhưng đã bị xảo trá đánh tráo độc lập dân tộc phải gắn liền với CNCS và CNXH, dù Tuyên ngôn 2-9-1945 và Hiến pháp 1946 cố ý không nhắc đến 2 từ dễ bị tẩy chay ruồng bỏ đó ! Tổ quốc muôn đời là Tổ quốc VN, sao lại phải CHXHCN VN ???

+ Giai đoạn 2 : 1945-1954 : Toàn Dân hi sinh bao xương máu để quyết tâm chấm dứt chế độ thực dân Pháp, nhưng miền Bắc lại bị nô lệ Liên Xô và Tàu Cộng. Giặc Tàu đã công khai xâm lược VN từ đó !!!

+ Giai đoạn 3 : 1954-1975 : Toàn Dân miền Bắc và một số Dân miền Nam phải gồng vai báng đầu để chống Mỹ cứu Nước, nhưng thực ra là giết hại chính Đồng bào mình và phá tan nát Nước mình. Mỹ đem quân đi giúp hàng trăm Nước trên thế giới, nhưng giúp xong thì rút về, chưa thấy Mỹ xâm chiếm Nước nào, chỉ có Tàu Cộng chiếm Nội Mông, Tân Cương, Tây Tạng ! CS nói giải phóng miền Nam nhưng thực ra là nhuộm đỏ toàn quốc. CS nói thống nhất Đất Nước, mà 36 năm rồi lòng Dân không hề thống nhất chút nào !!!

+ Giai đoạn 4 : 1975-2011 ? : 11 BCT liên tiếp đều trực tiếp hoặc đồng lõa rước Giặc Tàu vào cướp đất, rừng, biển, đảo, tài nguyên, việc làm, văn hóa, đạo đức, tôn giáo, chủ quyền... sao nay lại lu loa đuổi Giặc Tàu ra khỏi Nước được ? Tiểu đệ tử dám chống Đại Sư phụ ư ? Dù đánh võ mồm, ngoại giao tế nhị, lệnh tổng động viên, quyết chống ngoại xâm, tập bắn đạn thật, tàu Mỹ thăm Cam Ranh... gì gì, thì Toàn Dân VN, dù rất muốn tin, cũng không thể tin được, vì các BCT liên tiếp này đã bị mua đứt và bị khống chế từ 1930 rồi. Nay chỉ biết nhượng rừng này, đảo kia... và âm mưu toa rập với Giặc Tàu để đánh lạc hướng Dân cả 2 Nước rời xa các mục tiêu Công lý, Dân chủ, Nhân quyền, Nhân phẩm, Tự do, Đa nguyên, Đa đảng,...

Dân chỉ tin vào ban lãnh đạo nào quyết tâm thực hiện các mục tiêu này, dựa vào sức mạnh toàn dân và quốc tế vẫn minh huỳnh đệ chân thực, mới đủ sức chống giặc Tàu và thu hồi lãnh thổ lãnh hải được.

Dân VN đã quá rõ : Năm 1974, chính Mỹ đã làm ngơ cho TC đánh chiếm Hoàng Sa, trong khi Hạm đội 7 của Mỹ đang có mặt tại khu vực ấy.

Năm 1975, chính Mỹ đã phản bội và ích kỷ tháo chạy, tạo cơ hội cho CSVN xé bỏ Hiệp định Paris 1973. Năm 1979, TC xua quân đánh phá hàng chục tỉnh dọc biên giới phía Bắc; sau đó, ép VN nhượng mất một phần lãnh thổ - lãnh hải, rồi năm 1988, TC xua quân đánh chiếm hơn 10 đảo thuộc quần đảo Trường Sa, các Nước chỉ im lặng.

Vi thế, chỉ khi nào dân làm chủ thực sự, nắm trọn quyền dân tộc tự quyết, dân mới có thể tin cậy giao lưu với nước khác, mà không dễ bị lệ thuộc lợi dụng.

V. Tôi càng khẩn thiết cấp báo là đã thậm chí nguy : Nếu cứ như hiện nay, đã có sẵn BCT ĐCSVN đồng lõa với giặc, gian ác với Dân, VN rất khó thoát khỏi nạn Tàu thuộc :

+ Đây là thực trạng sẽ phải đến, không mấy may hoang tưởng : Người Việt sẽ phải học chữ Tàu, sẽ phải làm giấy tờ hành chánh bằng chữ Tàu, sẽ bị buộc tôn sùng Mao Trạch Đông, sẽ phải đi lính cho Tàu, gia đình sẽ chỉ được sinh 1 con, thanh nữ VN phải ưu tiên dành cho Tàu Phệ, thanh nam VN khó giành được vợ, sẽ liều chết vượt biên hàng chục triệu người, sẽ không còn Dân tộc, Đất nước, Giống nòi, Quê hương, Tổ quốc VN ! Rồi VN sẽ trở thành tỉnh Trung Nam, Nam Trung, Hán Nam, Nam Hoa... gì gì đó mà thôi !!!

+ Do tinh thần chống ngoại xâm sẵn có trong huyết thống hơn 4 ngàn năm, con cháu chúng ta, vốn tính quật cường, sẽ không nhẫn nhục được, sẽ nổi dậy liên miên, bị tử hình hàng loạt, bị tù đày hàng triệu... Dân VN rồi đây sẽ bị đàn áp còn dã man tội tệ hơn Dân Tân Cương, Nội Mông, Tây Tạng... !!!

+ Ngư dân VN ven biển bỏ nghề hoặc không dám đánh cá xa bờ như trước. Thăm miền duyên hải là hiểu.

+ Hiện nay Dân Tàu đã nghênh ngang kiêu kỳ lên mặt tại lãnh thổ VN lắm rồi. Mờ mắt là thấy.

+ Các Tiểu thương Việt đã bị Gian thương Hoa ăn hiếp tại các chợ Thị trấn, Thị xã... rồi. Ra chợ là rõ.

+ Các sách truyện tranh dành cho thiếu nhi chính thức do NXB Kim Đồng (trực thuộc Bộ Giáo dục & Đào tạo của CSVN) ấn hành, bày bán công khai trong mọi hiệu sách, một số đã bị in ngược, bìa 4 thành bìa 1, bìa 1 thành bìa 4, bắt các em đọc từ sau ra trước, từ phải qua trái theo lối Tàu, từ những năm 2009... Hãy vào các tiệm sách Thiếu Nhi mở to mắt mà đọc...

VI. Lần cuối cùng, Toàn Dân thiết tha mong các Ông, nếu thực

tâm đứng về phía Dân tộc Việt, thì phải lấy hết can đảm và khiêm tốn quyết định ngay lúc này :

VI. 1. Công khai nhìn nhận tội Bán Nước và Phản quốc của mình và sám hối công khai thực sự.

VI. 2. Thực thi Quốc vụ chống Giặc Tàu minh bạch, quyết liệt và hiệu quả như các bậc Tiên bối Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Nguyễn Trãi, Quang Trung... đồng thời công bố một kế hoạch bảo vệ Tổ quốc hợp tình hợp lý, rồi thống nhất quán triệt Toàn Dân đồng tâm hiệp lực tiến hành kế hoạch ấy.

Vậy ai tự thấy mình là Tội đồ Bán Nước và Phản Quốc, là đồng lõa với Giặc Tàu, nhưng không đủ dũng khí và ngay chính làm 2 việc rất thiết thực rõ ràng VI.1 & VI.2 trên đây, thì phải lấy chút liêm sỉ ít ỏi may ra còn sót lại cuối cùng, tự giác từ bỏ địa vị và trao quyền lãnh đạo chống Giặc Tàu cho Toàn Dân và Ban Lãnh Đạo nào đủ sức bảo vệ Tổ quốc. Các Tội đồ ấy hãy giã từ Đất Nước và ra đi một cách hòa bình êm nhẹ, tránh các cạm bẫy thủ đồ máu đáng tiệt, trước khi Toàn Dân cho những hành động tổng hợp quyết liệt, triệt để, toàn diện, hầu bảo vệ Tổ quốc thật hiệu quả, chống lại tất cả các thế lực ngoại xâm bất cứ từ đâu đến. May mắn có Vị nào đủ dũng khí và chân thành làm 2 việc trên đây thì thật đại phúc cho Dân tộc.

Tất nhiên, 9 Văn bản Kết tội nêu trên và Tội Hậu thư Tổng hợp Chung cục này không hề ngây ngô ảo tưởng là áp lực các Ông quyết tâm làm theo được. Mục đích và giá trị thật của 10 Văn bản này chính là bằng chứng hiển nhiên, triệt để hạ gục toàn bộ uy tín các Tội đồ này, cách dứt khoát không thể phục hồi, đồng thời phơi bày trần trụi 2 tội nặng nề nhất đối với Dân tộc là Bán Nước và Phản Quốc của các Tội đồ này, khiến Tội đồ nào còn chút sĩ diện tối thiểu của một Con Dân Việt, thì không thể lì lợm trơ mặt tiếp tục bám giữ quyền hành nữa, dù địa vị lớn hoặc nhỏ đến đâu, mà phải tính đường rút lui ngay.

VII. 1. Tôi chân thành và khách quan kêu gọi 2 lực lượng nòng cốt là Công an Nhân dân và Quân đội Nhân dân, thay vì cúi đầu mù quáng liều thân bảo vệ các Tội đồ Dân tộc, là chính các thành viên BCT đương nhiệm như bấy lâu [nhưng bị lừa gạt hoặc tự huyễn rằng mình đang bảo vệ Tổ quốc], nay phải công khai đứng hẳn về phía Dân Tộc, vừa lãnh đạo cuộc chuyển giao quyền lực này, vừa uy dũng lãnh đạo cuộc chiến chống Giặc Tàu, vừa bảo vệ Toàn Dân khỏi các cuộc đàn áp, vừa bảo vệ Tổ quốc trước mọi thế lực ngoại xâm.

VII. 2. Tôi thiết tha kêu gọi các Nhân sĩ đừng tự huỷ hoại mình là thức giả, khôn ngoan, chỉ chăm lo văn hóa chính thống, nghệ thuật cao xa, thanh thoát bụi trần, cứ mãi mê kiếm tìm học bổng, lo cho con em du học, đỗ đạt...; các bậc Phụ huynh đừng ngủ mê chỉ lo chạy trường chuyên, trường điểm, chỉ lo cho con em cúi đầu học... mà thờ ơ với Đại họa mất Nước. Việc rất mực trọng đại là Cứu Nước Cứu Dân nếu ai cứ vẫn tiếp tục viện cớ né tránh, đùn đẩy giao khoán cho một số người đấu tranh ít ỏi, làm sao dám giương mắt nhìn đời và mở miệng rao giảng khuyên dạy con em được ?

VII. 3. Tôi khẩn thiết kêu gọi Toàn Dân cần phải nhận thức cho thật chuẩn và rõ : Một chế độ độc tài có tính gia đình hoặc tập đoàn phổ thông, chỉ cần nỗ lực tổng hợp 10-40% toàn Dân là có thể chấm dứt chế độ ấy được. Còn chế độ độc tài của VN vừa là Cộng sản toàn trị ít nhất với khoảng 30 triệu thành viên đang hưởng bổng lộc trực tiếp hoặc gián tiếp của guồng máy thống trị, vừa là chủ hầu của TC dựa vào lực bảo kê và cả lực đe dọa của TC, thì đòi hỏi phải nỗ lực tập hợp trên 50% sức mạnh Toàn Dân mới có thể giải thể được.

+ Vì thế, toàn bộ 10 nguồn lực của Toàn Dân và 5 nguồn lực QT phải được tập hợp gắn kết đồng bộ cách khoa học mới đủ sức thành công Quốc vụ này. 10 Lực lượng Đồng bào gồm : Khối Dân ức, Khối Dân oan, Khối Dân đói tức Công nhân trắng, Khối Trí thức, Giáo chức, Sinh viên, Học sinh, Khối Tín đồ các Tôn giáo & Lao động phổ thông, Khối Luật sư và các Chính khách đối lập, Khối Nhà báo, Nhà văn, Dân cư Internet, Khối Bộ đội, Công an, Cán bộ CS đang muốn đứng về phía Toàn Dân chống Giặc Tàu, Khối các Tổ chức và Đồng bào Hải ngoại, Khối Việt kiều đã có quốc tịch Nước ngoài trở về trực diện đấu tranh tại Quê hương. 5 Lực lượng QT gồm : Khối Chính khách, Khối Truyền thông, Khối các Tổ chức Tôn giáo, Khối các Tổ chức Từ thiện, Giáo dục Văn hóa, Thương mại, Khối Nhân dân các Nước.

+ Tại VN, Khối Tín đồ các Tôn giáo & Lao động phổ thông đóng vai trò rất quan trọng. Do đó, bất cứ Tôn giáo và Đồng bào nào thực tâm muốn giải thể chế độ CS, thì không thể bàng quan ngoài cuộc mãi như 36 năm qua. Vào thời điểm cực kỳ nguy cấp đặc biệt này, Toàn Dân phải biết **tham gia biểu tình**. Chỉ cần biết cách biểu tình ôn hòa và biểu tình mãi cho đến khi thành công. Tất nhiên việc

phổ biến tài liệu và khẩu hiệu về Sự thật, Công lý, Nhân quyền, Nhân phẩm, Dân chủ, Tự do... luôn rất cần thiết.

+ Lẽ phải khách quan rất dễ thấy là : Tôn giáo nào đứng ngoài cuộc Quốc vụ thiêng liêng này, không còn xứng đáng là Tôn giáo soi đường nữa. Tín đồ nào thờ ơ lãnh đạm Quốc vụ này, là đã phản bội Đạo mình. Cần mạnh mẽ khẳng định dứt khoát như thể, không quanh co úp mở. Ai không đồng tình xác quyết này, đều do hoặc thiếu kiến thức, hoặc thiếu lương thiện trong nhận thức, nên cố tình nguy hiểm ẩn núp thôi.

Bừng con mắt đã siết vòng kim cô !!! Không xông ra cứu Dân cứu Nước lúc này còn đợi đến lúc nào nữa ???

VIII. Chúng ta luôn cổ vũ công lý hòa bình huynh đệ hài hòa giữa các Dân tộc, không kỳ thị người Hoa-Hán, chỉ phản đối giới lãnh đạo Tàu Cộng tham lam xâm lược để bảo vệ Tổ quốc VN. Chống Giặc Tàu hiếu chiến chính là tích cực góp phần giúp Dân Trung Hoa sớm thoát nạn CS như VN. Vì thế, kính mời Đồng bào tiếp tục biểu tình từ 6g sáng hoặc 16g chiều mọi ngày Thứ 7 & CN suốt năm 2011 & 2012.

IX. Kính xin mọi Đồng bào gia tăng hiệp thông ăn chay thấp nền cầu nguyện thiết tha hơn nữa.

X. Kính cảm ơn và kính mời mọi Đồng bào chung bước với CAO TRẢO CHỐNG GIẶC TÀU.

Lm Từ nhân lương tâm Nguyễn Văn Lý, 69 Phan Đình Phùng, Huế.

chồng tôi ra đường. Khoảng 15 phút sau, tôi nhận được cuộc gọi của chồng tôi nói là công an đang tấn công anh ở Cầu Đỏ, phường 26, quận Bình Thạnh.

Tôi nghe tin như vậy thì thông báo anh em tôi có chạy ra, thấy giữa cầu có 1 chiếc giầy của chồng tôi và cái bàn đạp xe rớt ra giữa đường, nhưng không thấy chồng tôi đâu cả. Còn bên cạnh cầu thì thấy chừng một chục công an, dân phòng cầm dùi cui.

Người nhà tôi mới mang chiếc giầy và bàn đạp chiếc xe về. Trên đường về, gia đình tôi nghĩ có thể họ đưa chồng tôi về phường 26, quận Bình Thạnh. Sau đó anh em tôi tới và nhìn thấy chồng tôi đang bị công số 8 và ngồi trong phường này. Tôi mới bồng con tôi mới 15 tháng tuổi chạy ra phường, hỏi chồng tôi là MS Phạm Ngọc Thạch ở đâu?

Thanh Quang: *Thưa bà, công an trả lời ra sao? Và họ có nói bắt chồng bà vì lý do gì không?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Cán bộ phường nói là không biết, không có bắt ai tên Phạm Ngọc Thạch cả. Nhưng tôi khẳng định là gia đình tôi thấy chồng tôi bị công và đang ngồi trong phường này. Lúc đó lực lượng của họ rất đông. Còn tôi thì chỉ có mẹ con tôi cùng một số anh em tôi

MS PHẠM NGỌC THẠCH bị công an bắt giữ, hành hung**Thanh Quang (RFA) 25-06-2011**.....

Mục sư Phạm Ngọc Thạch thuộc Giáo Hội Tin Lành Mennonite Việt Nam, bị công an TP.HCM bắt giữ, công tay, hành hung, rồi đưa đi tối thứ Bảy 25-6-2011.

Trả lời đài Á Châu Tự Do, Bà Nguyễn Thanh Nụ, vợ Mục sư Phạm Ngọc Thạch, cho biết ông đã bị công an phường 26, quận Bình Thạnh, Sài Gòn bắt, hành hung, nhục mạ và đưa đi mất.

Bị công tay, bị đánh đập

Tiếp chuyện Thanh Quang qua điện thoại, bà Nguyễn Thanh Nụ kể lại sự việc như sau:

“Khoảng 10g tối hôm thứ Bảy,

đứng bên ngoài, cũng chẳng vô được.

Thanh Quang: *Nhưng anh em của bà, như bà vừa kể, là đã nhìn thấy chồng bà bị công trong đồn công an này mà? Như vậy bà phản ứng ra sao?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Phường 26 đó có 2 cửa. Cửa trước ra đường về cầu Bình Triệu và bến xe Miền Đông, còn cổng sau là nơi họ nhốt chồng tôi. Ban đầu tôi cũng chưa biết. Có 1 anh em bảo tôi rằng có thể thầy Thạch đang bị nhốt ở cổng sau.

Tôi tới cửa sắt cổng sau, đá vào

cửa và gọi “anh Thạch ơi”, thì tôi nghe tiếng chồng tôi nói là “anh đang ở trong này”. Và chồng tôi nói thêm là chồng tôi đang bị nó khoá tay, khoá chân, đánh gãy cầm của anh rồi, đau xương hàm lăm. Và tôi nghe tiếng thảm thiết của chồng tôi.

Thanh Quang: *Chính chồng bà lên tiếng đầu đờn như vậy, họ có cho bà vào gặp chồng không?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Tôi đề nghị người chỉ huy ở đây cho tôi được gặp chồng tôi, cho con tôi được gặp cha nó. Nhưng họ không cho vô.

Sau đó tôi đấu tranh rất nhiều, nói về đạo lý con người, hỏi họ rằng họ có trái tim hay không khi thấy mẹ con tôi đứng giữa đêm khuya thế này, tôi bỗng đưa con thơ đi tìm chồng, tìm cha như thế này. Họ không rung động gì cả dù tôi đứng tới 2 tiếng đồng hồ. Họ cả mấy chục người an ninh rồi cúi cùi cẳng không cho tôi vô. Tôi vẫn đấu tranh rất nhiều. Sau đó có 1 anh mời tôi vô.

Tôi xin cho tôi vô Phòng Tiếp Dân, vì cơ quan nhà nước nào cũng có Phòng Tiếp Dân, vì tôi là 1 công dân. Nhưng anh này chỉ cho mẹ con tôi ngồi ở vỉa hè, dù Phòng tiếp Dân có, có ghế trong đó nhưng cũng không cho mẹ con tôi vô.

Đến khoảng 1 tiếng rưỡi đồng hồ thì có 1 anh mời tôi vô. Anh này mặc thường phục, không băng tên, không chức vụ gì cả.

Tôi có hỏi anh tên, chức vụ là gì, làm ở cơ quan nào thì tôi mới biết để nói chuyện với anh ta. Anh này xưng là Nguyễn Thanh Hùng, công an TP.

Lý do bắt giữ?

Thanh Quang: *Người công an này có giải thích lý do bắt chồng bà không?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Anh ta trả lời rằng chồng tôi bị bắt vì dán tờ rơi kích động biểu tình. Tôi hỏi nội dung tờ rơi đó là gì, và kích động biểu tình về vấn đề gì? Ông Hùng đó nói là bây giờ biểu tình là trái pháp luật thì bắt.

Thanh Quang: *Còn việc MS Phạm Ngọc Thạch bị họ đánh đập thì sao?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Tôi hỏi về sức khỏe của chồng tôi thì ông

này nói là không sao dù từ bên ngoài, tôi nghe tiếng la hét của chồng tôi là anh bị đánh đập, bị nhỏ nước bọt vào mặt và còn gọi chồng tôi bằng từ mà tôi không biết có tiện nói ra ở đây hay không.

Nhưng tôi cũng xin nói ra để quý vị biết thêm cung cách của cán bộ. Tôi nghe chồng tôi nói họ bảo là “đánh chết thằng chó này”. Tôi mới hỏi họ tại sao nói chồng tôi là chó?

Họ cũng biết tục ngữ “bầu ơi thương lấy bí cùng, tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn”, thì tại sao họ lại chửi chồng tôi là chó? Vậy họ là cái gì? Tôi nói vọng vô như vậy, tay bỗng đưa con thơ mà rất xót xa.

Thang Quang: *Rồi họ vẫn tiếp tục nhốt chồng bà ở đó, hay đưa ông đi đâu?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Công an Hùng này cho biết đưa chồng tôi lên quận. Tôi hỏi quận nào để tôi đi theo, để biết sức khỏe chồng tôi ra sao. Hình ảnh tôi không thể cầm lòng được là hình ảnh 1 chiếc giầy và 1 cái bàn đạp xe của chồng tôi mà anh em tôi cầm về.

Tôi rất buồn, nghĩ là chồng tôi đi bằng bàn chân không thôi. Sau đó họ dàn cảnh, cho lực lượng gồm công an, dân phòng đứng 2 hàng ở trước cửa phường để đưa anh Thạch lên xe cảnh sát.

Tôi hỏi anh Hùng này là đưa chồng tôi ra cổng nào? Anh ấy trả lời là ra cổng trước. Tôi mới bỗng con tôi ra cửa trước đợi để được nhìn thấy chồng, để con thấy cha của nó. Xe cứu thương có tới, xe cảnh sát lực lượng 113 rất là đông.

Nhưng tôi đợi mãi không thấy, rồi nghe 1 cán bộ nói thật nhỏ rằng “đi cổng sau nhé”. Nghe vậy tôi chạy vội ra cổng sau thì thấy 1 xe cảnh sát trực sẵn ở đó. Tôi thấy chồng tôi bị dẫn ra. Tôi chạy theo kêu lên “anh ơi”, thì bị lực lượng quá đông bao vây mẹ con tôi bé nhỏ không làm gì được. Họ còn bẻ tay tôi, không cho tôi tiến tới chồng tôi. Tôi chỉ còn kịp kêu lên rằng “Anh ơi, em đây, con đây!”.

Khi họ đẩy chồng tôi vô xe, chồng tôi còn kịp hô to một câu là “Trường Sa, Hoàng Sa là của Việt Nam”. Thì 1 CA bịt miệng chồng

tôi. Rồi xe 113 của cảnh sát giao thông cùng xe chở chồng tôi hú còi, đi đường ngược chiều mất dạng.

Chồng tôi đi đâu, số phận như thế nào thì tôi không biết, để lại 2 mẹ con tôi. Tôi chỉ biết quay trở về nhà cầu nguyện mà thôi.

Thanh Quang: *Thưa, Hội Thánh và cá nhân bà có chuẩn bị như thế nào để giúp MS Phạm Ngọc Thạch không?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Thưa tình hình mới xảy ra đây thôi nên tôi chưa có gặp anh em trong Hội thánh hay như thế nào cả. Tôi vẫn thức trắng, không ngủ được.

Thanh Quang: *Thưa nhân đây bà muốn lên tiếng gì không với công luận thế giới về trường hợp của MS Phạm Ngọc Thạch?*

Bà Nguyễn Thanh Nụ: Dạ, tiện đây tôi xin nói rằng nếu chồng tôi đấu tranh cho “Trường Sa và Hoàng Sa là của Việt Nam” thì tôi ủng hộ. Và tôi mong rằng quý vị cùng đứng bên cạnh chồng tôi, không phải đấu tranh cho chồng tôi mà đấu tranh cho đất nước VN thân yêu, đấu tranh cho “Trường Sa và Hoàng Sa là của Việt Nam”.

Thanh Quang: *Xin cảm ơn bà rất nhiều!*

TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

**Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:**

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

Vừa qua trong thời gian bị câu

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Thượng tọa Viên Định bình luận về "Ý nghĩa Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất"

❀❀❀❀ **Paris 17-06-2011** ❀❀❀❀

lưu, cuộc đối đáp giữa Hòa thượng Thích Không Tánh với Đại tá Xuân, công an đặc trách tôn giáo thành phố Sài Gòn, ông Xuân hỏi rằng: "Các Hòa thượng Trí Tịnh, Minh Châu... đã theo Giáo hội nhà nước hết. Sao chỉ còn có mấy thầy ít ỏi như thế mà cứ giữ Giáo hội Thống nhất?"

Lạ kỳ thay câu hỏi tương tự cũng được thoát ra, như bản sao, từ miệng một số Tăng sĩ, Phật tử trong thời gian gần đây. Từ cơ sở ấy biến dạng thành nhiều câu hỏi liên quan, đại loại như: "Giáo hội Phật giáo Thống nhất ít người như thế làm sao tồn tại... sao không hòa hợp với Phật giáo Nhà nước?" - "Giáo hội Phật giáo Thống nhất cứ tranh đấu mãi sẽ làm tiêu hao Phật giáo, sao không lo việc tu hành, văn hóa, để cho Nhà nước lo việc chính trị?"

Hóa ra đây không còn là câu hỏi, mỗi thắc mắc mà là lời kết án, công kích cuộc vận động của Giáo hội Phật giáo Thống nhất (GHPGVNTN) suốt ba mươi sáu năm qua. Nếu là câu hỏi thì dễ trả lời quá, vì câu hỏi đã bao hàm lời đáp: "GHPGVNTN ít người như thế... Vậy cái Giáo hội Phật giáo Nhà nước "đồng chư Tăng" như thế làm được gì suốt 30 năm qua cho sự tuyên thừa Phật giáo ngoài vai trò công cụ chính trị cho Đảng Cộng sản?"

Còn việc GHPGVNTN vận động cho tự do tôn giáo, nhân quyền và dân chủ, thì đây thuộc vấn đề lý tưởng, vấn đề chọn lựa thiện hay ác, vấn đề quyền sống của người công dân. Ngưng đòi hỏi, vận động, đấu tranh là đầu hàng ma quỷ, ác đảng. Không ai đòi hỏi thành quả trong cuộc chiến đấu chống cái ác, bởi cuộc chiến đấu càng kiên trì thì cái thiện càng được biểu dương. Ấy là chưa đề cập đến nội dung cùng ý nghĩa của hai từ "tu hành" trong nền Phật giáo Đại thừa Việt Nam, cũng như định nghĩa của hai từ "Văn hóa".

Thượng tọa Thích Viên Định, Phó Viện trưởng kiêm Tổng thư ký Viện Hóa Đạo, GHPGVNTN, viết bài "Ý nghĩa Pháp lý của GHPGVNTN" nhằm bác bỏ những luận điểm sai lầm của Nhà nước Cộng sản và giới Phật tử bị mê hoặc Cộng sản. Nguyên văn bài viết như sau:

Ý nghĩa Pháp lý của Giáo hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất

Giáo hội là tổ chức của tôn giáo, do tôn giáo thành lập. Nhà nước hay các đảng phái chính trị thành lập Giáo hội là bất hợp pháp.

Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) là Giáo hội truyền thống, dân lập do chư Tăng và Phật tử gây dựng với bao hy sinh công sức. GHPGVNTN hoàn toàn độc lập, không lệ thuộc bất cứ tổ chức, đảng phái chính trị thế gian nào.

Đó cũng là sự thể hiện ý nghĩa Tam quy: quy y Phật, không quy y trời, thần, quỷ, vật; quy y Pháp, không quy y ngoại đạo tà giáo; quy y Tăng, không quy y bè đảng xấu ác.

GHPGVNTN kế thừa truyền thống 2000 năm dựng văn, giữ nước của chư Tổ, chư vị Cao Tăng và luôn cùng gánh chịu mọi thăng trầm, vinh nhục với dân tộc.

Pháp lý của GHPGVNTN không chỉ căn cứ đơn thuần, như tờ giấy khai sinh chứng nhận, trên mặt hình thức một tổ chức. Nhưng, với truyền thống độc lập, lập trường tự quyết, mục tiêu phục vụ cho dân tộc và nhân loại, không phục vụ cho bất kỳ cá nhân, tổ chức, đảng phái chính trị thế tục nào, mới chính là Pháp lý, bất thành văn, của GHPGVNTN.

Vì lý tưởng giải thoát, tự do, tự tu, tự giác, Phật giáo không có giáo quyền. GHPGVNTN tuy có Hiến chương, Nội qui, nhưng không có sự chế tài cứng rắn. Nhân sự trong GHPGVNTN chỉ dựa trên phẩm hạnh và sự tự nguyện.

Sau năm 1975, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã dùng tù tội, khủng bố, đe dọa, tuyên truyền, lừa dối để tiêu diệt GHPGVNTN. Cơ sở bị chiếm dụng, tài liệu bị đốt phá. Nhân sự bị đàn áp, tù tội. Tất cả các hệ thống tổ chức sinh hoạt của GHPGVNTN, từ trung ương đến địa phương đều bị đánh phá làm tê liệt.

Để dễ tuyên truyền, Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã làm giả một Bản danh sách thành viên phái đoàn đại diện GHPGVNTN, đóng con dấu giả, đi tham dự cuộc họp thành lập Giáo hội Phật Giáo Việt Nam tại chùa Quán Sứ Hà Nội, năm

1981. Lấy cơ đó, Nhà cầm quyền Cộng sản nói rằng, GHPGVNTN đã gia nhập vào GHPGVN của nhà nước, nên nay không còn nữa.

Thực chất, Giáo hội Phật Giáo Việt Nam, do Nhà cầm quyền Cộng sản thành lập, chỉ là một Hội đoàn, thành viên của Mặt trận Tổ quốc, một tổ chức chính trị ngoại vi của đảng Cộng sản. Trong các văn kiện quốc tế, bản tiếng Anh của Mặt trận Tổ quốc Việt Nam và các Tổ chức Thành viên (Vietnam Fatherland Front and Member Organisations) cũng ghi rõ "Giáo hội Phật Giáo Việt nam" chỉ là Hội đoàn (Association) vì họ viết rằng "Vietnam Association for Buddhism" giống như các Hội đoàn khác trong tổ chức này.

Với truyền thống độc lập, không làm chính trị, GHPGVNTN không thể gia nhập vào GHPGVN, thành viên của Mặt trận Tổ quốc, một tổ chức chính trị.

(Để hiểu rõ sự việc muốn làm biến tướng Phật giáo thành công cụ chính trị cho đảng Cộng sản xin đọc thêm tài liệu "Thống nhất Phật giáo" của Đỗ Trung Hiếu).

Trong một phiên họp của Viện Hoá đạo GHPGVNTN tại chùa Ấn Quang, tháng 9-1981, bàn về việc nên hay không nên tham gia vào GHPGVN của Nhà cầm quyền sắp thành lập, Hoà thượng Thích Quảng Độ, lúc đó là Tổng Thư ký Viện Hoá đạo, đã phát biểu rằng:

"Kính thưa toàn thể quý vị, chắc quý vị cũng như tôi đều thấy rõ hiện nay con thuyền Giáo-hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất đang lênh đênh giữa biển khơi và gặp sóng to gió lớn, chưa biết sẽ chìm lúc nào. Vậy, nếu những ai trong quý vị có mặt ở đây hôm nay cảm thấy nguy nan sợ hãi mà muốn bước sang thuyền khác để thoát thân, thì xin quý vị ấy cứ việc tự do, không ai ngăn cản cả. Nhưng tôi chỉ xin quý vị ấy một điều là: trước khi bước sang thuyền khác quý vị cứ để mặc cho con thuyền Giáo hội lênh đênh trôi giạt trong sóng gió với những người còn ở lại trên đó, họ sẽ cố sức lèo lái, nếu may mắn vượt qua cơn nguy nan mà đến được bờ bình an thì họ sống, còn nếu chẳng may con thuyền chìm thì họ cũng sẽ sẵn sàng chết theo nó, chứ quý vị ấy đừng đang tâm nhận chìm con thuyền của mình mà có lần đã từng đưa quý vị đến bờ danh vọng, lợi lộc, trước khi bước sang thuyền khác. Tôi chỉ xin quý vị có thể thôi..." (trích "Nhân Định về những sai lầm tai hại của đảng Cộng sản Việt nam đối với Dân tộc và Phật giáo" của Hoà thượng Thích Quảng Độ).

Đó cũng là phiên họp cuối cùng của Viện Hoá đạo bàn về việc “thống nhất Phật giáo” do Nhà cầm quyền Cộng sản áp đặt.

Và, ba hôm sau, Hoà thượng Thích Minh Châu, Tổng Thư ký Ban Vận động Thống nhất Phật giáo, đại diện cho Hoà thượng Thích Trí Thủ, Chủ tịch Ban Vận động, ký bản cáo trạng, tố cáo Hoà thượng Thích Quảng Độ: *“...Thượng tọa Thích Quảng Độ, Tổng Thư ký Viện Hóa đạo, đã triệt hạ uy tín của toàn Ban vận động thống nhất Phật giáo Việt Nam, phá hoại công cuộc thống nhất Phật giáo, ngang nhiên thách thức với chính phủ và Mặt trận Tổ quốc Việt Nam là những người đang khuyến khích và hỗ trợ sự nghiệp thống nhất Phật giáo cả nước!”*

Đó là những bằng chứng xác đáng, chứng minh rằng năm 1981, Giáo hội Phật giáo Thống nhất không gia nhập vào Giáo hội Phật giáo Việt Nam (GHPGVN) của nhà nước.

Vì vậy, mặc dù GHPGVNTN bị truy bức, cơ sở bị chiếm dụng, sinh hoạt bị ngăn cấm, thành viên bị tù tội, nhưng Pháp lý của Giáo hội vẫn tồn tại. Nhị vị Hoà thượng Thích Huyền Quang và Thích Quảng Độ, tuy bị tù tội, vẫn kiên trì vận động phục hoạt GHPGVNTN.

Năm 1992, Đại lão Hoà thượng Thích Huyền Quang, Quyền Viện trưởng Viện Hoá đạo, đã ký Quyết định thành lập các Chi bộ GHPGVN TN hải ngoại. Năm 2003, Đại hội Bất thường tại Tu viện Nguyên Thiệu tỉnh Bình Định, GHPGVNTN đã cùng cố, bổ sung nhân sự vào Hội đồng Lương viện, Ban Chỉ đạo Viện Hoá đạo. Tiếp đến, các tỉnh, thành, quận, huyện lần lượt tái thành lập các Ban Đại diện địa phương.

Năm 2004, sau khi không tiêu diệt được GHPGVNTN, nay hoàn cảnh đất nước đã thay đổi nên cách đánh phá cũng phải thay đổi. Nhà cầm quyền Cộng sản dùng Nghị quyết 36 để chia rẽ và lợi dụng. Không đánh phá về phương diện tổ chức, cơ sở như trước, mà đánh phá về mặt nhân sự, làm biến tướng để thay đổi lập trường và mục đích của GHPGVNTN. Đó là cách đánh phá để tiêu diệt tận cội nguồn truyền thống độc lập, dựng văn, giữ nước, cùng thăng trầm với dân tộc, là cơ sở Pháp lý căn bản, bất thành văn, của GHPGVNTN.

Sau đó, Nhà cầm quyền Cộng sản muốn thành lập một Giáo hội cùng danh xưng GHPGVNTN, nhằm tuyên truyền, che mắt dư luận và quần chúng, nhưng với mục đích để làm công cụ, phục vụ cho mục tiêu chính trị. Nên có lúc họ chủ trương một

“GHPGVNTN không Huyền Quang, không Quảng Độ”; hoặc *“GHPGVNTN hoà giải, hoà hợp”* với Nhà cầm quyền Cộng sản; hay *“GHPGVNTN xin đăng ký lại”*... Những hình thức Giáo hội này, tuy mang tên GHPGVN TN, nhưng không theo truyền thống độc lập của chư Tổ. Trái lại, những Giáo hội mới này, nếu được thiết lập, sẽ liên kết, hợp tác với các đảng phái, thế lực tà nguy thế gian mà chủ trương chỉ mong cầu danh vọng, phát triển riêng tư cho cá nhân, tổ chức mình. Các Giáo hội giả danh đó nếu được hình thành, đương nhiên, không phải là GHPGVNTN chính thống.

Đức Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hoá đạo, GHPGVNTN, trong cuộc trả lời phỏng vấn đài Quốc tế, Ngài đã nói rằng: ***“Chúng tôi không thể đem sự Tự do, Dân chủ, Nhân quyền của hơn 85 triệu dân VN để đổi lấy sự tự do, phục hoạt cho riêng Giáo hội chúng tôi. Do đó, chúng tôi sẽ tiếp tục kêu gọi nhà cầm quyền thực thi những điều cơ bản nhất để người dân chúng tôi được sống ấm no, hạnh phúc và thăng tiến như mọi dân tộc trên thế giới hiện nay”***.

Năm 1981, Cộng sản dùng sự khủng bố, tù tội, tuyên truyền, lừa dối để bắt ép các thành viên gia nhập vào GHPGVN của nhà nước, làm cho GHPGVNTN gần như tan rã, tê liệt.

Năm 2004, Cộng sản dùng cách đe dọa, bắt chẹt, hứa hẹn lợi danh, quyền thế làm biến tướng một số thành viên, làm cho GHPGVNTN, vừa mới phục hoạt trong thực tế, liền bị phân hoá, suy yếu.

Tuy Cộng sản là nguyên nhân trực tiếp đánh phá GHPGVNTN, nhưng nếu năm 1981, chư vị Hoà thượng, Thượng tọa lãnh đạo Viện Hoá đạo, những người lèo lái con thuyền Giáo hội, với đầy đủ định lực, trí huệ, không sợ sệt trước sóng gió, hiểm nguy, không rời bỏ con thuyền cũ để bước sang thuyền mới, thì GHPGVNTN không đến nỗi phải lâm cảnh tang thương. Đau buồn trước cảnh tượng này, cố Hoà thượng Thích Đức Nhuận đã than rằng: *“Đau xót biết bao, khi Phật giáo Việt Nam từ con lạch nhỏ vùng thoát ra được biển khơi, thì nay quý Hòa thượng lại tự bước vào nước vũng ao tù”*.

Và năm 2004, nếu chư Hoà thượng, Thượng tọa, các thành viên GHPGVNTN, trong và ngoài nước, không bị Nghị quyết 36, với những lời dụ dỗ đường mật, không tham gia, liên kết, hoà hợp, hoà giải với Nhà cầm quyền Cộng sản, lập Giáo hội

mới, thì GHPGVNTN, vừa mới phục hoạt, cũng không đến nỗi bị phân hoá, chia năm xẻ bảy như bây giờ.

Nói cho cùng, không riêng GHPGVNTN là nạn nhân của đảng Cộng sản, mà dân tộc Việt Nam cũng là nạn nhân của đảng Cộng sản. Không chỉ dân tộc Việt Nam là nạn nhân của đảng Cộng sản, mà gần nửa thế giới cũng là nạn nhân của đảng Cộng sản, đã từng bị đảng Cộng sản với chủ thuyết Mác-Lênin, lừa gạt, chia rẽ và khống chế bằng bạo lực.

Trong Thông điệp Chúc xuân đầu năm Tân Mão, 2011, Đức Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ đã nhắn nhủ chư Tăng, Ni và Phật tử rằng:

“Việc trọng đại vẫn là kiên tâm bảo vệ nền pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất... Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất còn, đạo Phật Việt còn. Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất mất đi, đạo lý sẽ suy vong, văn hiến sẽ trở về thời ngoại thuộc, công cuộc cứu khổ và giác ngộ chúng sinh sẽ tan biến nơi vô minh mù mịt.”

“1975 là năm khởi đầu cho bi kịch và tuyệt lộ của con người Việt tự do nói chung và Phật giáo đồ nói riêng. Từng bước một, khi bạo hành, khủng bố, khi thoa vuốt âm mưu, nhà cầm quyền Cộng sản đã thất bại trong mưu đồ tiêu diệt Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Ấy là do Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất chưa mất, chưa mất nhờ ý chí bảo vệ của Tăng tín đồ trong và ngoài nước suốt 36 năm qua”.

“Thế hệ này mãn duyên thì thế hệ sau tiếp nối: Giữ giữ Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, pháp lý trên bình diện tư pháp, cũng như trên bình diện nhân lý, dân tộc và lịch sử”.

Năm 1981, toàn quốc chỉ còn hai vị dám trợ gan cùng tuế nguyệt để giữ vững mạng mạch Phật pháp vì tiền đồ Phật giáo Việt Nam, đó là Đại lão Hoà thượng Thích Huyền Quang và Hoà thượng Thích Quảng Độ, dù thân phải mắc vòng lao lý, tù đầy. Nhờ vậy mà Đảng và Nhà nước muốn chôn GHPGVNTN, nhưng GHPGVNTN vẫn không chết. Còn chư Tăng, Ni, còn Phật tử, còn người ủng hộ lập trường, truyền thống chân chính, GHPGVNTN sẽ vẫn sống cùng dân tộc.

Thực tại trên đây vô hình trung là lời đáp hùng hồn cho những ai chỉ nhìn GHPGVNTN như con số để đếm, nhưng lại không thấy ra phẩm chất của Giáo hội trong dòng sinh mệnh của dân tộc và chỗ dựa tinh thần của người dân thất thế trước cơn sóng dữ uy hiếp quê cha đất tổ.

Gần đây có số người bỗng dưng kêu gọi Viện Hoá đạo hãy "xoá bỏ những sai lầm trước kia để mở rộng "hoà hợp hoà giải" cho chư Tăng tham gia thì GHPGVNTN mới mạnh. Không làm chuyện này thì với số người ít ỏi GHPGVNTN sẽ chết !?"

Ồi, thái độ trăm đầu đổ đầu tằm vào Viện Hoá đạo, vào Đức Đệ tứ Tăng thống Đại lão Hoà thượng Thích Huyền Quang trước kia, và nay là Đức Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, nghe thật đau lòng.

Ngày trước, với chiêu bài "thống nhất Phật giáo", hai Đại lão Hoà thượng Thích Huyền Quang và Thích Quảng Độ đã bị kết tội "phá hoại sự đoàn kết dân tộc" vì hai Ngài không chịu gia nhập vào GHPGVN, thành viên của Mặt trận Tổ quốc. Và bây giờ, với "Nghị quyết 36", hai Hoà thượng lại bị qui gán "làm suy yếu Giáo hội" vì hai Ngài không chấp nhận khuyến hướng hoà hợp, hoà giải với Nhà cầm quyền Cộng sản.

Năm 1981 ai làm cho GHPGVNTN bị tê liệt gần như tan rã ? Và năm 2005 rồi 2007 và nay 2011 ai làm cho Tăng Ni chia năm xẻ bảy ? Chia năm xẻ bảy nhưng sao lại "cùng nhau hợp đồng" chống phá GHPGVNTN dưới quyền dẫn dắt của hai Ngài Đại lão Hoà thượng Thích Huyền Quang và Thích Quảng Độ !?

Viện Hoá đạo hùng hậu trước ngày 30-4-1975, GHPGVNTN với cơ sở trùng điệp từ nông thôn lên thành thị trên mọi lãnh vực tín ngưỡng, giáo dục, văn hoá, xã hội, y tế, đại học... mà rồi trong một đêm biến thành con số không to tướng. Ấy là bởi tại ai ? Tại sao chư Tăng, Phật tử nào đang thối nát ngày này không thấy ra ai đó là Ai ? Không xa lìa ác hành của kẻ chủ mưu tiêu diệt nền Phật giáo dân tộc để cứu nguy Phật giáo, lại quay ra cản trở con đường phục hồi Giáo hội truyền thống 2000 năm của chư Tổ ?

Pháp lý của GHPGVNTN là ở trong tâm, là ngọn đuốc truyền thừa từ chư Phật, chư Tổ. Không là mảnh giấy thị thực của một chế độ. Việc đời vô thường, mai kia một nọ chế độ thay đổi, mảnh giấy kia cũng thành giấy loại.

Kỷ niệm Lễ Huý nhật Đức Đệ tứ Tăng thống
Thích Viên Định



Kính gửi :

- Hội đồng Giám mục Việt Nam
- Đức Giám mục Nguyễn Thái Hợp, Chủ tịch UB Công lý và Hòa bình
- Cộng đoàn Dân Chúa khắp thế giới.

Kính thưa toàn thể Quý vị!

Kể từ mấy tháng nay, khi cơn bão truyền thông về Côn Dầu tạm lắng xuống thì chính quyền Đà Nẵng bắt đầu thực hiện tiếp chương trình xóa tên giáo xứ Côn Dầu dưới sự hỗ trợ mạnh mẽ của ĐGM Đà Nẵng nhắm bực tử giáo xứ CD cho chóng để dễ dàng cướp toàn bộ nhà cửa, đất đai của tất cả giáo dân kiên trung gìn giữ mảnh đất tổ tiên của mình.

Chúng con là những người dân GX Côn Dầu đang đứng trước một tình cảnh rất là bi đát và đau thương. Sau những gì mà chúng con đã trải qua: áp bức, đánh đập, tù tội v.v..., lý do dễ hiểu vì chúng con không chấp nhận chương trình giải tỏa trắng của chính quyền TP ĐN. Giờ đây, còn lại một số gia đình [trên 150 hộ] đang đứng trước nguy cơ sẽ vĩnh viễn mất quê hương, nơi chôn nhau cắt rốn mà cha ông chúng con đã dày công tạo dựng hơn 135 năm qua. Có thể nói tình thế rất cấp bách, nguy cơ bị tẩy trắng GXCD đang treo lơ lửng trên đầu. Chúng con xin được tỏ bày nỗi đau thương mà chúng con đang gặp và chẳng biết kêu cứu với ai đây. Những gì đã và đang xảy ra chúng con đã cho mọi người biết rồi và chúng con cũng đã nhiều lần kêu cứu mà vẫn chưa có sự can thiệp nào có kết quả. Nhưng lần này chúng con xin được nói rõ cho mọi người biết tình cảnh hiện nay của GX và nếu không có được sự can thiệp ngay thì nguy cơ xóa sổ GXCD đang được tính từng giờ.

Sau khi đạt được mục đích là kiểm định được tất cả gia đình trong GX, chính quyền đã dùng đủ mọi

phương thế: vận động dụ dỗ, áp bức, đe dọa, mời lên phường hay quận v.v..., để rồi có một số lớn gia đình trong GX nhận tiền, nhận đất để di dời ; riêng về mồ mà ông bà cũng vậy. Có thể nói phần đông giáo dân họ không hiểu được âm mưu tẩy trắng Côn Dầu của chính quyền ĐN bằng mọi giá. Nhưng điều đó cũng chưa đau cho bằng thái độ tích cực hợp tác của Giáo quyền mà đặc biệt là ĐC Châu Ngọc Tri. Ngài đồng thuận với sự xóa trắng GXCD của chính quyền qua những lời nói và bài viết của ngài được đưa ra trên mạng. ĐC đã tỏ thái độ rất rõ ràng về vấn đề này. Ngài đã không nhìn nhận giáo xứ CD tồn tại trong địa phận nhà. Dưới mắt ngài, Giáo xứ CD đã là món hàng được đổi chác vì quyền lợi của cá nhân. Đã rất nhiều lần ngài thay mặt chính quyền yêu cầu giáo dân CD phải chấp hành mọi mệnh lệnh của chính quyền như là ý Chúa, dù những mệnh lệnh này đi ngược với quyền lợi về xã hội, về đời sống cũng như về tín ngưỡng tâm linh của giáo dân.

Và cũng vì thất vọng với việc làm của GQ [ĐC Tri] về GXCD nên phần đông giáo dân họ muốn tìm sự yên ổn cho mình bằng cách: nhận tiền nhận đất làm nhà theo sự sắp xếp của chính quyền, mặc dù sự sắp xếp này không làm đúng như lời đã thỏa thuận với dân. Có người đã và đang làm nhà, nhưng có người đập nhà bàn giao mặt bằng mà chưa có đất [chỉ có trên bản đồ], họ phải đi thuê nhà hay tạm che chắn sơ sơ lại ở và chui rúc như con vật. Và như vậy chúng ta thấy được chính quyền đã không làm đúng như điều đã nói: có đất làm nhà mới, về nhà mới xong rồi mới bàn giao mặt bằng [đập nhà cũ]. Và sự hứa hẹn cho người dân Côn Dầu ở cùng một chỗ [khu phố Côn Dầu] có nhà nguyện là những lời nói hão huyền, vì hiện nay những người Côn Dầu đi trước đang làm nhà phần nhiều trên đất mà mồ của Lỗ Giang vùng C [vừa mới hốt đi] và ở lung tung với những người dân làng chung quanh. Và đây xin nói thêm : cũng có một số giáo dân bán nhà của đi tìm nơi khác ở, vậy nguy cơ chẳng còn

GXCD là không xa.

Hôm nay, đứng trước những tình cảnh đó, số giáo dân còn bám trụ lại phải gặp những thách đố vô cùng lớn: áp lực của chính quyền từng ngày từng giờ trên họ. Chính quyền kêu lên từng gia đình một, gây sức ép buộc họ phải nhận tiền di dời mồ mả, di dời nhà cửa, nhận đất nhận lô... họ dùng đủ mọi cách dụ dỗ, vận động, đe dọa, hứa hẹn có thưởng v.v... họ tiến hành cho xe đồ đất bao vây nhà dân với ý đồ là sẽ nhận chìm người dân trong nước trong mùa mưa bão sắp tới. Nếu có ai về nơi đây GXCD này, sẽ thấy được mưu đồ của họ: đất đai đồ lỗ chỗ, chỗ có chỗ không, chỗ chưa làm tới cũng đem đồ đại đồ bữa. Có thể nói đây là một sự uy hiếp người dân, cố ý đẩy người dân vào một tình cảnh khốn đốn, cuối cùng người dân chịu không nổi phải cắn răng nhận lấy những đồng bạc rẻ mạt và di dời cho rồi. Rồi về mồ mả, ai đã nhận tiền họ bắt hốt cho bằng được, và hiện nay họ đã biến nghĩa địa Cồn Dầu thành một bãi tha ma lồi lõm, nham nhở; ý của họ là muốn làm như vậy để người dân thấy mà phải di dời mồ mả đi.

Chúa nhật ngày 19-6-2011 vừa qua, lợi dụng việc thêm sức cho trẻ em, ĐC Tri lên tiếng yêu cầu mọi giáo dân CD là không được chậm trễ và dây dưa trong việc đào mồ mả ông bà mang đi chỗ khác để cho chính quyền kịp tiến độ thi công. Cũng như Ngài đã khuyến cáo người dân phải nhận tiền đền bù rẻ mạt của chính quyền để cho việc đập phá nhà cửa, giao mặt bằng lại cho các nhà đầu tư được mau chóng thực hiện. Ngài cảnh cáo người dân rằng: nếu bất tuân thì sẽ có những cảnh tệt hại hơn đám tang bà cụ Hồ Nhu xảy ra hồi tháng năm năm ngoái (2010). Ngài còn lại thêm một câu làm cho mọi người nghe càng đau khổ hơn: «Đừng để người chết gây đau khổ cho người sống nữa». Có lẽ trong cái nhìn của Ngài, người giáo dân CD giờ đã chết rồi, giống như tổ tiên của họ đã nắm xuống rồi thì đừng có làm phiền đến chức vụ chăn thuê của Ngài nữa. “Xin để tôi được yên” Ngài lại một lần nữa lại có những lời phát biểu

và những yêu cầu ai nghe được cũng ngao ngán, không hiểu Ngài là ông Giám mục hay ông Mặt trận của TP ĐN. Và như vậy người dân xứ Cồn không còn biết bám víu vào đâu, không có một vị linh mục nào trong Địa phận lên tiếng bênh vực cho giáo dân Cồn Dầu, tất cả những vị chủ chiên đều bỏ mặc đàn chiên “sống chết mặc bay”. Có thể Cồn Dầu đã đến ngày cáo chung. Địa phận ĐN sẽ không còn GXCD. Chung quanh nhà thờ sẽ dành cho những người có tiền, có quyền, và là những người vô thần đến ở, còn giáo dân thì bị đẩy đi xa. Không hiểu ĐC Tri có thấy điều đó không, hay là ông ta muốn vậy để sau này bán luôn nhà thờ cho bọn người vô thần ở chung quanh đó? Tại sao đất của cha ông chúng con tạo dựng lại không cho chúng con ở? Tại sao người có đạo bị đẩy ra khỏi xa nhà thờ, chính quyền lấy đất của chúng con bán cho kẻ khác lại còn đẩy chúng con xa nhà thờ để cho những người không tôn giáo gần nhà thờ, như vậy có hợp lý và hợp pháp không? Chúng con vô cùng bức xúc khi nói lên điều này, và có lẽ đường cùng chúng tôi cũng phải gạt nước mắt nuốt hận mà ra đi khi không còn ai nâng đỡ can thiệp. Giờ thì chỉ còn biết bám víu vào Chúa, xin Ngài ra tay cứu vớt. Mong muốn sự kêu cứu này đến được với hết mọi người trên thế giới: xin hãy giúp đỡ và cầu nguyện cho chúng con. Chúng tôi đang nằm giữa hai gọng kềm là chính quyền và giáo quyền, chúng con còn biết trông nhờ ai ngoài Chúa và lời cầu nguyện cũng như sự giúp đỡ từ những ai có từ tâm thương đến số phận của những kẻ thấp cổ bé miệng như chúng con.

Nguyện xin lòng thương xót của Chúa và lòng từ ái của Mẹ Maria cứu lấy giáo xứ chúng con.

Giáo dân CD đồng kính!

Xin chuyển giùm lá thư này đến trang của HDGMVN và trang của UB CÔNG LÝ VÀ HÒA BÌNH. Xin chân thành cảm ơn.



Sài Gòn : Đình công lớn tại Công ty có hơn 65.000 công nhân

Liên tiếp trong 3 ngày, kể từ ngày 21-06-2011 đến nay đã nổ ra cuộc đình công lớn tại công ty Pou Yuen (Tân Tạo, Bình Tân) - nơi được xem là công ty có số lượng công nhân đông nhất tại Tp. HCM với hơn 65.000 lao động.

Các nguồn tin độc lập cho biết, số lượng công nhân tham gia đình công có thể lên đến nhiều ngàn người, và được tiến hành đồng loạt ở các phân xưởng khác trong công ty.

Ngoài đòi hỏi việc tăng lương, phía công nhân còn yêu cầu cải thiện điều kiện làm việc, giảm tăng ca, cải thiện bữa ăn và các vấn đề vệ sinh, an toàn khác.

Mặc dù công ty hứa sẽ tăng lương, nhưng phía công nhân cho rằng mức lương được tăng không đáng kể, bên cạnh những đòi hỏi chính đáng khác vẫn chưa được đáp ứng, chính vì vậy mà các cuộc đình công vẫn tiếp tục diễn ra nhiều ngày sau đó.

Sáng ngày 24/06, cuộc đình công vẫn tiếp diễn. Một nguồn tin cho biết, đã có xô xát xảy ra, khi phía công ty ngăn chặn đình công bằng cách ra lệnh cho bảo vệ khóa cửa các phân xưởng, không cho công nhân được ra ngoài. Hành động này đã đẩy lên sự bất bình, dẫn đến việc một số phân xưởng bị phá cửa, vỡ kính.

Trước sức ép của hàng ngàn công nhân, hoạt động của cty PouYen gần như tê liệt. E ngại toàn bộ 65.000 công nhân trong cty sẽ tiếp tục kéo ra đình công, phía chính quyền yêu cầu công ty PouYen phải ngưng làm việc và để cho công nhân ra về.

Video cuộc đình công đã được một công nhân gửi lên mạng internet, ghi lại quá trình thương lượng giữa ban giám đốc cty và các công nhân. Trong đó có đoạn ông giám đốc người Đài Loan hứa sẽ dùng tiền túi để tặng mỗi công nhân thêm 50.000 VND cho tiền năng suất, tuy nhiên phía công nhân tỏ ra không đồng tình, với lý do họ đang đòi quyền lợi từ công ty, chứ không phải từ cá nhân ông giám đốc này.

Được biết, công ty PonYen là công ty có 100% vốn của Đài Loan, với số lượng công nhân được cho là đông nhất tại TP.HCM (tương đương với số lượng cả KCN Linh Trung cộng lại). Ngoài ra, cty này còn được biết đến với những điều kiện làm việc cực kỳ kham khổ, bên cạnh đó là một lực lượng cán bộ công đoàn, Đảng bộ hùng hậu - những người mà quyền lợi gắn chặt với công ty.

Theo danlambao 25-06-2011

<http://danlambao.vn.blogspot.com>

SÀI GÒN-SÁNG 19/06

Từ cuộc biểu tình không thành, chốt hiểu

.....Phan Nguyễn Việt Đăng 20-06-2011.....

Buổi sáng Chủ nhật ngày 19 tháng 6, buổi sáng ngày dân mạng Việt Nam kêu gọi cho một cuộc tuần hành ôn hòa tại Sài Gòn, trời nắng đẹp rực rỡ như đón một mùa xuân.

Tiếc thay, đó lại là một mùa xuân không thể đến ở thành phố có truyền thống dân chủ và tranh đấu nhất Việt Nam.

Từ 7g sáng, rất nhiều thanh niên, sinh viên đã kéo về trung tâm Sài Gòn để thăm dò tình hình. Các tin nhắn và điện thoại reo liên tục, chỉ để thông báo một điều hết sức quan trọng: Tất cả các quán cafe lớn nhỏ nằm trong khu vực “nhạy cảm” kê bên Tòa tổng lãnh sự Trung Quốc đều được lệnh đóng hết. Nhiều điểm giữ xe gần đó, cũng bị công an khu vực xuống tận nơi, ra lệnh không nhận giữ xe cho “khách lạ”.

Blogger N., một thành viên tích cực trên mạng facebook cho biết anh chạy xe vòng vòng ở khu vực này suốt từ 7g00 cho đến 8g00 sáng, và nhận thấy rằng “mọi thứ đều như một cái bẫy, một cái bẫy dễ tiện và không lộ”.

Hàng loạt các quán cafe gần Hồ Con Rùa, Diamond Plaza, đường Hàn Thuyên, đường Nguyễn Thị Minh Khai, Phạm Ngọc Thạch... đều nghi bán một cách lạ lùng. Đặc biệt, người ta nhìn thấy Cafe Hingland ở Diamond Plaza có một số công an cấp cao ngồi ở đó chỉ huy bằng bộ đàm. Một đôi sinh viên lơ ngơ vừa bước vào quán này, bị một nhân viên mặc áo trắng, mặt lạnh lùng, gần giọng “Đi đâu? đợi biểu tình à?” Đôi thanh niên này phải thanh minh rồi rít, rồi vội ra khỏi nơi ấy.

Yêu nước như một cuộc đấu vật

Vẫn như thường lệ, ngành an ninh Việt Nam đã sử dụng hàng trăm nhân viên để bố ráp mọi thứ cho ngày Chủ nhật này. Tất cả các trí thức, văn nghệ sĩ, sinh viên v.v... đều bị gọi lên, hạch sách, hăm dọa,

cảnh báo... Các nhân vật như Kim Duy, Phan Nguyên v.v... tin tức từ Facebook cho biết họ bị công an đến nhà làm khó dễ, thậm chí áp lực với người thân trong gia đình về chuyện đi biểu tình.

Số lượng người tham gia biểu tình lần này, không thể đếm được, nhưng chắc chắn là ít hơn tuần lễ ngày 12 tháng 6. Một phần là các cuộc bắt bớ thị uy và áp lực rất tàn bạo của ngành an ninh Việt Nam đến từng người, qua mô tả trên các trang mạng, đã khiến hào khí lòng yêu nước của nhiều người chuyển thành sự căm giận và ghét bỏ.

Một blogger có mặt từ sáng ở công viên gần dinh Độc Lập cho biết, không thể phân biệt đâu là người biểu tình và đâu là công an. Dày đặc sinh viên của các trường công an, quân báo... được lệnh đến giả làm sinh viên tham gia biểu tình, trà trộn khắp nơi, sẵn sàng tham gia cùng các nhân viên sắc phục để bắt bớ hay trấn áp người biểu tình. Một sinh viên ngồi ở cafe “Bê”, tức quán cafe lề đường trong công viên, viết trên blog của mình: “Không ai nói với ai, vì không ai tin ai, và không ai biết ai là ai”.

Phương thức sử dụng xe gắn máy, chặn bắt những người biểu tình, kẹp giữa 2 nhân viên an ninh và chờ đi mất tích cũng đã được sử dụng, thậm chí nhuần nhuyễn và thuần thực hơn. Đến lúc 9g00 sáng, người ta nhìn thấy vài người bị bắt như vậy, trong đó có một phụ nữ lớn tuổi. Người phụ nữ này cũng bất ngờ và không kịp phản ứng một lời nào.

Khu vực Hồ Con Rùa dày đặc công an. Do tuần trước, cuộc tuần hành tập trung và có khí thế nhất ở đây nên lần này công an cũng mạnh tay hơn, dẹp từ trước. Thói quen biểu tình của thanh niên, sinh viên là tập trung sớm, uống cafe và đợi thời cơ đã bị công an thuộc lòng. Nhiều nhóm sinh viên, chỉ cần từ 3 người trở lên, lập tức bị an ninh

chìm ập tới bàn cafe, hỏi và đe dọa, buộc họ phải rời khỏi chỗ ấy.

Tuần này, công an không sử dụng các thanh chắn, dây thừng để chặn đường, nhưng lưu thông thoải mái và đông đảo trên các đoạn đường đó là công an, an ninh chìm, chim mồi, cảnh sát du lịch, lực lượng trật tự đô thị, cơ động 113... Đến 9g40 sáng, mọi động thái chờ đợi cho một cuộc biểu tình bày tỏ lòng yêu nước đã hoàn toàn rơi vào hụt hẫng.

Một quốc gia, hai chế độ

Trong lúc đó, những cuộc điện thoại từ Hà Nội, với khí thế và sự cho phép biểu tình của Nhà nước, càng làm cho người Sài Gòn náo náo. Tin tức mỗi lúc lại càng bày ra sự khác biệt.

Đây không phải là lần đầu. Tuần trước, một tin tức bí mật được gửi đến cho giới trí thức Hà Nội, khiến văn nghệ sĩ, thanh niên, sinh viên... cho biết là họ sẽ được an toàn khi xuống đường. Tuần này cũng vậy. Mọi người ở Hà Nội xuống đường với sự hân hoan. Người ta cũng chứng kiến lời kêu gọi về một thái độ ôn hòa, rất lịch sự, từ các nhân viên an ninh cấp cao qua loa cầm tay. Chỉ có một vài vụ bắt bớ lẻ tẻ mang tính thăm dò và lập hồ sơ cho các gương mặt mới từ phía công an Hà Nội, và tất cả những người đó đều bình an vô sự.

Thậm chí, người ta thấy bà Dương Hà, phu nhân của luật sư Cù Huy Hà Vũ, nhà dân chủ Phạm Hồng Sơn... cũng có trong cuộc biểu tình. Cánh cửa mở ở Hà Nội thật rõ ràng và thật nhẹ nhàng cho mọi thành phần. Ngày 12 tháng 6, ở Sài Gòn, ông Lê Hiếu Đằng, phó chủ tịch Ủy ban Mặt trận Tổ quốc Việt Nam, dù xuống đường ôn hòa, cũng bị mời vào làm việc, bị đập bàn chất vấn.

Sài Gòn, từ ngày 12 tháng 6, người ta chứng kiến các cuộc trấn áp từ phía công an Việt Nam tàn nhẫn đến mức khó tin. Và tuần này, gọng kìm đó cũng được giương ra không khác gì tuần trước. Thậm chí, những người theo dõi tường tận các cuộc biểu tình, đều có chung một cảm giác rằng chính quyền Việt Nam luôn chỉ muốn mạnh tay với

Đại biểu làm gì khi người dân họ đại diện đang phần nộ

—**Đỗ Hiếu (RFA) 20-06-2011**—

“công dân hạng hai Sài Gòn” và nương nhẹ cho các “công dân hạng một Hà Nội”. Một nhà báo đi theo đoàn biểu tình ở Sài Gòn ngày 12 tháng 6, suýt bị giật máy ảnh và bị bắt, nói rằng: “Nhà nước Cộng sản luôn dùng bàn tay sắt với miền Nam và Sài Gòn, thậm chí tạo cuộc trình diễn về sự nhún nhường của Việt Nam trước Bắc Kinh, Sài Gòn đã được chọn làm nơi để bắt bớ, đánh đập cho Bắc Kinh xem. Còn Hà Nội chỉ còn thiếu chuyện Nhà nước phát thêm nước và bánh mì cho người biểu tình”.

Tham gia đề tài đó, một giáo viên nói, cười mỉa: “Có lẽ chúng ta yêu nước là phản động, còn ở Hà Nội là những người yêu nước chân chính”. Các công an mạng cũng dùng ý nghĩa này để trấn áp người biểu tình ở Sài Gòn. Phần lớn nội dung của công an mạng tung ra, đều có chung một thông điệp đơn giản: “Xuống đường là phản động”.

Có thể phải sống ở Sài Gòn, người ta mới cảm nhận được sự phân biệt này, nơi đang lan ra những suy nghĩ tức giận và hực hăng như vậy. Sài Gòn thì thăm với nhau về chuyện các tòa soạn ra thông báo kín, yêu cầu các phóng viên không được tham gia biểu tình. Các trường đại học thì còn rề tiền hơn khi mua hệ thống tin nhắn tự động từ các hãng điện thoại, yêu cầu sinh viên không được tham gia chống Trung Quốc. Và chỉ có ở Sài Gòn - miền Nam, bất kỳ ai bày tỏ ý thức Hoàng Sa Trường Sa là của Việt Nam là đều có thể bị coi là Việt Tân, đối thủ của Đảng Cộng sản VN hoặc là phản động theo nghĩa nào đó.

Và có lẽ, phải sống ở Sài Gòn mới có cơ hội nhìn thấy rõ hành động hai mặt của chính phủ Việt Nam, một quốc gia và hai chế độ với con người Nam - Bắc. Hôm nay, bất kỳ ai yêu nước trong ngậy thơ tại Sài Gòn - miền Nam cũng đều có một cơ hội để nhìn và hiểu!

Phan Nguyễn Việt Đăng

<http://www.rfa.org/vietnamese/>



Hình ảnh, âm thanh của ba cuộc biểu tình chống Trung Quốc diễn ra liên tiếp vào 3 ngày chủ nhật 5, 12 và 19 tháng 6 vừa qua, tại Hà Nội và Sài Gòn đã được trực tiếp phổ biến đến người Việt trong và ngoài nước qua đủ các phương tiện truyền thông đại chúng.

Mỗi cuộc tập hợp quy tụ trên dưới một ngàn người, hầu như tất cả các thành phần xã hội đều tích cực hưởng ứng, dường như chỉ có các quan chức nhà nước và đại biểu quốc hội là không thấy có mặt, để cùng bày tỏ thái độ với dân chúng cả nước. Mời quý vị nghe Đỗ Hiếu trình bày chi tiết.

Nhân dân sôi sục, nhà nước nhún nhường

Không chấp nhận hành động khiêu khích của Bắc Kinh, xâm phạm lãnh hải Việt Nam, ngang nhiên cho tàu hải giám cắt cáp hai tàu thăm dò dầu khí Bình Minh và Viking của Việt Nam, ba cuộc biểu tình phản đối sự ngang ngược của Trung Quốc đã diễn ra trên các đường phố Hà Nội và Sài Gòn với địa điểm tập hợp là sứ quán Trung Quốc ở Hà Nội và lãnh sự quán tại thành phố Hồ Chí Minh.

Giáo sư Nguyễn Huệ Chi nhấn mạnh xuống đường biểu tình lần thứ ba ở Hà Nội, vẫn tập hợp được rất đông số người tham gia: “Qua việc mà tôi đã chứng kiến ở quán cà phê Trung Nguyên thì tôi thấy ngày 19 vẫn giữ được số lượng đông đảo và khí thế hùng hậu, như thế vẫn là tốt rồi, có gì đâu!”

Khi được hỏi vì sao không thấy bóng dáng các viên chức nhà nước và các đại biểu quốc hội, qua ba lần biểu tình liên tiếp, giáo sư Nguyễn Huệ Chi giải thích: “Cũng đơn giản thôi, bởi vì quan hệ giữa mình với Trung Quốc vẫn trên danh nghĩa là hữu hảo, ràng buộc với nhau bởi những hiệp định này khác, cho nên những người trong tổ chức chánh quyền mà xuất hiện, tự khắc sẽ dễ bị

phía bên kia, đối phương họ chất vấn, khó cho mình. Họ tránh đi là vì thế. Số người ra mặt hầu hết là tự phát; trong dân tình tự phát như thế là yêu nước rất cao.

Chứ nếu như được dẫn dắt bởi nhà nước hay một tổ chức nào đấy, tôi thấy không hay và cái đó sẽ không nói được nhiều như người ta tự xuất hiện. Cũng có thể, các quan chức có sự tránh né nào đó thì tôi không rõ, riêng tôi thì vì hai bên có những ràng buộc, mà người ta phải giữ, nếu không thì đối phương sẽ lên tiếng chất vấn và khó cho mình hơn.”

Luật sư, cựu thẩm phán tòa án tối cao Hà Nội, ông Trần Lâm giải thích: ở Việt Nam, người dân chưa được xuống đường, tuần hành, biểu tình, ba cuộc tập trung với quy mô lớn vừa rồi là việc hiếm thấy: “Không cho các tổ chức quần chúng được tự động hô hào đi biểu tình, các tổ chức được phép của nhà nước mà hoạt động chỉ có trên hình thức thôi, khi có đấu tranh chính trị, không dám làm. Không có đảng phái nào khác và cảm không được biểu tình, không có cơ sở để đưa quần chúng xuống đường, làm sao người nọ gọi người kia mà thành được. Phải có tổ chức, có người cầm đầu đứng ra, ở Việt Nam hiện nay người ta ngăn cản việc đó. Trong nhân dân người ta cũng đã sôi sục lắm rồi, chứ không phải không có đâu. Tự người ta hội họp với nhau rồi đi, những người khác thấy vậy thì đi theo, thành ra đám biểu tình, chứ quần chúng cấu kết với nhau vì những nguyên tắc chung của xã hội thì không có”.

Cái gì cũng phải có lệnh của “Trên”

Theo ông thì việc tham gia biểu tình của các quan chức và đại biểu Quốc hội là chuyện không thể chấp nhận dưới chế độ cầm quyền hiện hữu: “Không thể được, các ông viên chức nhà nước, đại biểu Quốc hội,

đanh nghĩa thì nói là người của dân, thực chất vẫn là người của đảng và nhà nước. Nhà nước mà tổ chức biểu tình thì các ông ấy sẽ đi hết, không thiếu ông nào cả. Nếu tổ chức hay đảng phái nào khác thì các ông ấy không dám đi. Mà đảng phái cũng không dám tổ chức, vì sáng tổ chức thì tối bị bắt rồi, dù khẩu hiệu rất chính đáng, ví dụ như phải chống Trung Quốc, không để lấn áp ta, không để Trung Quốc lấy nước ta, dù hoàn toàn đúng đắn, hợp lý nhưng cũng không được biểu tình. Khi đã tập hợp thành tổ chức rồi thì khó lắm, không dạy dỗ được, không quản lý được. Các tổ chức phải làm theo đường lối của đảng, công việc đảng báo làm gì thì làm, chứ không phải tự động mình thích làm gì thì làm.”

Đại biểu Quốc hội Thanh Hóa, ông Lê Văn Công ủng hộ những cuộc biểu tình chống sự khiêu khích và chủ trương bành trướng của Bắc Kinh: “Người Việt Nam, một lòng đoàn kết đứng lên chống quân xâm lược. Vừa qua các vụ đụng độ trên Biển Đông có liên quan đến chủ quyền của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, cương quyết đòi Trung Quốc chấm dứt ngay hành động vi phạm chủ quyền của Việt Nam. Vấn đề này, Việt Nam đã lên tiếng phản đối, nhưng Trung Quốc luôn có ý đồ bành trướng ra Biển Đông. Việt Nam kiên trì đàm bảo mối quan hệ láng giềng, nhưng đã đến lúc, mọi sự kiềm chế có giới hạn của nó cho nên khi Trung Quốc xâm phạm chủ quyền Việt Nam, người dân không ai bảo ai đã tập hợp để thể hiện thái độ của mình trước hành động của Trung Quốc. Tôi thấy đây là việc làm tự phát của người Việt Nam, phù hợp với truyền thống của dân tộc Việt Nam, cương quyết bảo vệ từng tấc đất thiêng liêng của Tổ quốc, không để cho các thế lực nước ngoài xâm phạm vùng biển, vùng trời và đất liền của mình.”

Theo ông thì khi nào được phép của “Trên”, người dân, trong đó có các công chức mới được tham gia biểu tình: “Hành động hay biểu thị thái độ của người dân, trên mảnh đất Việt Nam, phải tuân thủ theo

pháp luật Việt Nam, và sự cho phép của các cấp có thẩm quyền. Từ trước tới giờ cũng có nhiều cuộc biểu tình thể hiện sự ủng hộ hay phản đối, nhưng phải nằm trong khuôn khổ pháp luật. Là đại biểu quốc hội hay là người dân, chúng tôi luôn tuân thủ pháp luật và cấp có thẩm quyền, cho nên sau này nếu tình hình căng thẳng, có chủ trương và được phép của “Trên”, công chức hay người dân sẽ thực hiện quyền của mình, tham gia để tỏ thái độ đồng tình hay phản đối trước những vấn đề chính trị diễn ra ở đất nước mình.”

Cuộc tập hợp biểu tình phản đối Trung Quốc hôm chủ nhật 19 tháng 6 vừa qua tại Sài Gòn bắt thành, vì gặp sự ngăn cản mạnh mẽ của chánh quyền, người dân bị phân tán bằng đủ mọi cách, nhiều trường hợp bị công an “đóng chốt”, “cầm chân” quanh nhà xảy ra. Liệu phong trào “toàn dân xuống đường” có thể được khơi lại, trong những ngày tới hay không? Mời quý vị đón nghe vào buổi phát thanh sau. ◆◆◆◆

THÁNG SÁU DẠY MÀ ĐI VÀ NHỮNG BÀI HỌC QUÝ GIÁ — Vũ Thạch 22-06-2011 —

Có lẽ sẽ chẳng người Việt nào lấy làm ngạc nhiên nếu sử sách sau này gọi ngày 5 tháng 6 năm 2011 là mốc điểm khởi đầu của thời đại Sức Mạnh Nhân Dân tại Việt Nam. Tuy nhiên, từ điểm khởi đầu hệ trọng đó đến ngày Nhân Dân thực sự làm chủ đất nước và bảo vệ được đất nước một cách hữu hiệu vẫn còn là một khoảng thời gian khó khăn; đòi hỏi người Việt chúng ta liên tục học hỏi từ các kinh nghiệm của tuần trước, tháng trước để đẩy nhanh hơn các nỗ lực trong tương lai. Loại kinh nghiệm này không thể thu thập hoàn toàn từ các dân tộc khác.

Thật vậy, lý thuyết và các qui luật Đấu Tranh Bất Bạo Động đều giống nhau trong hầu hết mọi trường hợp đã thấy trong thế kỷ 20 và 21. Tuy nhiên, các kinh nghiệm thực hiện của mỗi dân tộc vẫn có nhiều điểm khác biệt. Chính vì vậy mà mỗi dân tộc phải tự rút kinh nghiệm cho chính mình và từ đó tính toán đường đi của

dân tộc mình.

Sau đây là một vài bài học kinh nghiệm, tổng hợp từ những gì đã xảy ra trong các cuộc xuống đường tháng 6/2011:

1. Thành phần cò mồi của Thành đoàn.

Đây là những người được nhà cầm quyền đưa vào để chuyển hướng đi cũng như chuyển nội dung của đoàn biểu tình. Các dấu hiệu để nhận dạng:

(1) họ không dám đi lẻ mà thường kéo từng nhóm khoảng 10 người; (2) thay vì phản đối Trung Quốc họ ca các bài hát ca ngợi nhà nước và lãnh đạo; (3) họ cố hồ những câu ngược với ý muốn của đoàn biểu tình; (4) họ cố kéo mọi người đi liên tục chứ không ngừng lại, vì ngừng lại sẽ gia tăng cơ hội tích tụ đồng người hơn.

Đối với loại cò mồi này, đoàn biểu tình chỉ cần biết trước các dấu hiệu để nhận dạng họ và không làm theo ý họ là đủ. Nếu sau khi kéo đoàn biểu tình đi hướng khác không được, họ lại quay trở lại đi theo đoàn biểu tình thì điều đó giúp kiểm chứng thêm nữa vai trò của họ. Chúng ta rất nên chụp hình những thành phần này và quảng bá để nhiều người cùng biết. Việc quảng bá này sẽ giúp giảm bớt những trò cò mồi trong các cuộc biểu tình kế tiếp vì họ biết thủ thuật ấy đã

lộ và không hiệu quả.

2. Đối phó với “bắt nóng” khi đang biểu tình.

Khi công an chìm xé lẻ một vài người biểu tình ra để “làm việc” riêng, đoàn biểu tình chúng ta không nên đi tiếp, nhưng gấp rút bao vây càng nhiều vòng càng tốt; chụp hình tới tấp các công an chìm này, và la to các câu “Tụi này giả dạng công an (CA), đè tụi nó xuống đi”, “Tụi này còn đồ, đầu gối đó, đè nó xuống trước đã”...

Lại còn có thủ thuật cả công an nổi lẫn chìm cùng tri hô “Cướp giật, móc túi...” rồi xách người biểu tình đem đi. Hiện nay đoàn biểu tình chúng ta chỉ đứng thụ động nhìn những cảnh này. Theo kinh nghiệm từ các dân tộc khác thì đoàn biểu tình cần gấp rút bao vây nhiều tầng các CA đang bắt người phi pháp đó, chụp hình tới tấp, và la chung những câu như: “Công an nhân dân không hỗn với dân”, “Hèn với giặc-Ác với dân”...

Các hình ảnh công an bạo hành

cần được đưa ngay lên Internet và thường xuyên cập nhật.

Đặc biệt, để giúp cho các cuộc biểu tình sau, cần phóng rõ ra các khuôn mặt công an chìm và tập hợp vào một vài trang giấy để in ra để người biểu tình cầm theo.

3. Đối phó với những công an quay phim, chụp hình.

Đây là thành phần nguy hiểm và đóng vai trò hệ trọng trong biện pháp trấn áp của nhà cầm quyền. Công an dùng việc quay phim, chụp hình vừa để hù dọa người biểu tình tại chỗ vừa để tiến hành việc “bắt nguội” sau đó.

Đoàn biểu tình cần đặc biệt quan tâm chụp hình và quảng bá mặt mũi những người này như một loại công an chìm ác ôn.

Và giữa chỗ đông người, việc nhiều người lỡ vấp té vào những tên quay phim chụp hình, lỡ làm đổ nước lên máy móc, lỡ đạp lên phim ảnh của họ,... đều là những điều khó tránh khỏi. Tuy nhiên, đoàn biểu tình sẽ không có hành vi bạo động nào đối với các tên này để tránh lọt bẫy CA.

4. Tạo cơ hội cho những công an bức xúc bày tỏ suy nghĩ.

Từ kinh nghiệm của nhiều dân tộc khác, tiếng nói của những người bên trong guồng máy trấn áp có ảnh hưởng lớn nhất đối với các thành viên khác của guồng máy đó. Trong các cuộc biểu tình vừa qua, chính chúng ta đã thấy một số công an biểu hiện thái độ khổ tâm vì phải làm điều trái với lương tâm, phải làm điều mà chính họ biết là sai trái.

Đây là những người mà đoàn biểu tình cần giúp để họ bộc phát ra những bức xúc của mình. Có thể thu âm thanh hoặc ghi lại phát biểu của họ mà không cần phải lộ tên, lộ mặt. Khi chúng ta quảng bá các phát biểu này, những bạn bè công an thân nhất của họ sẽ biết họ là ai mà mức rủi ro vẫn thấp.

Đây là cách vừa giảm bớt mức độ hung hãn của công an nói chung vừa góp phần thu nhỏ dần thành phần công an ác ôn.

5. Đối phó với quan chức được chỉ định ra khuyên nhủ.

Trước hết, đoàn biểu tình cần thấy rõ đây là những người sẵn sàng nói dối, nói ngược với lương tâm chỉ để tiếp tục nhận lợi lộc từ tay nhà cầm quyền. Lời nói của họ, do đó, không có giá trị gì và ngược lại, nỗ lực thuyết phục họ cũng vô ích.

Tuy nhiên, đoàn biểu tình rất nên tận dụng cơ hội này để dừng lại một thời gian ngắn. Việc dừng lại vừa để dưỡng chân, lấy sức vừa để tụ tập thêm số đông.

Đoàn biểu tình có thể liên tục đấu

lý với những người ra khuyên bảo. Mục tiêu không phải để thuyết phục họ nhưng để nâng cao tinh thần đoàn biểu tình, để mọi người cùng thấy rõ việc mình làm là quá đúng. Nhưng đoàn biểu tình cũng có thể hát lớn hoặc hô các khẩu hiệu chung mà không cần đếm xỉa gì đến những kẻ ra khuyên nhủ.

Và sau cùng, khi mục tiêu tích tụ thêm người và dưỡng chân đã đạt thì đoàn biểu tình kéo nhau đi tiếp, bỏ các quan chức đó lại phía sau. Chính việc đoàn biểu tình đứng lên bỏ đi sẽ góp phần đánh thức giây thần kinh xấu hổ của các quan chức đó nếu còn đánh thức được.

6. Những người nổi tiếng được công chúng thương quý.

Sự có mặt của các bloggers, trí thức, văn nghệ sĩ... được nhiều người biết đến đã và đang góp phần mở rộng đoàn biểu tình đến nhiều thành phần khác nhau của dân tộc. Đây không còn chỉ là cuộc biểu tình của thanh niên sinh viên. Chính vì vậy mà sự có mặt của các vị này tại các cuộc biểu tình là một bức minh lần lo âu cho công an. Các vị này có thể giúp cho đoàn biểu tình bằng cách:

(1) Đi xa khoảng 1 tuần hoặc vài ngày trước thời điểm biểu tình và đến đúng lúc mới xuất hiện tại hiện trường; hoặc

(2) Nếu biết chắc công an sẽ ngăn cản bằng mọi giá không cho đến nơi biểu tình, các vị này vẫn có thể đóng góp bằng cách cố gắng thu hút càng nhiều công an về phía họ càng tốt để chia mỏng bớt số công an được phân công trấn áp đoàn biểu tình. Cụ thể như cứ cho thấy đang chuẩn bị rời khỏi nhà để công an phải đặt thêm các cạ canh gác ngày đêm. Và nếu có thể ra khỏi nhà thì kéo thêm một vài vị cùng hoàn cảnh tụ tập ở một nơi xa đoàn biểu tình để nhiều CA phải đi theo rình rập ở địa điểm đó.

7. Đối phó với bắt nguội.

Đây là những trường hợp công an, ban giám hiệu trường, ban giám đốc công ty... gọi lên xách nhiễu, hăm dọa.

Chúng ta cần giải thích và khuyến khích những ai đang xách nhiễu chỉ vì đã tham gia biểu tình hãy lên tiếng. Đừng chịu đựng trong im lặng. Hãy viết và gửi cho các cơ quan truyền thông bên ngoài Việt Nam hoặc gửi cho một blogger nào đó và nhờ họ quảng bá. Lý do cần cho công luận biết là vì:

(1) Công an khó có thể trả thù tiếp khi đông người cùng lên tiếng;

(2) Các nạn nhân bị bắt nguội cần nói ra để tìm được sự hỗ trợ tinh thần của quần chúng và những người

cùng hoàn cảnh để cùng xác quyết với nhau điều chúng ta làm là đúng. Những kẻ ngăn chặn lòng yêu nước mới là sai.

(3) Chứng tỏ cho công an thấy đòn xách nhiễu đó đã mất tác dụng. Chỉ khi đông người cùng lên tiếng, họ mới không dùng nữa, và

(4) Chỉ khi đông người lên tiếng, hình ảnh “sợ dân hơn sợ giặc” của giới lãnh đạo mới được tô đậm và làm công chúng sôi sục. Chính sự sôi sục này buộc giới lãnh đạo phải hạ lệnh cho công an thôi trò bắt nguội vì sợ lòng uất ức của dân tràn bờ.

8. Đơn giản hóa các cuộc biểu tình.

Một cuộc biểu tình càng dễ thực hiện thì xác suất nó được lập lại nhiều lần và ở nhiều nơi càng cao. Chúng ta cần nhiều sáng kiến trong mọi khâu để việc thực hiện càng đơn giản càng tốt.

Cụ thể như không cần phải tụ tập trước sứ quán hay lãnh sự quán Trung Quốc nữa. Dĩ nhiên trong lần đầu, việc chọn 2 địa điểm này rất có ý nghĩa. Tuy nhiên, nếu cứ tiếp tục gom tụ về 2 địa điểm tương đối nhỏ như vậy, công an có lợi thế tập trung lực lượng trấn áp thay vì phải trải mỏng theo nhiều đường phố. Họ cũng có thêm lý do bảo vệ ngoại giao đoàn để giải tán biểu tình.

Mọi địa điểm miễn sao thuận lợi cho việc di chuyển, tập trung người biểu tình cùng lúc tạo nhiều khó khăn cho lực lượng trấn áp thì đều có thể là địa điểm tốt để biểu tình.

9. Cuộc biểu tình cần lan ra các tỉnh.

Một khi không cần phải có sứ quán hay lãnh sự quán Trung Quốc nữa và các phương tiện thực hiện biểu tình đều đơn giản, việc lan truyền phong trào biểu tình yêu nước ra các tỉnh là việc rất cần làm.

Nếu lan ra được các tỉnh, đó sẽ là một bước tiến triển lớn. Tinh thần yêu nước và tự tin trên toàn quốc sẽ lên một tầng cao mới. Thậm chí có thể phân công để tuần nào cũng có nơi lên tiếng trên đất nước Việt Nam mà không địa phương nào phải đuối sức vì biểu tình liên tục.

Chúng ta có thể tiếp tục dùng các mạng xã hội như Facebook để trưng cầu dân ý các thành viên ở mỗi tỉnh. Tỉnh nào có đủ số người ghi danh thì tiến hành biểu tình. Con số bao nhiêu là đủ sẽ tùy thuộc vào ý kiến chung.

10. Mức độ thường xuyên biểu tình

Hiện nay, chúng ta chỉ mới có 2 nơi có thể biểu tình là Sài Gòn và Hà Nội. Với thực tế đó, nên biểu tình ở mức nào thì vừa. Dĩ nhiên không ai

BIỂN ĐÔNG

Thế và lực của Việt Nam

—*Nam Nguyễn (RFA) 17-06-2011*—

muốn cứ Trung Quốc làm gì xúc phạm đến Việt Nam rồi người Việt mới phùng lên biểu tình, sau đó ai về nhà nấy cho tới khi có vụ xúc phạm khác. Loại biểu tình đó chẳng đem lại tác dụng gì đáng kể.

Ngược lại, có ý kiến cho rằng phải biểu tình hàng tuần và xem đó như cơ hội tập luyện của quần chúng. Nhiều người không đồng ý, vì ít người có hoàn cảnh để đi biểu tình hàng tuần. Và nếu số người biểu tình cứ ít dần đi như đang thấy, hiện tượng này sẽ ảnh hưởng lên tinh thần chung.

Quả thật, khó mà biết mức độ thường xuyên nào là đúng nhất. Tuy nhiên, nếu xét từ chủ đích muốn biến các cuộc biểu tình thành cơ hội tập luyện, chúng ta thấy sau mỗi cuộc biểu tình mọi người rất cần thời gian rút kinh nghiệm, bàn thảo cách đối phó, và quảng bá các giải pháp mới rộng rãi đến những người muốn đi biểu tình lần tới. Chỉ khi liên tục học hỏi và cải tiến như vậy, chúng ta mới có thể gọi đây là cơ hội tập luyện. Và thời gian tối thiểu để làm khâu cải tiến đó phải mất vài tuần lễ.

Do đó, với tình hình thực tế của giai đoạn khởi đầu này có lẽ chu kỳ biểu tình hàng tháng thích hợp nhất.

Trên đây là một số tổng hợp ý kiến của nhiều người và nhận định tóm tắt trong phạm vi kiến thức hạn hẹp của tác giả. Hiển nhiên còn nhiều bài học kinh nghiệm khác nữa cần trao đổi và quảng bá giữa những người muốn đóng góp cho tương lai đất nước. Chúng tôi ước mong được đón nhận các bài học kinh nghiệm khác nữa, để một khi tổng hợp sẽ trở thành vốn liếng chung của dân tộc chúng ta trên con đường bảo vệ quê hương. Mọi sáng kiến, góp ý, phê bình xin gửi về

vuthach.dtbdd@gmail.com



Nhiều ý kiến cho rằng VN phản ứng thiếu tích cực do thế khó lực yếu trong đối phó Trung Quốc xâm phạm chủ quyền biển đảo của mình.

Quá nhún nhường

Không đủ khả năng đương đầu với Trung Quốc trên Biển Đông là chuyện hiển nhiên, nhưng các chuyên gia cho rằng cả ba mặt công khai, công luận và công pháp, ứng phó của VN đều ở mức độ yếu.

GSTS Nguyễn Minh Thuyết đại biểu Quốc hội khóa 12 sắp mãn nhiệm từ Hà Nội nhận định:

“Có thể nói là những hành động ngang ngược của Trung Quốc xâm phạm chủ quyền lãnh thổ Việt Nam cũng như một số nước ở trong khu vực Đông Nam Á là rất thiếu trách nhiệm, rất hổ thẹn không xứng đáng cương vị của một nước thành viên thường trực Hội đồng Bảo an LHQ. Chúng tôi là những người dân hết sức phẫn nộ trước những hành động như vậy và chúng tôi cũng mong muốn chính phủ sẽ có những hành động đáp trả một cách xứng đáng. Nhưng dĩ nhiên người dân cũng như chính phủ theo truyền thống ngoại giao của Việt Nam luôn đưa tư tưởng hòa bình hòa hiếu lên trước mà cố gắng làm sao để giữ gìn cuộc sống lao động an bình cho nhân dân.”

Trong các đối thoại và tuyên bố chính thức tại Diễn đàn Shangri-La vừa qua, sự kiện Bình Minh 02 không được nhắc tới. Các nước ASEAN có vẻ xem đây là chuyện hặc hặc giữa Trung Quốc và Việt Nam, hoặc Trung Quốc với Philippines mà chưa nhìn nhận là một vấn đề của khu vực.

Sau các rắc rối mới nhất, khi tàu Trung Quốc vào sâu trong vùng đặc quyền kinh tế thềm lục địa VN để gây ra các sự kiện Bình Minh 02 và Viking II, báo chí Việt Nam đưa nhiều ý kiến luật gia về việc khởi kiện Trung Quốc ra tòa án quốc tế hoặc khiếu nại lên Liên Hiệp Quốc.

Đáp câu hỏi của chúng tôi về vấn đề này ông Nguyễn Quốc Thái, nguyên tổng thư ký báo Doanh Nghiệp, người có mặt trong cuộc biểu tình phản đối Trung Quốc hôm 5/6 ở TP.HCM nhận định: *“Tôi thấy việc khiếu nại lên Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc, ông Tổng Thư Ký LHQ... là điều rất cần trong lúc này bởi vì chỉ có con đường đó Việt Nam mới có thể có sự giúp đỡ can thiệp từ phía quốc tế mà thôi.”*

Trong thập niên vừa qua Việt Nam luôn nhún nhường trước các tham vọng lãnh thổ của người anh em Trung Quốc. Từ khi Trung Quốc lấn át trên biển Đông, xâm phạm chủ quyền biển đảo của mình dư luận nhân dân phẫn nộ, nhưng chính phủ chỉ phản đối bằng lời, qua công hàm, vi phạm vẫn tái diễn. GSTS Nguyễn Minh Thuyết, đại biểu Quốc hội khóa 12 từ Hà Nội đưa ra nhận định:

“Tôi cũng như nhiều người dân khác rất mong muốn những tư liệu chứng minh về chủ quyền của Việt Nam được công khai cho cả nhân dân trong nước cũng như nước ngoài được biết. Việt Nam cần phải sớm đưa vấn đề này ra công luận quốc tế, đưa lên các tổ chức quốc tế để các tổ chức quốc tế cũng hiểu rõ những hành động vi phạm của Trung Quốc và người ta sẽ có những biện pháp ít nhất về mặt pháp lý để buộc chính phủ Trung Quốc phải chùn bước.”

Vừa song phương vừa đa phương?

Philippines cũng bị Trung Quốc khiêu khích ở vùng biển Trường Sa, nhưng Manila phản ứng tích cực hơn Việt Nam. Sau thư ngoại giao phản đối đường lưỡi bò 9 điểm gửi LHQ hồi đầu tháng 4, hiện nay Bộ ngoại giao Philippines chuẩn bị đệ trình Liên Hiệp Quốc một bản báo cáo về các hành động của Trung Quốc trên vùng biển thuộc quần đảo Trường Sa mà Philippines cũng như

Việt Nam và vài nước khác có công bố chủ quyền.

Ngoài ra Philippines còn đưa tàu chiến tới vùng biển Đông mà nay họ gọi là biển Tây Nam Philippine, sẵn sàng đối phó với các tàu ngư chính, hải giám và tàu hải quân Tr. Quốc. Trong một hành động tích cực mới đây Philippines còn nhỏ cộc lạ trên ba bãi đá ở vùng biển tranh chấp quần đảo Trường Sa.

Ngày 10/6 trong cuộc họp báo ở Hà Nội, bà Nguyễn Phương Nga, phát ngôn viên Bộ Ngoại giao giải thích rõ lập trường giải quyết tranh chấp Biển Đông với Trung Quốc theo hai cách “vừa song phương vừa đa phương”. Theo đó Hà Nội chủ trương đàm phán trực tiếp song phương với Bắc Kinh trong những vấn đề như Vịnh Bắc Bộ, chủ quyền Hoàng Sa, xin nhắc lại quần đảo Hoàng Sa Trung Quốc lần chiếm của VNCH vào năm 1974.

Còn tranh chấp chủ quyền quần đảo Trường Sa liên quan đến nhiều nước, thì các bên liên quan đàm phán với nhau. Đối với sự kiện Hoa Kỳ đưa chiến hạm tới biển Đông và vùng tây nam Philippines để theo dõi vấn đề tự do lưu thông và an toàn hàng hải trên Biển Đông, bà Nguyễn Phương Nga xác định quan điểm rằng “*Duy trì hòa bình, ổn định, an ninh, an toàn hàng hải ở Biển Đông là lợi ích chung của các quốc gia trong và ngoài khu vực. Do đó, mọi nỗ lực của cộng đồng quốc tế trong việc duy trì hòa bình ổn định ở khu vực Biển Đông đều được hoan nghênh.*”

Những trích dẫn vừa nêu cho thấy Việt Nam nay rất mong muốn quốc tế can dự vào hồ sơ tranh chấp Biển Đông tức là đi ngược lại với quan điểm của Bắc Kinh. Theo nhận định của Luật sư lão thành Trần Lâm ở Hà Nội, tình hình hết sức khó khăn cho Việt Nam: “*Sau hội nghị, Trung Quốc thấy chẳng làm gì được họ nên họ hung lên, nó cứ phá như thế cuối cùng mình phải hợp tác mà hợp tác thì nó ăn hết. Nói chung bây giờ yếu quá không đủ sức để làm gì cả.*”

Dư luận Việt Nam từng khá phần chấn sau tuyên bố hồi năm ngoái của ngoại trưởng Hillary

Clinton là, nước Mỹ có lợi ích quốc gia ở Biển Đông. Tuy nhiên, Diễn đàn An ninh khu vực Shangri-La 10 vừa qua không thể hiện một tiếng nói đủ mạnh nào đối với tham vọng của Trung Quốc trên Biển Đông. Như đã biết, sự kiện Bình Minh 02 không được nhắc đến trong những đối thoại và phát biểu chính thức tại Diễn đàn Shangri-La

Các giới chức cao cấp của Việt Nam vẫn tiếp diễn những lời lẽ mang đầy tính trấn an. Trung tướng Nguyễn Chí Vịnh, thứ trưởng Quốc phòng tuyên bố sau khi trở về từ Hội nghị chính sách Diễn đàn an ninh khu vực tổ chức ngày 8/6 ở Jakarta Indonesia, Tướng Vịnh tự tin Việt Nam có đủ khả năng để bảo vệ chủ quyền mà không dựa vào sức mạnh của một bên thứ ba. Theo lời ông Việt nam không để các nước lớn thỏa hiệp trên lưng mình.

Nhưng thế và lực đều yếu kém, VN sẽ chống đỡ thế nào?◆◆◆◆

Vấn đề còn lại tùy thuộc vào cách ứng xử, đối phó, tình hình nội bộ VN, Phi Luật Tân và những áp lực quốc tế để TQ phải trả giá. Quần đảo Hoàng Sa đã bị TQ chiếm đoạt từ năm 1974 đến nay VN vẫn chưa thể lấy lại được. Lúc đó TQ còn yếu kém, hiện nay TQ đang ở vị trí cường quốc, mạnh về kinh tế, có tiềm lực về quân sự, thì việc chiếm nốt các quần đảo còn lại trong khu vực Trường Sa chỉ còn là thời gian.

Vai trò và quyền lợi của Mỹ

Mỹ có những quyền lợi nhất định ở biển Đông nhưng không quan trọng đến nỗi để họ phải nhúng tay trực tiếp vào tranh giành quyền lãnh thổ trên quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa. Mặc dù TQ không dám thách thức Mỹ về mặt quân sự, nhưng Mỹ cũng không đủ khả năng để đối đầu với TQ trong hoàn cảnh hiện tại nếu Mỹ bị khiêu khích.

Kinh tế Mỹ đang trong vòng suy thoái, tình trạng thiếu nợ đã lên đến mức khủng hoảng, trong đó TQ hiện nay là một trong những ông chủ nợ lớn đối với Hoa Kỳ. Năm ngoái, khi chính quyền Obama tìm cách giải quyết gánh nặng nợ nần đã ngó ý

VIỆTNAM trong cơn thử thách của lịch sửTrần Nam (DCND) 21-06-2011.....

Đường lưỡi bò Trung Quốc (TQ) vẽ ở biển Đông đã thể hiện dã tâm chiếm quần đảo Trường Sa, Hoàng Sa. Những biến động gần đây càng khẳng định tham vọng của TQ. Những khiêu khích, những xung đột trên bề mặt quân sự, những đòi hỏi vô cơ qua thủ đoạn ngăn chặn khảo sát vùng biển, khai thác tiềm năng kinh tế ở Biển Đông, tất cả đã biểu lộ khát vọng Đại Hán của TQ.

Chủ nghĩa bá quyền TQ công khai và rõ ràng, vấn đề chỉ còn là thời gian để thực hiện âm mưu. TQ đang tính toán các bước chiến lược nhằm đạt mục tiêu với khả năng ít bị tổn hại nhất. TQ đang thăm dò và đo lường hậu quả nếu phải mở ra chiến tranh trên biển Đông? TQ đang nghiên cứu phản ứng của các quốc gia trong vòng giành chủ quyền như Việt Nam (VN), Phi Luật Tân, và các quốc gia thuộc ASEAN. TQ cũng cần biết thái độ của Mỹ và lượng định dư luận, cân nhắc phản ứng của Quốc tế.

Với thế trên chân về quân sự, TQ không thể không chiếm Trường Sa.

bán thêm các tín phiếu cho TQ. Khác với những lần trước họ vui vẻ mua, lần này phía TQ đã thẳng thừng từ chối ra mặt, TQ không mua thêm tín phiếu của Mỹ.

Về quân sự, Mỹ đang còn bị sa lầy ở Iraq, A Phú Hãn, nợ nần và chi tiêu cho chiến tranh đã làm nước Mỹ bị kiệt quệ. Viễn ảnh dính vào chiến tranh ở biển Đông với TQ chỉ để bảo vệ VN, một nước Cộng sản cựu thù là không thực tế và đủ yếu tố cấp bách để Quốc hội và Chính quyền Mỹ bị lôi kéo. Đối với VN, về quyền lợi, vai trò kinh tế và sức mạnh chính trị không đủ sức so sánh với TQ. Năm 2010, Mỹ nhập khẩu từ VN \$13.8 tỷ mỹ kim, xuất khẩu \$3.7 tỷ mỹ kim. Trong khi đó, Mỹ xuất khẩu \$ 91.9 tỷ và nhập từ TQ \$ 364.9 tỷ Mỹ kim. So với TQ, giao thương phía VN quá thấp để Mỹ có thể đánh đổi quyền lợi.

Về mặt chiến lược, xung đột chiến tranh giữa TQ và VN có lợi cho Mỹ. Chiến tranh sẽ làm suy yếu đế quốc TQ, kéo lùi khả năng phát triển kinh tế và tiềm lực quân sự, tạo điều kiện

cho các đột biến và mâu thuẫn xã hội TQ bùng phát. Nếu TQ phát động chiến tranh với VN, áp lực từ ASEAN, từ các quốc gia phương Tây sẽ đè nặng lên nền kinh tế đang bị lệ thuộc vào xuất khẩu. Không riêng Hoa Kỳ mà dư luận quốc tế cũng sẽ không đứng về phía TQ, trước thái độ xâm lược ngang ngược, nước lớn ăn cướp nước nhỏ. Nhược điểm của TQ là dân số đông nhưng tài sản, của cải chỉ tập trung vào nhà nước, mâu thuẫn giàu nghèo quá sâu, bình quân đầu người thấp và không tương xứng với tiềm lực quốc gia, nền kinh tế bị chi phối bởi lao động thấp và phụ thuộc nặng vào xuất khẩu. Vì vậy, viễn ảnh một cuộc tẩy chay hàng hoá và trừng phạt TQ ở cấp độ toàn cầu sẽ làm đế quốc TQ bị khủng hoảng và suy yếu. Những áp lực này có thể dẫn đến các cuộc cách mạng màu bất ngờ do hậu quả của xáo trộn và bất công xã hội.

TQ trở dậy như một đại cường quốc, chỉ đứng sau Mỹ về tiềm năng quân sự. Về kinh tế, TQ đã vượt qua Nhật về tổng sản lượng xuất khẩu. Dù quan hệ và quyền lợi của TQ đối với Mỹ quan trọng. Tuy nhiên, TQ hiện nay cũng chính là đối thủ của Mỹ trên bình diện quân sự, chính trị lẫn kinh tế. Vì vậy, chiến lược làm suy yếu đối thủ hiệu quả nhất vẫn là để cho TQ và VN đánh nhau. Chiến tranh là cách tốt nhất làm kẻ thù bị kiệt quệ. Chiến tranh mà không đổ máu, không bị tổn kém nhưng vẫn hưởng lợi thì đó là chiến tranh tốt. TQ và VN đánh nhau sẽ là chiến tranh tốt cho Mỹ về mặt chiến lược. Vừa làm suy yếu tiềm năng kinh tế, vừa thử thách sức mạnh quân sự con rồng đỏ TQ, vừa cầm chân cả con cọp con CỘNG SẢN VN, vừa khẳng định vai trò trung gian và vị thế quân sự, chính trị, rảnh tay xây dựng, phục hồi nền kinh tế đang bị suy thoái.

Mỹ đã từng đánh nhau với TQ qua cuộc chiến Triều Tiên. Từ những năm 50, Mỹ đã đánh nhau với VN. Cả ba nước cựu thù đều có những quan hệ chằng chịt về lịch sử. Một cuộc chiến Trung - Việt chỉ để giành Trường Sa sẽ là cơ hội ngàn vàng để Mỹ đứng ngoài vòng, hưởng thế "toạ sơn quan hổ đấu" và "ngư ông đắc lợi". Nếu TQ chiếm Trường Sa và bị sa lầy, đường biển Đông vẫn không bị gián đoạn vì TQ không đại gì chọc giận con sư tử Mỹ bằng cách cầm tàu Mỹ vận chuyển trên biển Đông. Quan tâm cấp bách của TQ là làm chủ Hoàng Sa, Trường Sa, không phải là kiểm soát đường biển để khiêu khích Mỹ và ASEAN trong lúc này.

Tham vọng của TQ

Nếu làm chủ Trường Sa và Hoàng Sa, TQ sẽ thoả mãn tham vọng vai trò "anh cả" về quân sự ở Á Châu, chúng tỏ dám đương đầu lại ảnh hưởng và sức mạnh quân sự Mỹ ở Đông Nam Á. Chiếm Trường Sa và Hoàng Sa, TQ sẽ dồn nỗ lực khai thác tiềm năng dầu, đáp ứng nhu cầu thiếu dầu của cả nước. Hàng năm, TQ nhập dầu từ các quốc gia Ả Rập vượt xa cả Mỹ. Trung Đông cung cấp 2.9 triệu thùng dầu mỗi ngày cho TQ, hơn nửa số này đến từ Saudi Arab. Tính đến 2015, TQ cho biết họ phải nhập dầu tăng hơn 50% thì mới đủ sức cung ứng cho cơn khát dầu của đế quốc TQ, số lượng dầu này qui ra Mỹ kim gần 60 tỷ dollars. Phụ thuộc quá nhiều vào dầu hỏa, vì vậy, chiến lược vừa làm chủ Trường Sa và Hoàng Sa để tự lực khai thác dầu, vừa kiểm soát được đường biển ở phía Đông là những bước phiêu lưu có tính toán của TQ. Cả hai nhu cầu đều đáp ứng cho tham vọng cần gây chiến với VN, nếu phải trả một cái giá vừa phải.

TQ đã gia tăng tiềm lực quân sự một cách đáng kể. Gần đây họ đã trình làng "hàng không mẫu hạm" như một niềm hãnh diện về mức tiến bộ trên lãnh vực hàng không quân sự. Hoả tiễn diệt tàu hàng không "Dong Feng 21D" được đặt ở phía Nam tỉnh Quảng Đông có thể bắn thẳng đến VN và Phi Luật Tân. Đây cũng là vũ khí răn đe và cầm chân của TQ đối với tàu chiến "hàng không mẫu hạm" Mỹ đang tuần hành ở biển Đông.

TQ cũng đang từng bước "nấn gân" Mỹ để củng cố vai trò của họ. Sau khi Tổng thống Hoa Kỳ tiếp xúc Đức Lạt Ma Tây Tạng và bán 6.7 tỷ dollars vũ khí quân sự cho Đài Loan, TQ đã tỏ thái độ giận dữ bằng cách chấm dứt các liên hệ quân sự cao cấp giữa hai nước. "Mỹ đang tìm cách bao vây TQ và thử thách những quan tâm của chúng ta. Hoa Thịnh Đốn sẽ trả giá rất đắt cho những quyết định của họ", Phó Đốc đốc Yang Yi, đã viết như vậy trên tờ nhật báo Quân Đội Giải Phóng TQ.

VN đang đứng trước thử thách

VN đang tìm kiếm hậu thuẫn từ Mỹ và các quốc gia trong vùng. Phát biểu của bà ngoại trưởng Mỹ, Hillary Clinton tại Hiệp hội các nước Đông Nam Á khi bày tỏ lập trường quan tâm đến những mâu thuẫn và khẳng định quyền lợi của Mỹ ở Biển Đông đã làm cho VN vững tin. VN muốn lôi kéo Mỹ và ASEAN, giải quyết các xung đột theo hướng đa phương, trong khi đó TQ nhấn mạnh "chỉ nên thảo luận và giải quyết những xung đột này theo phương hướng song phương".

Chiến tranh sẽ khó tránh khỏi trước tham vọng của TQ. VN cũng như nhiều nước trong vùng đã chi tiêu rất nhiều tiền cho chi phí quốc phòng. Từ 2005 – 2009, lượng vũ khí đặt mua ở các nước như VN, Philippin, Indonesia, Đài Loan, Malaysia v.v.. đã gia tăng gấp đôi theo ước lượng của Viện Nghiên cứu Quốc tế Thụy Điển.

Mới đây, VN chi thêm \$ 2.4 tỷ dollars cho 6 chiếc tàu ngầm Kilo và 12 chiếc chiến đấu cơ Su-30MKK. Su-20MKK là chiến đấu cơ tối tân, có thể bay hơn 4 giờ với tốc độ 1350km/hr, tầm bay rộng 3000km, giá thành từ \$40 đến \$50 triệu dollars. Malaysia mua 2 chiếc tàu ngầm từ Pháp, trị giá hơn \$ 1 tỷ dollars, trong khi đó Indonesia cũng cho biết sẽ mua tàu ngầm để trang bị quốc phòng. VN là nước mua nhiều nhất gồm máy bay chiến đấu cơ, tàu ngầm và cả hoả tiễn để trang bị cho quân đội, nhằm chuẩn bị thế đối đầu với dã tâm của TQ.

Năm 2009 khi Viện nghiên cứu Chiến lược ở Hoa Thịnh Đốn làm cuộc thăm dò các nước Đông Nam Á về dự phóng quốc gia nào có khả năng gây ra chiến tranh, quốc gia nào đóng góp cho ổn định và hoà bình. Chính TQ, không phải là Bắc Hàn, đã bị chỉ đích danh là nước có thể gây chiến, và Mỹ là nước đem lại ổn định và hoà bình ở khu vực.

Đứng trước viễn ảnh sẽ bị mất chủ quyền trên biển Đông, VN đang trong cơn thử thách của lịch sử. Thái độ nhịn nhục, cầu hoà không chặn đứng tham vọng của TQ. Nếu để TQ chiếm Trường Sa, VN sẽ bị mất hết quyền lợi về tiềm năng kinh tế ở biển Đông. Đảng CSVN sẽ bị chính nhân dân VN lên án là đảng cầm quyền đã hèn nhát và bán nước. Tương lai chính trị của Đảng CSVN coi như bết tắc trước sự phẫn uất của Nhân dân VN. Cơ quan dữ của một dân tộc luôn sẵn sàng hy sinh cho sự toàn vẹn lãnh thổ sẽ rất đáng sợ trong bối cảnh thù trong giặc ngoài. Tình hình này VN ở thế phải chấp nhận đối đầu và thông điệp mạnh mẽ nhất để VN gửi đi là sẽ bảo vệ phần còn lại của quần đảo phía Đông tới cùng. Nếu TQ chiếm Trường Sa, họ sẽ phải trả cái giá rất đắt, vô cùng đắt.

Những chiến lược cần lưu tâm:

- Vận dụng và lôi kéo sức mạnh toàn cầu để áp lực TQ về mặt ngoại giao và kinh tế. Nếu chiến tranh Việt Trung xảy ra. Về áp lực quân sự, VN không đủ khả năng đương cự, nhưng áp lực về ngoại giao và kinh tế có những sức mạnh nhất định buộc TQ phải tính toán kỹ lưỡng trước khi

phiêu lưu trong cuộc chiến sắp tới.

- Trước mắt, TQ sẽ mất đi hơn 15 tỷ dollars hàng năm do xuất khẩu sang VN. Nếu vận động các nước ASEAN tiếp tay và các quốc gia phương Tây ủng hộ, TQ có thể bị giảm từ 30 đến 40 tỷ kim hàng xuất khẩu. Kinh tế TQ lệ thuộc vào du lịch và giao thương, hàng xuất khẩu với các nước Đông Nam Á đóng phần quan trọng cho tiềm năng phát triển của TQ. Năm 2010, chỉ riêng các quốc gia ASEAN đã nhập từ TQ lên đến 138.22 tỷ dollars.

- Hơn 80% nguồn dầu nhập vào TQ phải đi qua biển Đông. Nếu chiến tranh xảy ra, giá thành hàng TQ xuất khẩu sẽ gia tăng do hậu quả nguyên vật liệu đi qua eo biển Mã Lai bị đình động. Đồng thời, lượng dầu nhập siêu từ Trung Đông vào TQ cũng sẽ bị trực tiếp giảm, đánh mạnh vào mặt kinh tế xuất khẩu và cơn khát dầu của TQ.

- TQ có thể chiếm nhanh Hoàng Sa với sức mạnh quân sự, nhưng giữ cho lâu và chịu được áp lực của VN trường kỳ sẽ là những thử thách. VN cần cầm chân TQ càng lâu càng tốt, giữ cho quân TQ sa lầy ở các quần đảo phía Đông. Liên tục đánh trả để lấy lại đảo và cương quyết gửi tín hiệu cho lãnh đạo TQ thấy VN sẽ hy sinh tới cùng để giữ cho được sự toàn vẹn lãnh thổ.

- TQ muốn tiến hành chiến tranh dứt điểm, gấp rút chiếm đảo và đưa vào đàm phán "song phương" để làm dịu áp lực trong và ngoài nước. VN phải chuẩn bị điều kiện để TQ thấy họ sẽ bị rơi vào một cuộc chiến lâu dài nhằm tiêu hao lực lượng. Tóm lại, phải cương quyết gửi tín hiệu cho phía lãnh đạo TQ hiểu là sẽ không có thương lượng nếu TQ mở mặt trận xâm lược biển Đông. Không để tái diễn lại tình trạng TQ ngang ngược chiếm Hoàng Sa như hồi năm 1974, đặt mọi chuyện vào thế đã rồi.

- Chuẩn bị lực lượng không những vừa đánh trả đòi Trường Sa mà nhân cơ hội này đòi lại luôn cả Hoàng Sa mà TQ đã chiếm từ 1974. Về mặt địa lý, Trường Sa và Hoàng Sa gần VN hơn phía TQ, vì vậy đưa các hạm đội đi xa bờ để bảo vệ đảo không phải là ưu thế của TQ. Trong khi đó, chiến đấu cơ VN từ đất liền, Hà Nội, Sài Gòn, Đà Nẵng, Nha Trang có ưu thế để phản ứng nhanh, tăng cường độ oanh kích hơn TQ.

- VN cần chuẩn bị chiến lược đánh chìm tàu chiến và luôn cả hàng không mẫu hạm nếu TQ đem hàng này ra phô trương và tham chiến. Ưu điểm của hàng không mẫu hạm không thể đối phó với sức mạnh của

hàng chục chiếc chiến đấu cơ Su-30 lao vào mục tiêu nổi theo phương thức cảm tử "lấy máy bay làm bom". Vì vậy, chi tiêu nhiều, tốn kém cho tàu ngầm không phải là quyết định cần thiết. Một tàu ngầm Kilo tương đương gần 10 chiếc Su-30. Cần trang bị một lực lượng không quân tinh nhuê, hiện đại và vô cùng hùng hậu là phương cách răn đe, bảo vệ vùng biển và hải đảo hiệu quả. Cần chuẩn bị một đạo quân "cấm tử" để giữ nước. Một tàu chiến chứa hàng trăm quân, một hàng không mẫu hạm chứa hàng ngàn quân, sẽ trở thành quan tài hạm trên biển Đông như cha ông ta đã đánh các trận ở Bạch Đằng, Hàm Tử lầy lừng. Chiến lược chủ đạo của nước nhỏ vẫn là "lấy ít đánh nhiều, lấy hy sinh ngăn xâm lược, lấy sức mạnh chính nghĩa bao vây kẻ thù".

- TQ có thể mở mặt trận phía Bắc để áp lực và làm giảm quân VN ở mặt trận miền Đông. Hồi 1979, Đặng Tiểu Bình cho biết có thể tiến sâu hơn 30 km thay vì chỉ dừng lại ở các tỉnh phía Bắc. Lúc đó, Đặng tiết lộ với Mỹ là đã sờ đít cọt, tức muốn nói đến phía Nga Xô. Thái độ im lặng của Nga trước cuộc chiến Việt Trung, mặc dù hai nước Việt Nga đã ký hiệp ước Liên minh Quân sự đã làm TQ dám đánh VN mà không sợ áp lực từ Nga.

- Trong chiến tranh giữ nước, bên xâm lược thường bị yếu thế và bên giữ nước có những điều thuận lợi cơ bản. Đòi hỏi quân TQ hy sinh "quyết tử" khó hơn quân đội VN. Yếu tố chiến tranh nhân dân có ưu điểm để VN cân bằng sự yếu kém về lực lượng và kỹ thuật quân đội. TQ không sợ tham chiến nhưng sợ bị sa lầy vào chiến tranh "du kích" trên biển. Tình hình kinh tế, xã hội, chính trị và áp lực quốc tế sẽ đè nặng nếu TQ phiêu lưu trong cuộc chiến xâm lược. Càng lún sâu vào chiến tranh, vai trò của đảng CSTQ càng bị thử thách. Về mặt chính nghĩa, Hoàng Sa và Trường Sa là của VN. Vì vậy, một trận chiến dù không cân sức nhưng có chính nghĩa sẽ đưa TQ vào thế khó xử để kêu gọi nhân dân TQ phải hy sinh và thuyết phục dư luận trong cũng như ngoài nước ủng hộ. Nếu TQ xâm chiếm VN, trước mắt họ sẽ phải đối phó với những lên án và tẩy chay từ ASEAN, áp lực từ phía Mỹ và các quốc gia phương Tây. Về tình hình nội bộ, TQ phải ứng phó với tệ nạn thất nghiệp do hậu quả kinh tế bị suy thoái. Nguồn hàng nhập dầu và nguyên vật liệu bị giảm, giá thành đất, tiềm năng sản xuất trở nên khó khăn nếu các công ty ngoại quốc bị đe dọa thương trường. Địa vị của đảng CSTQ cũng sẽ bị thử thách và lung lay trước viễn

ảnh của tranh chấp quyền lực và cách mạng màu.

- Vì thái độ gây hấn, xâm lược của TQ, VN cần tự vệ và tiến hành các nỗ lực nghiên cứu nguyên tử để cảnh báo TQ. Hồi tháng Năm năm ngoái, trong cuộc điều trần trước Quốc hội Hoa Kỳ, phó ngoại trưởng Vann H Van Diepen, đặc trách về an ninh quốc tế và nguyên tử đã cho biết hai nước cùng ký giao ước, trong đó Hoa Kỳ yểm trợ VN kỹ thuật ứng dụng khai thác quặng Uranium để xây dựng năng lượng nguyên tử. Việc một VN tìm cách thủ đắc kỹ thuật nguyên tử vì tham vọng xâm lược của TQ sẽ đẩy dư luận đứng về VN nhiều hơn phía TQ. Chiến lược này sẽ làm cho các nước ASEAN lo ngại, áp lực lên không những TQ và cả Mỹ để giải quyết vấn nạn biển Đông theo chiều hướng đa phương, hoà bình và ổn định khu vực.

Những khó khăn của VN

- VN là nước Cộng sản, chính quyền độc tài. Một chính quyền toàn trị, không do dân bầu, không đại diện cho nhân dân. Một chính quyền tham nhũng và yếu kém, khó có sức mạnh để huy động một cuộc chiến tranh Nhân dân giữ Tổ quốc. Đối đầu với TQ hung hãn về kinh tế, quân sự, chính trị cũng như địa vị VN trên trường quốc tế không đủ khả năng bảo vệ VN. Để bảo vệ đất nước hữu hiệu, VN phải huy động được sức mạnh không những của 90 triệu nhân dân trong nước mà luôn cả hơn 3 triệu người VN ở hải ngoại. Ai sẽ cầm súng chiến đấu bảo vệ Tổ quốc cho con Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, con Nông Đức Mạnh hưởng thụ, tham nhũng, sống xa hoa và tiếp tục lãnh đạo đất nước. Sức mạnh về kinh tế, chính trị và ngoại vận của người Việt hải ngoại sẽ vô cùng quan trọng trong cuộc chiến yểm trợ VN chống TQ. Làm thế nào Hà Nội vận dụng được tiềm lực này khi vẫn còn là chế độ Cộng sản độc tài? Chỉ trong năm 2011, hơn 10 tỷ dollars đã gửi về VN để nuôi dưỡng nền kinh tế ăn bám "chủ nghĩa xã hội". Con số viện trợ không hoàn lại này gia tăng hay sút giảm còn tùy vào cách ứng xử khôn khéo của đảng CSVN.

- Với cơ chế độc đảng, luôn tìm cách triệt hạ các nỗ lực đối lập, chính quyền tham nhũng và bè phái hà hiếp và ngăn cản nhân dân bày tỏ lòng yêu nước. Nhà cầm quyền VN phải tự hỏi đã đến lúc họ đặt quyền lợi dân tộc, đất nước lên trên quyền lợi của đảng CSVN chưa? Nếu vẫn còn giữ độc quyền chính trị, theo đuổi chủ nghĩa Cộng sản, VN không thể đứng vững trong cuộc chiến ở biển Đông.

Về mặt quốc tế, chính quyền Hoa Kỳ khó thuyết phục Nhân dân và Quốc hội Mỹ yểm trợ một quốc gia Cộng sản. Kỹ thuật tối tân quân sự Mỹ không thể cung cấp cho một nước Cộng sản từng là cựu thù và không đáng tin cậy. Tiền viện trợ, tiền đóng thuế nhân dân Mỹ, trong đó có hơn 1 triệu người Mỹ gốc Việt, không thể tài trợ cho một chính quyền độc tài, luôn tìm cách trấn áp đối lập, vi phạm nhân quyền và triệt tiêu mầm mống dân chủ, đi ngược lại các tiêu chí của nước Mỹ.

- Trong cuộc chiến ở biển Đông, VN cần hai thứ vô cùng quan trọng. Tiền và trang thiết bị quân sự tân tiến. Thời chiến tranh chống Mỹ, VN nhận viện trợ từ Nga và Tàu, chiến tranh chống TQ, VN bị kiệt quệ vì Nga không đủ sức viện trợ quân sự và kinh tế. Nếu chiến tranh biển Đông xảy ra, kinh tế VN sẽ bị áp lực giống như TQ vì là quốc gia sản xuất gia công. Nếu không có nguồn tài trợ dồi dào hàng tỷ dollars để VN mua vũ khí và ngoại vậ, để tìm kiếm hậu thuẫn đồng minh và viện trợ kỹ thuật quân sự tối tân, VN sẽ bị chầy máu trong cuộc chạy đua sắp tới. Mỹ có mặt ở biển Đông nhưng vũ khí tối tân của Mỹ có viện trợ cho chính quyền độc tài Cộng sản VN hay không lại là một vấn đề khác. Điều quan trọng là không có vũ khí cực kỳ tinh nhuệ của Mỹ, VN sẽ phải trả giá đắt trước tham vọng Đại Hán của TQ.

- Một đất nước nghèo, chính quyền độc tài, tham nhũng, yếu kém và đi ngược lòng dân, đó là một mục tiêu dễ bị ngoại bang xâm lăng. Thời điểm thuận lợi để TQ đánh là lúc VN vẫn còn nằm trong quỹ đạo độc tài, Cộng sản. Một VN dân chủ, đa nguyên, kinh tế vững, quốc phòng mạnh. Một chính quyền VN được lòng dân cũng như bè bạn trên thế giới yểm trợ, TQ sẽ không thể điệu võ, giương oai. Cái giá CSVN phải trả để bảo vệ Tổ quốc VN hữu hiệu vẫn là con đường đa nguyên, dân chủ, tự do và đa đảng. Một VN dân chủ sẽ là đồng minh chiến lược của Hoa Kỳ. Với tiềm năng hơn 3 triệu người Việt đóng góp trí tuệ và năng lực, số tiền gửi về VN vừa giúp đỡ gia đình, vừa xây dựng kinh tế có thể 30 đến 40 tỷ thay vì chỉ 10 tỷ dollars mỗi năm. Với điều kiện vô cùng thích hợp để xây dựng kinh tế, với khả năng về tài chính, trình độ kỹ thuật cao và quan hệ thuận lợi từ nước ngoài, chỉ trong vòng từ 5 đến 10 năm, VN có thể trở thành một quốc gia hùng mạnh và phú cường ở Đông Nam Á, theo gót Nam Hàn, Singapore và Đài Loan.

- Một VN tự do, dân chủ, phần

thịnh về kinh tế và vững mạnh về quốc phòng sẽ bớt nguy cơ chiến tranh ở biển Đông trước tham vọng bành trướng của TQ. Từ đó, viễn ảnh chiến tranh và bất ổn ở sẽ giảm thiểu, nền hoà bình khu vực Đông Nam Á có triển vọng phát triển và gìn giữ lâu dài. Điều này không những vừa phù hợp với quyền lợi của dân tộc VN mà luôn cả quyền lợi của ASEAN, các quốc gia phương Tây và Hoa Kỳ.

www.ddcnd.org

Ý **đề thực sự** **của Tập đoàn lãnh đạo CSVN đằng sau** **những thái độ và hành động "chống Trung Quốc"** **.....Trần Nam Chân 17-06-2011.....**

Trong những ngày gần đây, Nguyễn Tấn Dũng và phe cánh của y đã có những lời nói có vẻ như ‘cảnh cáo Bắc Kinh’ về những hành động ngang ngược trên biển Đông, đồng thời có những thái độ thể hiện ‘lòng yêu nước’ như tập trận bắn đạn thật, ra dự thảo luật nghĩa vụ quân sự trong thời chiến, v.v... Có vẻ như CSVN đang chuẩn bị sẵn sàng để đánh nhau với CSTQ! Nhiều người đã hy vọng rằng lãnh đạo CSVN đang thay đổi quan điểm và mong đợi họ sẽ có những chính sách cương quyết để ‘quay lưng lại’ với Bắc Kinh và ‘quay mặt lại’ với nhân dân. Thậm chí có người còn hy vọng nhân dịp này CSVN sẽ nhận ra bản chất tội tệ của cái chủ nghĩa mà mình đã đi theo gần một thế kỷ qua và có thể đi đến quyết định chấp nhận dân chủ đa đảng. Thật là những hy vọng hào huyền!

Để không bao giờ hy vọng vào lòng tốt của những kẻ có bản chất lưu manh từ trong máu thịt, chỉ cần nhìn vào hiện tượng trấn áp, bắt bớ những người đi biểu tình chống Trung Cộng trong hai ngày chủ nhật vừa qua là đủ.

Vậy CSVN làm ra vẻ chống TQ để làm gì? Ý đề thực sự của bọn họ đằng sau những hành động đó là gì? Xin thưa, bọn họ làm như vậy nhằm các mục đích sau.

Thứ nhất là để *xoa dịu dư luận,*

đánh lừa quần chúng. Những việc đánh lừa như vậy trên thực tế vẫn còn có tác dụng. Mặc dù đại đa số quần chúng đã rất bất mãn với chế độ của CSVN, nhưng vẫn còn rất nhiều tầng lớp ít nhiều vẫn hy vọng vào tính người của các nhân vật hiện đang cầm quyền.

Thứ hai – và đây mới là ý đồ thâm hiểm nhất của bọn bán nước – là *tạo ra những lý do để T. Cộng để*

bề lún tới hòng đè bẹp mọi sự kháng cự cản trở quá trình chúng thôn tính biển Đông. Tất cả những hành động đó đều đã có trong thỏa thuận tại các cuộc gặp của những nhân vật thuộc tập đoàn lãnh đạo CSVN với giới cầm quyền TQ.

“Các đồng chí hãy thông cảm cho chúng tôi. Nếu chúng tôi cảm tuyệt đối việc biểu tình thì bọn dân đen sẽ phần uất và điều này có thể dẫn đến bạo loạn lớn như ở Bắc Phi. Hãy cứ để cho vài trăm hoặc vài ngàn đưa biểu tình. Khi chúng làm quá đáng, chúng tôi sẽ có cơ ra tay đàn áp. Và hãy cho phép cả chúng tôi làm vài động tác có vẻ như chống các đồng chí. Các đồng chí nhân dả này thể hiện sự thịnh nộ và đưa những tàu lớn vào kiểm soát biển Nam Hải. Một khi Nam Hải đã lộn xộn thì việc các đồng chí nổ súng vào đám ngư dân An Nam trên biển, thậm chí vào đám thủy thủ của cái gọi là Hải quân VN sẽ có vẻ rất hợp lý.” Có thể hình dung ra Nguyễn Tấn Dũng nói với Hồ Cẩm Đào (hoặc Tập Cận Bình,...) những lời như vậy. “*Hào hào. Thông minh lắm. Đáng khen!*”, Hồ vỗ vai khích lệ Dũng.

Những ai vẫn còn nghi ngờ những điều tôi nói ở đây, hãy tự hỏi lại: “Tại sao họ đàn áp những người dân đi biểu tình chống bọn giặc xâm lấn?” ●●●●●●●●●●●●●●●●

Sau lưng cuộc xung đột của hai bọn ma đầu Cộng sản

—Vũ Trọng Khải 16-06-2011—

Dưới một góc cạnh nào đó, người ta có những **ngghi vấn** khi nhìn vào cuộc “**đấu võ mồm**” của hai đảng Cộng sản Tàu và Việt hiện nay và cho rằng đó **chỉ là một trận chiến giả tạo** để đánh lạc hướng đấu tranh cho Tự do, Dân chủ và Nhân quyền của nhân dân hai Quốc gia này.

Lịch sử đấu tranh của CS đã cho thấy **CS luôn luôn khơi động lòng yêu nước, chống ngoại xâm của toàn dân để bành trướng hoặc củng cố quyền lực đang bị suy yếu.**

Trong cuộc cách mạng chống Thực dân Pháp của toàn Dân Việt, đảng CSVN đã lợi dụng lòng yêu nước chung của toàn dân để phát triển đảng, nhưng đồng thời cũng “**tiêu mòn**” với Thực dân Pháp để tiêu diệt các đảng phái Quốc gia khác dù có cùng chung mục đích : **chống ngoại xâm.**

Đến cuộc “**kháng chiến chống Mỹ**”, đảng CSVN đã khơi động đấu tranh trong quần chúng miền Nam, thông qua bàn tay bù nhìn là “**Mặt trận Giải phóng Miền nam**” mà thực chất là ý đồ xâm chiếm miền Nam dù chính bọn Bắc Bộ Phủ đã ký Hiệp định Genève năm 1954.

Dân miền Nam đã lên đường kháng chiến chống Mỹ cùng với MTGPMN. Miền Nam sụp đổ, MTGPMN bị thủ tiêu ngay sau đó!!!

Ngày nay, tình hình chính trị thế giới đang biến chuyển theo hướng dân chủ hoá toàn cầu... **Cuộc Cách mạng Hoa lài bùng lên khắp nơi và thành công khá ngoạn mục.**

- Tại Việt Nam cũng như tại Hoa Lục, cuộc đấu tranh cho Tự do, Dân chủ và Nhân quyền đang trên đà phát triển mạnh mẽ... Nếu CS Việt cũng như CS Tàu không hành động kịp thời, để cho cuộc Cách mạng Hoa lài thổi đến, hà hơi tiếp sức... kể như quyền lực độc tôn của hai đảng CS này tiêu vong.

- Nội địa Trung Quốc, hiện nay, các cuộc nổi dậy có tính cách bạo động càng lúc càng mạnh, đưa đến

từ vong cho cả hai phía.

- Các tổ chức Trung Hoa Tự Do, Pháp Luân Công không thể khoanh tay ngồi yên chờ bị tiêu diệt, họ đang có những chuẩn bị... cộng thêm với tinh thần Thiên An Môn sẽ là những chất xúc tác tốt cho Hoa lài nở tại Bắc Kinh.

Không thể không nhắc đến những quốc gia đang bị CS Tàu thống trị như Tây Tạng, Tân Cương đang vùng lên.

- Phía Tân Cương đã có những cuộc xuống đường lớn, liên tục đòi tự chủ.

- Phía Tây Tạng, phe chủ trương đấu tranh bạo động đang thắng thế, Đức Đạt Lai Lạt Ma, chủ trương đấu tranh ôn hoà bất bạo động từ chức. Một sự kiện chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử P.Giáo Tây Tạng.

Để đánh lạc hướng cuộc Cách mạng Hoa lài đang có nguy cơ giật sập hai chế độ Cộng sản Tàu và Việt, vở kịch “Khuyến động Lòng Yêu nước của toàn dân chống ngoại xâm”... bọn cũ phải được soạn lại.

Nhưng ngày nay, cả CS/ Việt lẫn CS Tàu biết tìm đâu ra **kẻ thù xâm lược** để kích động lòng dân? Chọn Hoa Kỳ ư?

Chọn Hoa Kỳ là đối tượng để khuyến động lòng dân trong lúc này hoàn toàn chỉ là ảo tưởng, không thể chấp nhận giải pháp này được vì thời cơ chưa đến... hơn nữa, sức mạnh của CS Tàu cũng chưa đủ để đương cự với Hoa Kỳ. **Nhưng Cách mạng Hoa lài thì sắp tràn vào cả hai nước CS này rồi...**

Cộng sản Việt và Cộng sản Tàu cùng nhau âm thầm toa rập thỏa thuận đóng vai kẻ thù của nhau... để cứu nhau !!! Bọn CS Tàu và CS Việt đã cùng nhau đạo diễn vở kịch “**khích động tinh thần yêu nước chống ngoại xâm của quần chúng**” để đánh lạc hướng đấu tranh.

Muốn thế cũng cần có những “**màn cương**” võ mồm. Sợ võ mồm

chưa đủ gây lòng tin của quần chúng rằng sẽ có chiến tranh xâm lược... phải có chút hành động... cắt vài sợi dây cáp ngoài biển Đông cho vở kịch thêm nóng hổi.

Còn CS Việt thì nửa kín nửa hở tung tin động viên chống Tàu xâm lược. Nếu có động viên, ngân sách quốc phòng của CS Việt có gánh nổi hay không ?

CS Việt dư sức gánh vác việc này, vì những trại lính tân binh bị động viên cũng chỉ là “**trại cải tạo trá hình**”, tự cung cấp lương thực như những trại cải tạo sau năm 1975 mà CS Việt đã áp dụng để không chế Quân Cán Chính miền Nam.

Ta thấy gì trong cuộc đấu võ mồm giữa CS Tàu và CS Việt vốn đang là đề tài nóng bỏng trên các diễn đàn chính trị Quốc tế ?

1- Phía CS Việt đã kích động quần chúng Quốc nội với những dẫn chứng về sự hung hăng của CS Tàu trên Biển Đông, một sự kiện chưa hề có trong những ngày tháng trước, như vụ cắt dây cáp thăm dò dầu hòa vừa qua.

Trước đây, khi CS Tàu bắn giết ngư phủ, đánh chìm tàu đánh cá của ngư dân Việt Nam... bọn CS Việt chỉ dám loan báo “**có tàu lạ xâm phạm lãnh hải Việt Nam**”.

Thế nhưng, trong những ngày qua, bọn CS Việt đã huyênh hoang, gào thét chống CS Tàu. Đòi xét lại chủ quyền thềm lục địa và hải phận theo Luật biển Quốc tế năm 1982... Gian dối thấy rõ! Ngụy tạo để kích động lòng yêu nước chống ngoại xâm quá lộ bịch!

CS Việt muốn dựa vào Luật biển Quốc tế năm 1982 để đòi chủ quyền trên biển ? Ai? **Cơ quan quốc tế nào có thể cứu xét sự kiện này khi chính CS Việt đã ký kết những văn kiện dâng đất dâng biển cho CS Tàu vào những năm 1999 và 2000.** Những văn kiện này đã được CS Việt ký kết với CS Tàu sau khi Luật biển Quốc tế được ban hành.

“*Hải phận của Việt Nam ngày nay, sau khi CS Việt dâng biển cho CS Tàu, có lẽ chỉ còn đủ cho người Dân Việt đứng trên bờ nhìn chân xuống nước là chạm vào vùng biển của CS Tàu*”.

Như vậy, khi CS Việt đòi lấy Luật biển Quốc tế làm căn bản cho cuộc gào thét “**đấu võ mồm**” giữa hai tên ma đầu CS này, hẳn là có dụng ý.

Hành động này của CS Việt, các Cụ ta thường gọi là “**gái đĩ già mồm**”, để sấm trộn vai tuồng gượng gạo trong một vở kịch toa rập với kẻ xâm lược để lường gạt Dân tộc như CS Việt đã từng thực hiện trước đây.

2- Phía CS Tàu còn mạnh miệng hơn nữa: nói, chửi thả đàn... Nào là chửi bọn CS/ Việt là kẻ vô ơn bạc nghĩa, phản bội sự giúp đỡ của CS Tàu trong hai cuộc chiến tranh “**Chống Pháp và Mỹ**”.

CS Tàu cho rằng CS Việt là một bọn đàn em ngu xuẩn, yếu kém, man di v.v... nhưng chơi ngược đàn anh... làm nhục đàn anh... Nào là CS Việt cướp nhiều đảo thuộc Hoàng Sa và Trường Sa của CS Tàu... Nào là CS Việt bắt và giết ngư dân của CS Tàu... (sic !)

Nên CS Tàu thấy cần phải cho CS Việt mấy bạt tai... dụng ý để khích động thói hung hăng bành trướng đại hán.

(Chơi ngược đàn anh CS Tàu ? Vậy tại sao CS Việt chỉ dám công bố là “tàu lạ” khi ngư dân Việt Nam bị hải quân CS Tàu tàn sát v.v... Nhục nhã chưa!)

Cứ cái đà chửi nhau không kiêng nể gì nữa, chắc sẽ có chiến tranh giữa hai nước CS anh em này chẳng ? Vậy là nguy to... cả thế giới đang theo dõi tình hình cuộc “**đấu võ mồm**” này từng giờ.

Trong thực tế, CS Tàu có cần gây chiến tranh với CS Việt hay không ?

Có thể trả lời ngay rằng : “**CS Tàu không cần gây chiến tranh xâm lược để thôn tính và xoá sổ CS Việt**”. *(Hành động này bất lợi cho CS Tàu. CS Tàu không dại gì triệt hạ những nước CS khác như Việt Nam và Bắc Hàn để phải chịu thể cô đơn trên hành tinh này... Đi giữa đêm trường, nắm tay một đứa bé cũng vẫn an tâm hơn là đi một mình...)*

Bởi lẽ, CS Việt đã mở đường, đã cống bọn CS Tàu, từ âm thầm đến trắng trợn, xâm lăng nước Việt

không cần tốn một viên đạn từ lâu rồi.

- Phạm Văn Đồng đã bán Hoàng Sa và Trường Sa cho CS Tàu từ năm 1958 !!

- CS Việt đã lén lút ký kết những hiệp ước về biên giới và biển cả cho CS Tàu khiến lòng dân căm phẫn.

- CS Việt vẫn làm lơ trước những “**kiến nghị**”, vẫn làm ngơ trước những đối kháng của người Việt trong và ngoài nước.

- CS Việt vẫn ngang nhiên trong hành động tiếp theo, cho CS Tàu khai thác Boxit tại Tây Nguyên.

Trang Boxit thành hình, với nhiều bài phân tích giá trị, và phản đối CS Việt trong những quyết định ngu muội : **đưa Việt Nam nằm trong gọng kìm của CS Tàu, giữa Biển Đông và Tây Nguyên.**

- Bọn lãnh đạo CS Việt vẫn lơ đi như không biết, tiếp tục cho CS Tàu khai thác, thuê đất rừng phía Bắc...

Thế là cả Bắc, Tây, Đông Việt Nam đã bị CS Tàu kẹp cứng...

- Cũng chưa hết, mới đây, CS Việt lại cho CS Tàu lập làng tại Bình Dương !

Vậy là coi như xong. CS Tàu còn cất quân đánh CS Việt làm gì nữa ?

Nếu đồng ý như vậy, thì “**cuộc chiến mồm**” giữa CS Tàu và CS Việt rõ ràng là có một dụng ý để khuấy động lòng yêu nước, chống ngoại xâm hòng đánh lạc hướng cuộc đấu tranh cho Dân chủ... Cách mạng Hoa lài.

Đồng bào Quốc nội đã vùng dậy chống ngoại xâm với tinh thần hào hùng của Tiên nhân như Hai Bà Trưng, Lê Lợi, Nguyễn Huệ v.v....

Thật đáng mừng với những hình ảnh hào hùng của thanh niên sinh viên học sinh Việt Nam trong những ngày qua.

(Một mẫu đôi thoại giá trị giữa một sinh viên với một Hiệu trưởng trường Đại học trong cuộc biểu tình ngày 5-6-2011 vừa qua tại Hà Nội : “*Thưa Thầy, con là học trò của Thầy, xin hỏi Thầy : Năm 1974 và năm 1988 Thầy bao nhiêu tuổi, khi đó Thầy đã làm gì ? Hôm nay con phải làm vì con không muốn sau này các em, các con của con đặt cho con câu hỏi này !*” Tuyệt vời...)

Tuyệt vời... Một câu hỏi để đời cho các bậc gọi là thầy !!!)

Nhưng những cuộc biểu tình chống ngoại xâm tại Quốc nội vừa qua, hoàn toàn vắng bóng những thành viên phong trào đấu tranh cho Tự do, Dân chủ, Nhân quyền và cả đấu tranh cho Tự do Tôn giáo. Họ không yêu nước chẳng? **Không ! Họ hoàn toàn bị cô lập !!!**

Tại sao CS Việt phải **cô lập** những nhà đấu tranh Dân chủ khi họ cũng muốn tham dự biểu tình để bày tỏ **lòng yêu nước, chống ngoại xâm? CS Việt sợ !**

CS Việt e ngại có thể xảy ra những tình huống không thể kiểm soát được!!! Nếu bị lộng giả thành chân... thì mất cả chì lẫn chài.

Cả Quốc nội lẫn Hải ngoại hiện nay, từ các bài viết, đến các diễn đàn, đài phát thanh... đều bị cuốn hút vào cuộc chiến **chống ngoại xâm !!! Cuộc Cách mạng Hoa lài của thế giới cũng là niềm hy vọng của dân Việt hoàn toàn bị lu mờ, không còn được ai nhắc đến nữa !!! Bọn CS Việt đã đem lòng yêu nước, chống ngoại xâm của thế hệ thanh niên Việt hôm nay đổ xuống Biển Đông!!!**

Vì đây chỉ là một cuộc chiến giả tạo được dàn dựng giữa hai tên ma đầu CS Việt và CS Tàu để đánh lạc hướng hương thơm của Hoa lài.

Chỉ có thể thực sự chống cuộc xâm lăng của CS Tàu khi ta triệt hạ được kẻ dẫn đường cho CS Tàu vào đất Việt... Kẻ đó chính là bọn Việt cộng.

Phải thoát ra ngoài màn kịch «**kích động lòng yêu nước chống ngoại xâm**» đang được đạo diễn bởi hai bọn ma đầu CS Việt và CS Tàu.

Phải trở về với cuộc Cách mạng cho tự do, dân chủ và nhân quyền.

- Triệt hạ CS Việt là ưu tiên số một, vì chính nó là kẻ dẫn đường cho CS Tàu xâm lăng nước Việt.

- Triệt hạ CS Việt là ưu tiên số một, vì chính nó là nguồn gốc mọi ô nhục của Dân tộc Việt !!!

- Triệt hạ CS Việt là ưu tiên số một vì chính nó là nguồn gốc mọi khổ đau của Dân tộc Việt./.

Con đường bán nước : không có ngã rẽ !

.....**Nguyễn Duy Ân 26-06-2011**.....

Lỗi của quân cướp nước một thì tội ác của lũ bán nước gấp ngàn lần hơn!

Phi Luật Tân là một nước nghèo, chậm tiến. Thế chiến II Nhật đầu hàng Mỹ, nhờ vậy Phi thoát ách đô hộ của Phát-xít Nhật để thiết lập một thể chế tự do dân chủ phù hợp với tình trạng độc tài, tham ô kéo dài nhiều thập niên. Nhưng cuối cùng nhân dân Phi đã đứng lên tranh đấu để xây dựng được một bộ máy cầm quyền tương đối tốt như hiện nay. Là một trong những nước Đông Nam Á bị Tàu Cộng khống chế ở Biển Đông, chính quyền Phi Luật Tân có thái độ cứng rắn, bản lĩnh của một quốc gia có chủ quyền độc lập dù là một nước nhỏ. Tàu Cộng đe dọa xâm chiếm Biển Đông mà Phi xác định là có phần lãnh hải của họ trong đó, chính phủ Phi phản đối mạnh mẽ, đòi đưa vụ việc ra Liên Hiệp Quốc xét xử. Tàu Cộng hung hăng đưa chiến hạm ra Biển Đông, hải quân Phi cũng giương tàu chiến ra khu vực. Báo chí Phi không cần ồn ào, nhân dân Phi không cần mất công sức, phí thì giờ đi biểu tình phản đối, mọi chuyện đã có chính quyền lo, người dân Phi chỉ việc chăm chú làm ăn và sẵn sàng yểm trợ mọi mặt cho chính phủ, kể cả chuyện cầm súng ra mặt trận để bảo vệ biển đảo, bảo vệ đất nước, bảo vệ chính quyền do chính họ bầu lên.

Chính quyền Phi cũng sáng suốt nhận định rằng không thể tự mình đương cự với kẻ địch lớn mạnh hơn gấp nhiều lần, trong khi các nước trong khối ASEAN thì chia rẽ, không thống nhất ý chí, có nước lại xé lẻ hèn nhát như Việt Cộng, nên Phi đã thẳng thắn kêu gọi Mỹ giúp đỡ và Mỹ đã cam kết yểm trợ.

Đối với Việt Nam, cho đến lúc này dù đã quá trễ muộn, đảng CS Việt gian cũng có thể quay đầu trở về với nhân dân để nói với quân cướp Tàu Cộng rằng: “Chúng con đã nhân nhượng quá mức rồi! Chúng con đã dâng hiến cho thiên triều quá nhiều rồi, nhân dân Việt

Nam đã hết mức chịu đựng, dù lòng chúng con có muốn dâng hiến thêm cũng không thể được!”

Nhưng bản chất ngu hèn, đốn mạt của đảng CS Việt gian đã quá sâu dày não tủy không thể chuyển hóa được!

Bọn cướp nước Tàu Cộng thì vẫn áp dụng kế sách vừa hăm dọa vừa dụ dỗ:

Báo chí chính thức của Tàu Cộng không ngớt kêu gọi sử dụng vũ lực. Ngày 25/6 Bành Quang Khiêm, một viên tướng của Tàu Cộng cho rằng tình hình Biển Đông đột nhiên căng thẳng là do Việt Nam và Phi Luật Tân “*khieu khích*” và đe dọa: “**Trung Quốc từng dạy Việt Nam một bài học, nếu Việt Nam không chân thành sẽ còn nhận bài học lớn hơn.**”

Sao không dám dạy bài học cho Phi Luật Tân?

Ngày 24-6-2011 Hoàng Bình Quân, Ủy viên Trung ương Đảng, Trưởng Ban Đối ngoại Tàu Cộng dẫn một phái đoàn qua VN ban chỉ thị và ra lệnh Hà Nội cử đại diện cao cấp đi Bắc Kinh yết kiến Thiên triều. Bề ngoài rêu rao là “*trao đổi ý kiến về tình hình và kế hoạch hợp tác năm 2011...*”

Ngay tức khắc ngày 25/6 tại Bắc Kinh, Hồ Xuân Sơn, thứ trưởng ngoại giao VC “**đặc phái viên của lãnh đạo cấp cao Việt Cộng đã gặp Ủy viên Quốc vụ Trung Quốc Đới Bình Quốc, chuyển ý kiến của lãnh đạo Việt Cộng tới lãnh đạo Trung Cộng về quan hệ hai nước và tình hình Biển Đông thời gian gần đây.**”

Trước đó, Hồ Xuân Sơn đã trình diện Thứ trưởng Bộ Ngoại giao Tàu Cộng Trương Chí Quân.

“*Hai bên cho rằng, quan hệ Việt-Trung phát triển lành mạnh, ổn định, đáp ứng nguyện vọng chung và lợi ích căn bản của hai đảng Việt-Trung, có lợi cho hòa bình, ổn định và phát triển của khu vực.*”

“*Kiên trì đưa quan hệ đối tác hợp tác chiến lược toàn diện Việt Nam-Trung Quốc phát triển theo*

đúng phương châm 16 chữ vàng và 4 tốt”

“*Hai bên khẳng định, cần tích cực thực hiện nhận thức chung của lãnh đạo hai nước, giải quyết hòa bình các bất đồng trên biển giữa hai nước thông qua đàm phán và hiệp thương hữu nghị; áp dụng biện pháp có hiệu quả, cùng nhau duy trì hòa bình và ổn định tại Biển Đông; tăng cường định hướng đúng đắn dư luận, tránh lời nói và hành động làm tổn hại đến tình hữu nghị và lòng tin của nhân dân hai nước; đẩy nhanh tiến độ đàm phán để sớm ký kết “**Thỏa thuận về các Nguyên tắc cơ bản chỉ đạo giải quyết vấn đề trên biển giữa Việt Nam-Trung Quốc**”; thúc đẩy việc thực hiện “**Tuyên bố về ứng xử của các bên ở Biển Đông (DOC)**” và các công việc tiếp theo, cố gắng sớm đạt tiến triển thực chất.*”

(Theo TTXVC)

Như vậy là 16 sợi dây xích chó lại thắt chặt nơi cổ mười mấy tên bộ chính trị VC, từ nay phát ngôn ngoại giao VC và truyền thông nô bộc Hà Nội không được xúc phạm Thiên triều. Hà Nội không được phép đưa tàu thăm dò dầu khí ra hoạt động, mà chỉ được phép đi “tuần tra” dưới sự dẫn dắt của hải quân thiên triều và sẽ được đón rước tiễn đưa xôm tụ như vừa rồi ở Trạm Giang, Quảng Đông. Cứ để yên cho Bắc Kinh hút dầu ở Hoàng Sa, nơi mà giàn khoan vĩ đại đã được Tàu Cộng thiết kế. Có lẽ Tàu Cộng cũng không quên hứa hẹn sẽ ban thưởng cho bộ chính trị VC mỗi đứa một khối “phân!”

Tàu Cộng cũng chỉ thị cho Hà Nội phải ngăn chặn những cuộc biểu tình ở trong nước. Đã có những cuộc biểu tình chống “*Bắc Kinh xâm lược*” của người Việt ở ngoài nước (vì không thể và không cần cầm cán) sẽ phụ họa cho “*chính nghĩa bán nước*” của Việt gian CS! Một đất nước được cai trị bởi mười mấy con chó săn đầu đàn, với một quân đội khuyến “*trung với đảng*” với một bầy trí nô là “*cừu ngoan, thỏ dại*”. Cơ diệt vong không còn mù mờ nữa!

Nguyễn Duy Ân



Mệnh lệnh của tình thế: đổi mới hệ thống

.....*Bùi Tín 18-06-2011*.....

Việt Nam là một quốc gia độc lập đang đứng trước một hiểm họa đe dọa đến sự tồn vong của đất nước. Thế lực bành trướng phương Bắc công khai thể hiện ý đồ bành trướng bằng những hành động ngang ngược liên tiếp gây hấn trong vùng lãnh hải của ta.

Nhân dân ta đã lập tức trả lời bằng những cuộc biểu tình và tuần hành giữa thủ đô Hà Nội, thành phố Sài Gòn và nhiều thành phố khác, với những khẩu hiệu yêu nước vang động, khẳng định quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa là thuộc Tổ quốc Việt Nam, đòi phía Trung Quốc phải chấm dứt ngay mọi hành động gây hấn.

Trong khi đó chính quyền do đảng Cộng sản độc quyền nắm giữ chơi trò 2 mặt, vừa để cho các cuộc tuần hành diễn ra trước Sứ quán và Tòa lãnh sự Trung Quốc, vừa hạn chế, kiểm soát các cuộc biểu dương tinh thần yêu nước ấy của nhân dân, vừa thanh minh với Bắc Kinh rằng đó chỉ là những cuộc tụ tập nhỏ nòi, không đáng kể, đã bị giải tán ngay; họ còn bần tín rằng Quân đội Nhân dân Việt Nam sẽ không can dự gì vào cuộc khủng hoảng ở biển Đông và trông mong ở biện pháp dàn hòa, thương lượng.

Thái độ nước đôi ấy thực chất chỉ nhằm che giấu đường lối thật sự của cơ quan lãnh đạo cao nhất là Bộ Chính trị từ hai chục năm nay, đó là chủ trương «nhất biên đảo», nghĩa là dựa hẳn vào Trung Quốc do có chung một chế độ chính trị - xã hội chủ nghĩa, độc đảng Cộng sản cầm quyền, thủ tiêu quyền tự do của công dân. Đây là lập trường mà nguyên Bộ trưởng ngoại giao Nguyễn Cơ Thạch từng gọi là «đường lối Bắc thuộc mới» rất nguy hiểm. Họ cho rằng đó là sự lựa chọn đúng đắn, thức thời, khôn ngoan, duy nhất đúng.

Có thể nói Bộ Chính trị hiện tại chỉ miễn cưỡng biểu lộ tinh thần chống bành trướng để nhằm xoa dịu nỗi bất bình của quần chúng đang sục sôi lòng yêu nước.

Nhân dân ta giữa thời đại mới đã hiểu rõ lịch sử đất nước trong hơn nửa thế kỷ qua sau một cuộc trải nghiệm khắt khe đầy đau thương, để rút ra những bài học nhớ đời cho mình và cho hậu thế.

Bài học thứ nhất là trong cuộc kháng chiến chống Pháp, đảng Cộng sản Đông dương đã vờ vịt tự giải thể để che giấu ý đồ phục vụ Đế Tam Quốc tế CS, trương ra lá cờ yêu nước giành độc lập nhằm huy động lòng yêu nước của toàn dân nhằm phục vụ cho các đồng chí Liên Xô quan thầy của họ.

Bài học thứ hai là khi Hoa Kỳ và đồng minh tham chiến ở miền Nam Việt Nam để ngăn chặn làn sóng đỏ tràn vào thế giới dân chủ thì đảng Cộng sản lại giương cao lá cờ giải phóng dân tộc «chống đế quốc Mỹ xâm lược» để cổ vũ thanh niên sinh Bắc tử Nam, đồng thời thực hiện Cương lĩnh Cộng sản diệt tư hữu ở miền Bắc theo đường lối của Mát-sơ-va.

Trong cả 2 cuộc «kháng chiến» trên đây nhóm lãnh đạo Cộng sản đã vin cơ chiến tranh để huy động sinh mạng, tài sản của toàn dân cho mục tiêu Cộng sản hóa của họ, đồng thời hạn chế triệt để quyền tự do tư tưởng, tự do lập hội, tự do báo chí, tự do kinh doanh, tự do tôn giáo của toàn dân, biến toàn dân thành những kẻ nô lệ mới của chủ nghĩa Cộng sản quốc tế.

Giờ đây, Bộ Chính trị lại định giờ ngón đòn cũ, giả giương lá cờ yêu nước bảo vệ Tổ quốc để vừa xoa dịu sự phẫn nộ chính đáng của nhân dân, vừa củng cố vị trí lãnh đạo của họ.

Không thể nào miệng thì nói chống bành trướng rồi lại bịt mồm báo chí, trong khi đài phát thanh, Thông tấn xã Việt Nam vừa tổ cáo vừa run rẩy, chỉ làm trò cười cho nhân dân và thế giới, khuyến khích kẻ thù lấn lướt.

Chính quyền nếu thật lòng yêu nước, thật lòng bảo vệ tổ quốc không thể giam cầm những chiến sỹ dũng cảm đi tiên phong trong

bảo vệ biên cương chống bành trướng một cách kiên cường nhất, như Lê Chí Quang, từng bị tù do bài «*Hãy cảnh giác với Bắc Triều*», như Phạm Thanh Nghiên đang bị tù chỉ vì tọa kháng trước hàng chữ : *Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam*, hay như luật sư Cù Huy Hà Vũ từng yêu cầu ghi công những binh sỹ VN Cộng hòa đã chiến đấu chống quân bành trướng Trung Quốc ở Hoàng Sa cuối năm 1974...

Bọn bành trướng huênh hoang không mạnh. Chúng rất yếu do đè nén, hãm hại nhân dân nước chúng. Chúng rất yếu vì lạc hậu, lạc lõng giữa thế giới dân chủ văn minh. Chúng còn rất yếu vì cần thời gian 20 năm mới đuổi kịp kỹ thuật quân sự tiên tiến nhất hiện nay của Hoa Kỳ, như viên Tổng tham mưu trưởng Quân Giải phóng TQ Trần Bình Đức vừa thú nhận.

Cải cách toàn hệ thống, độc lập gắn chặt với tự do, dân tộc gắn chặt với dân chủ là yêu cầu cấp bách của toàn dân, là mệnh lệnh nghiêm trang của tình thế, là đòi hỏi của mọi tầng lớp nông dân, công nhân, trí thức, nhà kinh doanh, tuổi trẻ, của lực lượng vũ trang và lực lượng an ninh. Tự do và dân chủ sẽ nhân gấp bội lực lượng chống bành trướng, tạo nên khối đoàn kết dân tộc vững vàng, đưa dân tộc ta gắn liền với toàn thế giới dân chủ văn minh, bao gồm Hoa Kỳ, Canada, LH Châu Âu, Nhật Bản, Ấn Độ, các nước dân chủ Đ.Nam Á, Úc.

Nếu làm được như thế, lực của ta sẽ phát triển cực lớn, thế của ta sẽ gia tăng cực nhanh. Không một kẻ bành trướng nào dám đe dọa, gây hấn với ta.

Đây là vấn đề cốt tử rất cần được thảo luận cho rọt ráo để đạt đồng thuận trong toàn dân vậy./.

**Sông núi nước Nam
vua Nam coi. Rành
rành phận định ở sách
trời! Có sao lũ giặc
sang xâm phạm?
Chúng bây sẽ bị đánh
toi bồi! (Lý Th. Kiệt)**

ĐƯỢC ĐẰNG ĐẦU, LÊN ĐẰNG CHÂN

Ngô Nhân Dụng 16-06-2011

Vào giữa thế kỷ 19, quân Pháp bắt đầu việc đánh chiếm Việt Nam bằng cách tạo áp lực buộc triều đình nhà Nguyễn phải nhượng bộ từng bước một: Mở cửa Đà Nẵng xong, đem quân chiếm ba tỉnh miền Đông Nam Phần; rồi chiếm nốt ba tỉnh miền Tây; mười năm sau tấn công tới Bắc Hà; cuối cùng nuốt gọn cả nước bằng cách quyết định người nào sẽ lên làm vua phần nước Việt Nam còn lại! Chiến lược đó, tục ngữ Việt Nam gọi là “Được đằng chân lân đằng đầu!” Nắm được cái đầu là ông vua rồi, họ tiếp tục lần từng bước một, đặt các đại diện của Pháp ở miền Bắc, miền Trung, từ từ xuống tới các tỉnh. Dần dần những người “đại diện ngoại giao” của Pháp lấn lướt các quan lại triều đình để cuối cùng cả guồng máy cai trị lọt vào tay người Pháp.

Quan sát hành vi của Trung Quốc lấn chiếm biên giới và hải phận Việt Nam, ta thấy Trung Quốc theo một chiến lược cao hơn người Pháp. Có thể gọi tên ngược lại, là “Được đằng đầu lân đằng chân!” Nắm cái đầu tức là nắm những người cầm quyền ở nước Việt Nam. Nắm được cái đầu rồi thì sau đó mới lấn dưới chân, và lần từng bước một, nhẹ nhàng sao cho nó không giẫy giụa! Mỗi lần lấn một bước dưới chân, đôi chân muốn cựa quậy nhưng cái đầu không cho cựa, đau đớn cũng không cho kêu, thì cuối cùng cả thân thể cũng đành chịu! Những cái chân không chạy được nữa, cái miệng của người dân không được nói nữa mà chính quyền muốn nói thì há miệng mắc quai; nắm được cái đầu trong tay, những vụ cướp đất, cướp biển chỉ là những chi tiết chiến thuật.

Nhiều nhà trí thức trong nước cũng nhìn thấy như vậy: Chiến thuật của Trung Quốc khi chiếm các vùng đất và vùng biển nước ta là lần từng bước một, đặt mọi người trước những “sự đã rồi,” lâu ngày thành quen đi, cái gì cũng “thành bùn” được hết!

Trên đất liền, là những vụ “cắm cọc biên giới.” Nhà báo Huy Đức mới lục đồng báo cũ, nhắc lại rằng trong các báo Nhân Dân và Sài Gòn Giải Phóng, ngày 19-03-1979, Bộ Ngoại Vụ của Bộ Ngoại Giao Việt Nam đã nói: “*Phía Trung Quốc đã ủi nát mốc biên giới số 18 nằm cách cửa Nam Quan 100 mét để xóa vết tích đường biên giới lịch sử rồi đặt cột Km Zero sâu vào lãnh thổ Việt Nam trên*

100m.” Cũng Bộ Ngoại Vụ năm 1979 viết: “*Năm 1955, khi giúp Việt Nam khôi phục đoạn đường sắt từ biên giới tới Yên Viên, phía Trung Quốc đã đặt điểm nối ray (đường sắt) vào vào sâu trong lãnh thổ Việt Nam 300m so với đường biên giới lịch sử.”* Bộ Ngoại Vụ 1979 cũng tỏ cáo, “*toàn bộ thác Bản Giốc và cồn Pò Thoong là của Việt Nam, Trung Quốc chỉ mới đưa 2,000 người sang cưỡng chiếm từ ngày 29-02-1976.”*

Trên mặt biển, Trung Quốc đã toan đánh quần đảo Hoàng Sa năm 1958; nhưng khi Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa đem tàu chiến ra chống cự thì họ rút lui. Cũng năm đó, chính phủ Bắc Kinh đưa ra một tuyên bố về vấn đề hải phận, thì lại được ông thủ tướng Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa ở miền Bắc là Phạm Văn Đồng gửi thư ủng hộ. Năm 1974, Trung Quốc đánh chiếm Hoàng Sa, bao chiến sĩ hải quân nước ta đã hy sinh trong lúc bảo vệ đất đai của tổ tiên. Chính quyền miền Bắc cũng không hề nói một lời nào để phản đối hành động xâm lăng đó! Lý do chỉ vì với lá thư của Phạm Văn Đồng năm 1958 thì há miệng mắc quai. Năm 1988, Trung Quốc lại tấn công chiếm các đảo ở Trường Sa, nhưng người kế vị Lê Duẩn đành nuốt hận vì không được Nga Xô cứu giúp; mặc dù chính ông ta đã công nhận Nga là “tổ quốc thứ hai” của mình khi quay mặt chống Trung Quốc.

Gần đây, chiến thuật lấn từng bước lại diễn ra một cách hung tợn hơn. Đánh đuổi các ngư dân Việt Nam không cho đánh cá; dân Việt không sợ thì tấn công, cướp tàu, cướp máy, đánh đập, bắt cóc, giam cầm, đòi tiền chuộc. Nhiều người Việt đã nhìn thấy chiến thuật lấn chân mới trong vụ Bình Minh 2 và Viking 2, là biến các vùng biển hoàn toàn thuộc Việt Nam thành một vùng xung đột. Sau khi đã biến một vùng không tranh chấp thành vùng có tranh chấp, gây nên tình trạng căng thẳng ngày càng cao hơn khiến thế giới lo ngại, thì lúc đó Trung Quốc sẽ yêu cầu thảo luận, và cuối cùng thì đề nghị “cắt đôi” phần biển của Việt Nam, chia mỗi bên một nửa!

Và tình trạng căng thẳng đang tăng lên thật. Trong tuần này, báo chí khắp thế giới loan tin Hải Quân Việt Nam tập trận bằng súng đạn thật, hỏa tiễn thật, và thông báo cho tàu thuyền các nước khác hãy tránh xa. Đây là

lần đầu tiên một cuộc tập trận trên biển được công bố, như để quảng cáo cho mọi người đều biết! Hà Nội lại nhắc nhở lại trên báo chí luật tổng động viên, làm cho không khí ngột ngạt hơn! Nhưng ngay sau đó, Trung Quốc đã thân nhiên gửi tàu Hải Tuần 31, một trong những chiến hạm tuần tiễu lớn nhất tiến vào vùng biển Đông, nói đó là một hoạt động bình thường! Thế là cả thế giới theo dõi! Không phải chỉ có những nhật báo quốc tế như Le Monde, New York Times, Independent, Japan Times, hay các báo ở vùng Đông Nam Á cho tới Đại Hàn đăng tin này, mà cả những tờ báo ở Pakistan, ở Dubai cũng loan tin, rồi thuật tiếp những phản ứng của chính phủ Mỹ! Và Mark Toner, phát ngôn viên bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đã chính thức than phiền rằng những biển cố gần đây gây thêm lo ngại đối với an ninh đường biển, và đã làm cho tình hình thêm căng thẳng!

Điều đáng ngạc nhiên là tại sao đảng Cộng sản Việt Nam lại chọn cách bày tỏ thái độ như vậy?

Lâu nay, những người cầm quyền trong nước vẫn nói họ sẽ chỉ dùng các biện pháp ngoại giao cho các xung đột ở biển Đông. Nhưng, sau khi các tàu Bình Minh và Viking liên tiếp bị tấn công một cách ngang ngược, đảng Cộng sản lại không hề đưa ra một sáng kiến ngoại giao nào cả! Họ không hề xác định lại một cách chính thức với Bắc Kinh bằng cách phủ nhận lá thư của Thủ tướng Phạm Văn Đồng năm 1958 một cách minh bạch và công khai! Họ cũng không mời đại diện các nước Đông Nam Á và Á Châu tới họp để tìm một chính sách chung đối với sự bành trướng của Trung Quốc!

Tình hình hiện nay đã chín mùi để tổ chức một hội nghị vùng bàn về vấn đề này. Tại hội nghị về an ninh vùng gần đây, một nhân viên an ninh Ấn Độ đã nhận xét: “*Chúng tôi rất vui mừng trước các lời lẽ hòa hoãn của ông Lương Quang Liệt (Trung Quốc) nhưng cảm tưởng chung hiện nay là các cường quốc Á Châu là họ tiến đến gần nhau hơn chỉ vì thấy phải tìm cách đối phó với chính quyền Bắc Kinh*”. Một viên chức ngoại giao Nhật Bản cũng đồng ý. Nhật, Nam Hàn và Úc Châu đã đến gần nhau hơn, và đều liên kết với Mỹ. Một cố vấn của tổng thống Nam Hàn, ông Lee Chung-Min, đã nhận xét: “*Trung Quốc đang đẩy chúng tôi tiến đến gần nhau hơn. Nước đó lớn quá khó ngăn họ được, nhưng hầu như chúng tôi đã thấy đến lúc phải hành động để ngăn bớt (sự bành trướng của) Trung Quốc.*”

Việt Nam là nạn nhân trực tiếp do sự bành trướng của Trung Quốc gây ra. Đáng lẽ Việt Nam phải đứng ra vận động việc liên minh giữa các quốc gia trong các miền Đông và Nam Á Châu, về kinh tế, tài chính và an ninh, để có tiếng nói và hành động chung trước sự bành trướng của Trung Quốc. Và đó là một hoạt động tấn công ngoại giao, không thể coi là khiêu khích về quân sự hay xâm phạm chủ quyền của nước nào cả.

Nhưng đảng Cộng sản Việt Nam đã không chọn những hành động ngoại giao kể trên, sau khi Trung Quốc leo thang với những vụ cắt dây cáp tàu dò đáy biển. Ngược lại, họ đã "biểu diễn" những màn quân sự, như công bố việc diễn tập hải quân bằng đạn thật, và khoe khoang thêm về luật tổng động viên.

Ai cũng biết rằng hai hành động trên không hề có ảnh hưởng nào trên tương quan lực lượng và không hề thay đổi ngôi vị tương đối giữa hai nước Việt Nam và Trung Quốc. Không một chiếc tàu nào của Trung Quốc bị sút mẻ. Trong khi đó họ cũng không hề thấy phải nhận lỗi về những vụ leo thang trong ba tuần qua. Hầu như Bắc Kinh hoàn toàn làm ngơ trước những hành động mà người ngoài có thể coi là gây cho tình hình thêm căng thẳng.

Những người lãnh đạo ở Bắc Kinh có thể đã đọc được những ý nghĩ trong đầu giới lãnh đạo đảng Cộng sản Việt Nam. Họ đã nắm chắc cái đầu đó rồi. Họ đã biết, hoặc đã được báo trước về những hành động sắp diễn ra trong tuần này. Họ hiểu rằng chính quyền Cộng sản cần một số màn biểu diễn; bề ngoài như thể đang làm dữ, nhưng trên thực tế không gây ra một hiệu quả nào hết. Những hành động đó hoàn toàn không thay đổi cục diện ở biển Đông, nhưng có thể cho người dân Việt nhìn thấy là bọn cầm quyền có làm, đang làm một cái gì đó! Mục đích duy nhất là làm nguội bốt không khí đấu tranh của người dân Việt Nam

Đây là một sách lược đảng Cộng sản đã theo từ hơn nửa thế kỷ nay. Họ không muốn dân chúng lên tiếng, không được tham dự, không được quyết định. Mọi vấn đề ngoại giao là độc quyền của đảng. Dân Việt Nam chỉ việc ký ngân phiếu trắng, "ký khống" cho các lãnh tụ đảng quyết định mọi chuyện! Từ mấy tuần qua, sách lược này vẫn được sử dụng. Như một ông hiệu trưởng ngăn không cho sinh viên biểu tình, với lý luận rằng việc ngoại giao khó khăn lắm, phải để yên cho nhà nước từ từ giải quyết! Một ông giáo sư bài nêu lên

toàn những "quyết tâm" của người Việt Nam, mà không đưa ra một hành động cụ thể nào cả; nhưng ông ta không quên nêu lên một quyết tâm, là "hoàn toàn đoàn kết với đảng và nhà nước!"

Nhưng nếu đảng và Nhà nước lại không đoàn kết với dân mà chỉ đoàn kết với người khác, với những đồng chí, anh em của họ thì sao? Như nhà báo Huy Đức kể, trước cuộc ký kết về biên giới năm 1993, Hà Nội cử những phái đoàn tới quan sát vùng biên giới. Họ đi coi các nơi, rồi họp bàn với các đồng chí Trung Quốc. Nhưng đối với dân thì các phái đoàn này làm việc hoàn toàn trong vòng bí mật. Huy Đức thuật: "Theo các chiến sĩ biên phòng, thay vì huy động sự góp sức của nhân dân, không hiểu vì lý do gì

công việc này đã được tiến hành bí mật." Một vị đồn trưởng Biên phòng ở Hà Giang nói: "Chúng tôi thuộc địa hình đến từng mili mét nhưng các đoàn khảo sát đã bí mật luôn cả với chúng tôi!" Đây là một kinh nghiệm cay đắng khi cái đầu của một nước tự tách rời khỏi thân thể!

Khi một chính quyền hành động minh bạch, công khai trước mọi người dân, khi người dân được tự do hội họp, tự do phát biểu, tự do bỏ phiếu chọn những người nắm quyền, thì không ngoại bang nào có thể nắm cái đầu dân nước đó được! Ngược lại, thì bất cứ cường quốc nào cũng chỉ cần nắm lấy cái đầu một nước, rồi từ từ sẽ lần chân giành đất, giành biển, quốc gia sẽ rơi vào vòng nô lệ khi nào không biết! *****

DI SẢN HỒ CHÍ MINH

(Viết để ghi nhớ ngày 20/7/1954, ngày VC chia đôi nước VN tại dòng sông Bến Hải - Thân mến gửi đồng bào Việt Nam, mọi tầng lớp, mọi lứa tuổi, quốc nội và hải ngoại)

Này Hồ Chí Minh, từ ngày ông mất
Di sản của ông để lại những gì ?
Là giang sơn công Tàu từng khối đất
Là cách giết người cướp của tinh vi ???
Di sản của ông có ngàn kiểu chết
Chết trận, chết tù, chết dọc Trường Sơn
Cải cách, vượt biên, thanh trừng, a'm sa't
Chết tủi chết oan, chát ngắt căm hờn ...
Triệu triệu oan hồn khắp Nam - Trung - Bắc
Vấn rẻo tên ông đòi lại cuộc đời
Vạn vạn anh hùng yêu thương xã tắc
Bị ông phản lừa, chết thảm ông ơi !
Di sản của ông, nhìn đi, xã hội
Lớp đảng tàn hung mất hẳn tính người
Lớp tuổi trẻ quên giang sơn, nguồn cội
Chỉ biết loạn cuồng, sa đọa, ăn chơi !
Di sản của ông: kinh hoàng nhân loại
Cha bê chân con thành kẻ tật nguyền
Bắt trẻ đi xin, lừa lòng nhân ái
Tiền đem về cha uống rượu say điên
Di sản của ông: luân thường hư hoại
Người mẹ mê tiền rao bán trinh con !
Áo trắng nữ sinh nhờn như làm gái
Trung nghĩa, lương tâm, đạo đức không còn !
Di sản của ông : chur hầu, đốn mạt
Tàu giết dân mình đảng vẫn an nhiên
Tàu chiếm đất, đảng cầm mồm cúi mặt
Ô nhục giang sơn, tủi hổ dân hiền !
Di sản của ông : quê hương máu lệ
Một đảng cướp ngày bầm nát non sông
Và một nhà tù, cai tù, đồ tể
Nên Việt Nam tôi oan khổ chát chùng ...
Đừng nói nữa vì mọi người đã biết
Kẻ tội đồ dân tộc chính là ông !
Sẽ có một ngày toàn dân nước Việt
Áo tưởng đập tan, viết sử Lạc Hồng !

Ngô Minh Hằng, 19-06-2011



LÝ SƠN CON GIUN XÉO MÃI CŨNG QUẢN

Quỳnh Như (RFA) 21-06-2011

*“Trực nhìn ngó thấy Bàn Than;
Ba hòn lao Ré nằm ngang Sa Kỳ”*

Đảo Lý Sơn nằm trơ tróc, cô lập với đất liền gần 30 km. Nơi đó, hằng ngày những người vợ, những đứa con phải tiễn chồng, tiễn cha ra khơi, để rồi lại ngậm ngùi ở lại với muôn vàn nỗi nhớ và lo âu.

Hôm nay cũng vậy, đảo Lý Sơn những ngày hè nắng cao, gió thốc, cát bay, chị Hương, vợ anh Dương Lúa lại bùi ngùi tiễn chồng ra khơi với những nỗi lo mà chỉ có người vợ, người mẹ mới thấu được. Chị Hương tâm sự:

“Anh Lúa ra mỗi lần ra biển là gia đình lo lắng lắm chứ, nhưng hoàn cảnh mình khó khăn đôi khó. Nếu không đi làm thì chẳng những bị thiếu thốn mà còn bị đánh giá là lười biếng nữa. Cho nên dù bất cứ giá nào cũng đi làm. Nếu không đi biển, ở nhà thì làm sao có tiền trang trải cuộc sống. Còn mạnh khỏe thì cố bươn chải làm ăn thôi. Do hoàn cảnh gia đình chứ không ai muốn xa vợ xa chồng đâu”.

Nghề cha truyền con nối

Cái đảo bé nhỏ Lý Sơn với diện tích chỉ non 10 km vuông mà vòng tay ôm trọn gần 21 ngàn người. Như một quy luật tự nhiên, tại nơi đây, hầu hết trai tráng trở thành ngư dân và đàn bà ở nhà trông tời. Tuy nhiên, dường như 100 mét vuông đất cho mỗi gia đình với thu hoạch khoảng 700 kg tời mỗi năm không làm voi đi gánh nặng gia đình là bao. Anh Dương Lúa tâm sự: *“Đi biển thì đâu có gì vui đâu. Nói chung là vất vả, gặp bão gió. Lúc bão gió thì mình cũng muốn bỏ biển để làm chuyện khác. Nhưng suy nghĩ nếu về nhà thì cũng làm rẫy thôi mà đất cát cũng ít ỏi quá nên cũng chung đầu xuống biển thôi”.*

Vậy là tất cả đều trông chờ vào những chuyến tàu cá. Cái nghề đánh cá như một nghề truyền thống, cha truyền con nối và nó gần như trở thành sự lựa chọn duy nhất cho thanh niên. Với tuổi đời chỉ mới 41,

ông Lê Lộc đã hơn 20 năm mưu sinh trên biển. Lấy vợ gần 20 năm, mà thời gian anh chị dành cho nhau chỉ đếm từng ngày. Anh Lộc tâm sự: *“Vi cuộc sống thì đâu quản chi mưa gió. Một năm có 365 ngày thì tôi đã sống trên biển 300 ngày rồi, chỉ có khoảng 60 ngày là ở nhà với vợ con”.*

Đời ngư dân là thế, quanh năm lênh đênh trên con sóng với nắng gió ngoài biển khơi. Bất kể mưa gió bão bùng, họ vẫn phải ra khơi để kiếm sống – và kiếm sống một cách hăng say. Mỗi chuyến ra khơi kéo dài ít nhất 1 tháng, thậm chí nhiều tháng. Và sau mỗi chuyến ra khơi, họ chỉ ở nhà được dăm bữa ít hôm, tranh thủ chăm sóc con cái, giúp vợ cày miêng đất, đóng lại cái chuồng gà và chuẩn bị cho lần ra khơi tới. Theo anh Lê Lộc, lần nghỉ dài nhất trong năm của ngư dân kéo dài chỉ vỏn vẹn 2 tuần vào dịp tết nguyên đán, để khi chưa bước lên thuyền là đã nhớ nhà. Anh Dương Đài tâm sự:

“Nhớ con lắm chứ nhưng cuộc sống khó khăn thì phải kiếm sống nuôi con chứ. Con mà mỗi lần nghe tôi về là nó mừng lắm, nó đứng ở bờ biển chờ tàu vô. Gặp nhau cha con mừng lắm mà không biết bao giờ mới bỏ nghề biển này được”.

Thương con, mỗi khi tàu cập bến, là anh Dương Đài đều dành cho con những lon nước, những phần bánh kẹo còn lại trên tàu sau chuyến đi. Đối với anh, cuộc đời đi biển chỉ vui nhất là tàu cập bến với đầy ắp cá tươi: *“Cuộc đời đi biển lúc vui nhất là được vào đất liền, bán được cá và kiếm được tiền”.*

Niềm vui của ngư dân chỉ đơn giản có thể được cầm tay vợ, được xoa đầu con và được cầm những đồng tiền kiếm được từ mồ hôi của mình. Niềm vui chỉ gói gọn trong một câu nói, thế nhưng những nỗi buồn của họ là một câu chuyện dài kể hoài không kể hết...

Gặp tàu Trung Quốc ...

Mỗi một con tàu thường gồm

khoảng 15 người làm việc hăng say từ tờ mờ sáng đến tối. Người nấu ăn, kẻ giữ thùng, nhóm căng buồm, người kéo cá... Tất cả như một chuyên động nhịp nhàng, vận hành từ 5 giờ sáng đến 6 giờ chiều. Tối đến, họ chỉ tranh thủ nghỉ lưng lấy sức để bắt đầu cho công việc ngày mai với những hy vọng mới: hy vọng ngày mai sẽ nhiều cá hơn hôm nay. Ông Dương Lúa cho biết: *“Đi chuyến biển nào đạt thì mỗi người kiếm được 2-3 triệu, có khi huê vốn, có khi lỗ, có khi may mắn thì kiếm được 4-5 triệu”.*

Tuy nhiên, không phải lúc nào cũng được cái may mắn đó. Chị Hương, vợ anh Lúa buồn rầu chia sẻ: *“Đợt rồi anh Lúa đi một tháng mà khi về lại không có đủ tiền dầu trả cho người ta. Đợt rồi tức là tháng 4 ÂL đó. Anh Lúa đánh bắt ở cái vùng biển đó sao mà không có cá. Khi về cả tàu cá bán chỉ được mấy chục triệu thôi thì đã lỗ tón gần 200 triệu rồi. Thiếu tiền trả tiền dầu luôn. Không có tiền ăn luôn”.*

Và mỗi khi như thế, là mỗi lần những người vợ phải ngồi lâu hơn tại các phiên chợ với hy vọng bán thêm được củ tời, cọng hành để kiếm vài ba chục ngàn đồng. Chị Hương nói tiếp: *“Đời sống trên đảo thì tạm bợ lắm, có làm thì mới có ăn chứ không làm thì đói. Bây giờ tôi vẫn còn ở ngoài đường mua bán chứ cũng chưa về nhà nữa. Máy cái củ hành, củ tời, bắp, đậu... tôi mua qua bán lại. Tôi mua rồi tôi gởi vô đất liền để bán. Một ngày kiếm được 5-7 chục ngàn”.*

Đời sống khó khăn, kinh tế hạn chế, cuộc sống các gia đình ngư dân hầu như trông cậy vào ghe tôm, tàu cá. Có thể thấy mỗi khi tàu cập bến nhẹ tênh là mỗi lần vợ chồng nhìn nhau thất ruột. Những lúc đó, người ta dường như thấy mồ hôi ngư dân như mặn muối hơn, ánh mắt như khắc khổ hơn và những nếp nhăn như càng xô nhau chày xệ trên khuôn mặt. Vậy mà những khó nhọc đó chưa phải là nỗi sợ lớn nhất của những người bám biển. Ông Dương Lúa chia sẻ: *“Đi biển sợ nhất là Trung Quốc, nó bắn tời thì phải sợ chứ. Sợ nhì là gió. Gió mạnh là coi như chết luôn. Tàu nhỏ*

cũng chẳng tránh bão được, nếu ngay bão thì chỉ biết đứng đó giữ gió. Nếu bão mạnh quá thì có thể vào đảo tránh bão. Mấy năm trước vô dễ chứ bây giờ vô là bị bắn, hoặc họ cho vô trú bão mà thu đồ hết. Khi gặp tàu Trung Quốc bắt thì lỗ rất nhiều. Dây họ cũng chặt phá. Họ hút dầu. Máy định vị mà họ lấy được thì họ cũng lấy. Cái nào họ lấy được thì lấy, cái nào không lấy được thì họ bắn bỏ”.

“Con giun xéo lắm cũng quăn”, nói chuyện với ngư dân trên đảo Lý Sơn, mới thấy “rừng vàng biển bạc” – cái làm người dân Việt từng tự hào – cũng không thể mang đến cuộc sống ổn định và sung túc cho họ. Và có thể thấy, những câu chuyện về ngư dân bị tàu nước ngoài tấn công và trấn lột đã không còn là những câu chuyện lạ và trở thành nỗi ám ảnh của những đoàn thuyền. Và trong những câu chuyện đó, chần chẫn có những câu chuyện về những chủ tàu bị phá sản không thể gượng dậy, những người vợ chạy nợ để chuộc chồng và những đứa con không ngừng cầu nguyện cho cha bình an. Bé Dương Thiên Định, 13 tuổi, con anh Dương Đài, kể lại cảm xúc của mình khi nghe cha bị TQ bắt cách đây 3 năm: “Buổi tối em không biết nhưng sáng ra mẹ nói với em là ba bị bắt. Em buồn lắm. Em nghe nói nếu bị TQ hay Malaysia bắt thì bị hành xác, bị đánh đập nên em hay khóc. Ba bị bắt khoảng 1-2 tháng gì đó. Lúc đó em cứ cầu xin Chúa Giêsu cho ba em không bị đánh đập và mau được trở về nhà với em. Ba được thả về nhà lúc khuya, da ba bị đen thui nên em cũng không thấy ba nữa. Ba về, ba gõ cửa. Em mở cửa ra, ba ngồi trước cửa mà em không thấy”.

Bé Thiên Định còn mừng rỡ khoe là ba em về nhà và kể rằng ông không hề bị đánh đập. Thế nhưng có lẽ bé sẽ không vui vẻ như thế nếu biết rằng khi bị bắt, anh Đài bị bịt mắt và sông chật chội dưới ghe cùng 30 người khác, bị ăn thức ăn thừa của binh lính và bị phơi nắng suốt trước khi được thả về.

Và dĩ nhiên, trước khi anh Dương Đài trở về, vợ anh phải gom từng đồng các lẻ, chiên từng cái

bánh bán. Chị nói: “Tôi phải chiên từng cái bánh để bán, phải mượn gia đình, bạn bè chứ đâu có tiền đâu mà chuộc anh Đài. Tôi gom hết tất cả số tiền có được kể cả tiền lẻ để nộp và chuộc anh Đài về”.

...coi như phá sản

Đó không chỉ là câu chuyện riêng của gia đình anh Dương Đài. Đi biển hơn 20 năm, ông Lê Lộc chắc không bao giờ quên được những phút giây hãi hùng vào tháng 11 năm 2009, khi tàu của anh và một số tàu khác vào tránh bão ở đảo Phú Lâm và bị cướp trắng con tàu. Dành dụm cả đời, vay mượn mới có được số tiền 350 triệu đóng con tàu. Vậy mà con tàu bị cướp trắng cùng hơn 100 triệu tiền vật tư, thức ăn trên tàu, làm gia đình vào cảnh nợ nần và đứa con lớn anh phải bỏ học. Chị Loan, vợ anh Lộc buồn rầu nói: “Từ khi tàu cá anh Lộc bị Trung Quốc bắt, đứa con lớn của tôi đã nghỉ học vì không có tiền nhưng mấy đứa nhỏ thì còn đi học”.

Cũng từ lúc đó, ngoài 100 m vuông đất trồng tỏi, mỗi ngày chị Loan phải thức từ 3 giờ sáng, đồ từng cái bánh bán đến 11 giờ đêm kiếm vài chục ngàn. Chị nói tiếp: “Bán cháo, đồ bánh xèo bán kiếm chút tiền chứ chồng đi biển mà mất của hết rồi. Vay người ta hai mươi mấy triệu mà bây giờ còn không đóng tiền lời nổi nữa”.

Hầu hết ngư dân trên đảo Lý

đánh bắt nữa và phải lái tàu ra tận Trường Sa. Khó khăn ngày càng chồng chất, thậm chí đôi khi còn nguy hiểm đến tính mạng vì bị tàu Trung Quốc gây khó dễ nhưng dường như không người dân nào trên đảo Lý Sơn muốn bỏ biển và họ luôn hy vọng một điều mà lý ra đã thuộc về họ. Anh Lộc tâm sự: “Bây giờ ước gì TQ trả Hoàng Sa lại cho mình để tôi có thể đánh bắt ở Hoàng Sa cho gần, chứ đi Trường Sa xa quá. Hoàng Sa đi chừng 1 ngày 1 đêm là đến vùng có thể đánh bắt được, còn đối với Trường Sa thì phải đi ít nhất là 3 ngày 4 đêm mới có thể đánh bắt được”.

Chuyện về đảo Lý Sơn – chuyện những người đàn ông da đen cháy nắng, hằng ngày bán lưng cho đất bán mặt cho trời, thậm chí đặt tính mạng mình chỉ để kiếm 100 ngàn đồng mỗi ngày.

Chuyện về đảo Lý Sơn – chuyện về những giọt nước mắt đơn độc đau xót và uất nghẹn nhìn người khác cướp trắng con tàu của mình.

Chuyện về đảo Lý Sơn – chuyện về những người vợ vất vả chạy nợ để chuộc chồng.

Và chuyện về đảo Lý Sơn – chuyện về những em bé chưa kịp lớn đã cảm nhận được sự kinh hoàng nơi biển cả. Đau lòng hơn, sự kinh hoàng lớn nhất lại đến từ nỗi sợ những người mà nhiều người dành cho ba từ trân trọng - “láng

TRA TẦN CÁ TRÉ THƠ CÔNG AN CSVN MẮT HẾT TÍNH NGƯỜI Người Lao Động - Dân Làm Báo

**Bé 11 tuổi bị Công an đánh phải nhập viện
NLĐO 16-06-2011**

Ngày 16-6, đại diện Bệnh viện GTVT tỉnh Thừa Thiên–Huế cho biết đang tiến hành theo dõi và điều trị các vết thương cho bệnh nhân Ngô Đình Phát (SN 2000, học lớp 5 Trường Tiểu học Phường Đức), trú tại tổ 20, khu vực 5, phường Thủy Xuân, TP Huế.

Trước đó, vào khoảng 21 giờ ngày 15-6, cháu Phát được gia đình đưa tới cấp cứu trong tình trạng có nhiều vết thương bầm tím tại đùi và mông.

Bác sĩ Trần Nhân Thao, Khoa Ngoại - Bệnh viện GTVT, cho biết cháu Phát bị tổn thương từ đầu đến chân, trong đó ở vành tai trái, mông và mặt Sơn không còn dám đi Hoàng Sa giềng tốt”. ❖❖❖❖❖❖❖❖❖❖

sau hai đùi chân bị bầm tím. Tuy nhiên, do ngày 16-6, bệnh viện bị cắt điện nên chưa thể làm các xét nghiệm và chụp X-quang, vì vậy chưa có kết luận về mức độ chấn thương. "Các xét nghiệm và chẩn đoán chính xác về tổn thương của cháu Phát sẽ có trong ngày 17-6" - bác sĩ Thao cho biết.

Theo chị Nguyễn Thị Sơn, mẹ cháu Phát, nguyên nhân cháu bị chấn thương là do Công an phường Thủy Xuân đánh vào chiều 15-6.

Chị Sơn kể lại: Vào 12 giờ ngày 15-6 cháu Phát qua nhà cô ruột là Ngô Thị Ánh thì phát hiện số tiền 3,1 triệu đồng của cô giấu ở dưới gối để trên giường. Phát đã lấy số tiền này mua một ĐTDĐ 800.000 đồng, một thẻ nhớ, một sim điện thoại và một cục sạc điện thoại.

Biết Phát trộm tiền mình nên chị Ánh nhờ người thân, hàng xóm đi tìm cháu về để hỏi lấy lại số tiền. Sau khi đi mua điện thoại về tới gần nhà thì Phát bị một người hàng xóm tên là An bắt được, đưa về nhà.

Phát khai đã mua những thứ trên hết 900.000 đồng, trả lại chị Ánh 1,7 triệu, còn 500.000 đồng Phát nói đã rơi ở đâu đó không nhớ. Sau đó, Phát được mẹ và chị Ánh, cùng một người hàng xóm dẫn tới quầy điện thoại nơi Phát mua để trả lại điện thoại và lấy lại tiền nhưng chủ quầy điện thoại này chối bỏ rằng Phát không mua điện thoại ở đây.

Khoảng 15 giờ cùng ngày, chị Ánh cùng một người hàng xóm tên Tý chở Phát xuống Công an phường Thủy Xuân để nhờ công an ra can thiệp, yêu cầu trả lại điện thoại để lấy lại tiền. Sau đó, chủ quầy điện thoại đã trả lại tiền cho chị Ánh.

Sau đó, chị Ánh và Phát được đưa về trụ sở công an phường làm việc. Chị Ánh được đưa sang một phòng riêng viết lời khai, còn Phát ở lại một phòng riêng để "điều tra".

Đến 16 giờ 40 phút, anh Ngô Đình Chung, cha của cháu Phát, được ông Nguyễn Ánh - Phó Trưởng Công an phường Thủy Xuân, gọi lên làm giấy bảo lãnh để đưa con về.

Anh Chung kể: "Sau khi viết xong giấy bảo lãnh thì tôi đưa Phát ra xe cùng cô ruột định chở về nhà

thì cháu van đau bụng, đau chân, đi lại không vững. Thấy cháu gần ngã xuống đất nên cô Ánh phải đỡ cháu lên xe".

Chở về nhà, cháu Phát kêu đau, sốt nặng. Khi vén hai ống quần của con lên thì thấy ở hai đùi và mông cháu Phát bị bầm tím.

"Chồng tôi điện thoại hỏi lại ông Ánh sao đánh con tôi nặng vậy thì ông này bảo có đánh ở đùi, lấy muối xát vào cho cháu là không sao đâu" - chị Sơn kể.

Tại bệnh viện, cháu Phát kể rằng sau khi bị đưa vào phòng cách ly với cô Ánh, cháu đã bị hai công an viên thay nhau lấy dùi cui đánh vào đùi và mông, trong khi tay thì xách tai trái của Phát. Hai người này còn dùng chân đá vào hai bên đùi của Phát.

Chị Sơn cho biết sáng 16-6, có một số người xung là công an phường Thủy Xuân tới gặp chị ở một quán nước trong Bệnh viện GTVT và nói rằng muốn dạy dỗ cháu Phát nhưng do lỡ tay nên làm cháu bị thương nặng. "Họ năn nỉ tôi bỏ qua, gia đình tôi đừng làm ồn lên mà to chuyện" - chị Sơn kể.

Cũng trong sáng 16-6, anh Chung đã tới gửi đơn khiếu nại với UBND phường Thủy Xuân và Công an phường Thủy Xuân về việc con mình bị đánh. Tuy nhiên, sau khi Công an phường Thủy Xuân đứng ra xin lỗi gia đình và đưa cho anh Chung 1,5 triệu đồng bảo về lo thuốc thang cho cháu Phát nên anh Chung đã làm đơn bãi nại, đồng thời rút đơn khiếu nại.

Theo trả lời của ông Nguyễn Ánh với cha cháu Phát, người trực tiếp đánh cháu Phát là một cảnh sát khu vực có tên là Quang. "Thấy Quang đánh cháu Phát nên tôi nói đừng đánh nữa nhưng Quang nói thằng cu này hay nghịch để em dạy nó" - ông Ánh cho biết.

Một phó trưởng Công an TP Huế cho biết sẽ tiến hành điều tra làm rõ vụ việc. Nếu cán bộ, chiến sĩ nào sai phạm sẽ xử lý nghiêm minh.

Tin-ảnh: Quang Nhật

Còn bao biện được nữa không, ông Thượng tá?

La Qua, 20-06-2011 (danlambao)

Thông tin về cháu bé Ngô Đình Phát, 11 tuổi (học sinh lớp 5 trường Tiểu học Phường Đức) ở tổ 20, khu vực 5, P.Thủy Xuân, TP Huế (Thừa Thiên-Huế), vì ham chơi game trên điện thoại di động nên đã lén lấy tiền của cô ruột khoảng 800.000 VNĐ đã bị công an phường Thủy Xuân thành phố Huế đánh đập dã man gây thương tích trầm trọng ngay trong trụ sở công an vào ngày 15 tháng 06 vừa qua (và cho đến 20 tháng 06 cháu vẫn chưa được xuất viện) được loan tải trên hầu hết các báo trong nước và các trang mạng cộng đồng làm sững sờ và gây căm phẫn không những người dân trong nước mà cả thế giới.

Thế nhưng, cũng như bao nhiêu vụ khác, khi người dân bị công an đánh chết thì các cấp lãnh đạo, một mặt né tránh dư luận, đùn đẩy cho cấp dưới không có trách nhiệm tiếp xúc với giới báo chí, với công luận bằng những luận điệu: "*Chưa nghe báo cáo*", "*Là cấp phó nên không có trách nhiệm trả lời*", "*Đang trong vòng điều tra nên chưa thể cung cấp thông tin*" v.v...; còn nếu vụ việc quá rõ ràng thì cái điệp khúc cũ rích, vô cảm kiêu đũa gà qua đám giỗ: "*Tinh thần của chúng tôi là sai đến đâu xử lý đến đó, quyết không bao che*"... để rồi "đám tang" nạn nhân xong thì gà què vẫn vô tư bới xới trong tận... bàn thờ, mọi việc như chưa hề xảy ra và những chiến sĩ công an (đội lốt) nhân dân, chỉ biết còn đang còn mình cứ "vũ như cần", cứ thoải mái, tha hồ bắt dân về đồn đề... luyện nghề luyện ngón.

Trong vụ cháu Phát này cũng y chang bọn cũ soạn lại. Để gọi là tuyệt đối chính xác trong trích dẫn, tôi xin "cắt và dán" một vài đoạn trong bài báo của BNL đăng trên VNExpress số ra ngày hôm nay 20-06-2011:

"*Sáng 16-6, PV Thanh Niên đã đến trụ sở Công an phường Thủy Xuân để xác minh thông tin. Tại đây, PV đã gặp thượng tá Dương Khắc Tiệp, Phó trưởng Công an TP Huế. Thượng tá Tiệp cho biết:*

“*Tinh thần của chúng tôi là sai đến đâu xử lý đến đó, quyết không bao che. Tuy nhiên, về phát ngôn thì chỉ có Trưởng công an TP Huế mới có quyền trả lời báo chí*”.

“*Tại buổi gặp, PV Thanh Niên đề nghị Công an TP Huế nên có thông tin chính thống về vụ việc, cung cấp cho báo chí để tránh thông tin sai lệch. Ông Tiếp hứa sẽ báo cáo với thượng tá Đặng Ngọc Sơn, Trưởng công an TP Huế, đề nghị này. Đến chiều qua, sau khi chờ không thấy hồi âm từ Công an TP Huế, PV liên lạc với thượng tá Đặng Ngọc Sơn đề nghị cung cấp thông tin về vụ việc.*

“*Ông Sơn cho biết do đang bận chỉ đạo một vụ án khác nên chưa có thời gian nắm đầy đủ thông tin để cung cấp cho báo chí và hẹn hôm nay (17.6), sau khi có đầy đủ thông tin sẽ cung cấp. "Tinh thần của chúng tôi là nếu anh em có sai phạm sẽ xử lý nghiêm", ông Sơn khẳng định.*” B.N.L

Và cho đến hôm nay, ông thượng tá Đặng Ngọc Sơn, giám đốc công an thành phố Huế, khi không còn né tránh được nữa về việc những nhân viên thuộc quyền của ông gây ra tội ác như trên thì ông “chơi bài ngựa” luôn. Ông công khai với toàn quốc nội, quốc ngoại kể cả Ủy ban Bảo vệ Trẻ em của LHQ luôn rằng: **Luật của công an cộng sản Việt Nam là được phép đánh đập, tra tấn dã man bất cứ người nào, bất kể người già hay trẻ con khi bị bắt về đồn công an, vấn đề là : ai được đánh và đánh vào chỗ nào có đúng theo quy định của Đảng và của Ngành mà thôi.**

Bạn đọc đọc đến đây chắc là tưởng tôi đang... tiếu lâm chẳng?

Thưa không! Ngàn lần không! Cái quy định của loài người từ thuở hồng hoang, ăn lông ở lỗ được đảng và ngành công an vận dụng vào thế kỷ XXI này được ông thượng tá giám đốc công an thành phố Huế Đặng Ngọc Sơn nói “toạc móng heo” ra trước công luận chứ người viết bài này đâu dám đặt điều.

Xin các bạn nín chút thời gian đọc tiếp cái trích dẫn (và tôi lại cắt & dán) cũng từ bài báo lẽ phải

thượng dẫn: '**Cháu càng kêu đau các chú công an càng đánh mạnh**' VnExpress – Thứ hai, ngày 20-06-2011 (<http://vnexpress.net/gl/xa-hoi/2011/06/chau-cang-keu-dau-cac-chu-cong-an-cang-danh-manh/>)

“...Đến nơi, mấy chú dắt cháu vào phòng, bắt cháu đứng trước bàn và liên tục nạt nộ. Sau đó hai chú công an vừa quát vừa đánh cháu. Một chú lấy cái gậy đen ngắn (dùi cui) đánh liên hồi vào mông và đùi cháu, còn chú kia dùng chân đạp và đá cháu. Cháu càng kêu đau các chú ấy càng đánh mạnh”, Phát kể.

Thấy cháu bị đánh và kêu khóc, bà Ánh chạy lại can ngăn nhưng bị

công an đuổi ra. Phát không biết kêu ai nên chỉ biết đứng khóc. “*Sợ quá, cháu ngã quỵ xuống nền nhà nhưng hai chú công an vẫn bắt cháu đứng tựa vào bàn làm việc và tiếp tục đánh*”, cậu bé kể rồi òa khóc.

...Thượng tá Đặng Ngọc Sơn, Trưởng công an thành phố Huế, khẳng định: “*Cháu bé có dấu vết như vậy là rõ ràng công an phường có đánh cháu, nhưng chúng tôi đang xác minh xem đánh ở đâu, những ai đánh để làm rõ và chắc chắn sẽ xử lý nghiêm, không bao che*”. Thế có còn bao biện được nữa không, thưa ông thượng tá ?!



Cửu Bình (chín bài bình luận về Đảng Cộng sản Trung Quốc) lên phim

Cửu Bình là chuỗi 9 bài bình luận về ĐCSTQ được thời báo Đại Kỷ Nguyên (Epochtimes) - tờ báo Hoa ngữ toàn cầu có trụ sở chính tại New York, Hoa Kỳ (trang tiếng Hoa www.epochtimes.com, trang tiếng Anh www.theepochtimes.com) phát hành vào tháng 11-2004 và đã nhận được sự đón nhận nồng nhiệt cũng như các phản hồi tích cực từ phía độc giả. Kể từ khi phát hành, Cửu Bình đã được tính được người dân sống dưới chế độ Cộng sản Trung Quốc, và tính đến nay đã có hơn 90 triệu người tuyên bố thoát xuất khỏi các tổ chức của Đảng Cộng sản (Đảng - Đoàn - Đội) trên trang web Thoái Đảng của Epochtimes.

Được sự hỗ trợ và cho phép từ báo Epochtimes, một nhóm chuyên gia đã biến Cửu Bình thành một bộ phim có phiên bản tiếng Việt (thuyết minh). Tuy bình luận về ĐCSTQ nhưng Cửu Bình sẽ không làm khán giả Việt Nam thất vọng vì có rất nhiều điều người Việt sẽ tỏ tường ra sau khi xem Cửu Bình. Bởi lẽ Cửu Bình 1, 3, 4, 6, 8 và 9 có rất nhiều điểm tương đồng giữa Việt Nam và Trung Quốc.

• Banner và poster phim Cửu Bình, xin xem link

http://9binh.com/pic/banner_small2.jpg

http://9binh.com/pic/poster_small2.jpg

• Nội dung phim Cửu Bình:

Bình luận 1: Đảng Cộng sản là gì

<http://www.youtube.com/watch?v=TcdkbFNn5m4>

Bình luận 2: Đảng Cộng sản Trung Quốc xuất sinh như thế nào

<http://www.youtube.com/watch?v=otHPNk-TUzM>

Bình luận 3: Chính quyền bạo lực của Đảng Cộng sản Trung Quốc

<http://www.youtube.com/watch?v=gBCjeOn53Sg>

Bình luận 4: Đảng Cộng sản - một lực lượng phản vũ trụ

http://www.youtube.com/watch?v=mgHJ9Bh_usk

Bình luận 5: Giang Trạch Dân và Đảng CSTQ đàn áp Pháp Luân Công

<http://www.youtube.com/watch?v=p1BslXr9nc8>

Bình luận 6: Đảng Cộng sản Trung Quốc phá hoại văn hóa dân tộc

http://www.youtube.com/watch?v=NQrBG_AKN8A

Bình luận 7: Lịch sử giết chóc của Đảng Cộng sản Trung Quốc

<http://www.youtube.com/watch?v=CKcWFH8ejl4>

Bình luận 8: Bản chất tà giáo của Đảng Cộng sản Trung Quốc

<http://www.youtube.com/watch?v=LBBYOyfoxyU>

Bình luận 9: Bản tính lưu manh của Đảng Cộng sản Trung Quốc

http://www.youtube.com/watch?v=d_HNAggSEEA

Giới thiệu Cửu Bình và phong trào thoái Đảng ở Trung Quốc

<http://www.youtube.com/watch?v=-7CMIgWGnp4>

Video thêm: Cựu quan chức công khai thoái Đảng Cộng sản Trung Quốc

<http://www.youtube.com/watch?v=3AP13PWahN4>

Để tham khảo thêm thông tin của Cửu Bình dạng text, lời mở đầu của Cửu Bình v.v... có thể xem tại www.9binh.com

